327.32(∞)III
327.327
167

KOMMUNISTISEN INTERNATSIONAALEN OHJELMA

TYÖVÄEN ARKISTO, H:KI
ARBETARARKIVET, H:FORS

»K·I·R·J·A«

Kommunistinen_internationaali
1 kuudes_kongressi
1 fin

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

Kommunistisen Internatsionaalen ohjelma

Toinen, tarkistettu painos
Suomentanut V. Ojanen

Liitteenä Kominternin säännöt

TYÖVÄENLIIKKEEN
KIRJASTO

Valtion Kustannusliike KIRJA
Leningrad 1931 Petroskoi

933289

Программа
КОМИНТЕРНА

Printed in USSR

Ленинградский Областлит № 8273. Заказ № 431. Тир. 5000 экз.

Тип. „Кирьяпая“ Харьковская, 9.

Kommunistisen Internatsionaalen ohjelma.

Hyväksytty VI kongressissa Moskovassa syysk. 1 pnä 1928.

JOHDANTO.

Imperialismin aikakausi on kuolevan kapitalismin aikakausi. Maailmansota 1914—1918 ja sen valloilleen päästämä kapitalismin yleinen pula, joka on välitön tulos jyrkästä ristiriidasta maailmantalouden tuotantovoimien kasvun ja sen valtiollisten aitojen välillä, osoittivat ja todistivat sen, että kapitalistisen yhteiskunnan sisällä ovat jo kypsyneet sosialismin aineelliset edellytykset, että yhteiskunnan kapitalistinen kuori on tullut sietämättömäksi kahleeksi ihmiskunnan edelleen kehittymiselle, että historia nostaa päivän tehtäväksi kapitalistisen ikeen vallankumouksellisen kukistamisen.

Imperialismi alistaa finanssikapitalistisen harvainvallan diktatuurin alaisiksi kaikkien maiden valtavat proletaarijoukot alkaen kapitalistisen mahdin keskuksista aina siirtomaa-maailman kaukaisimpiin kolkkiin asti. Luonnonvoimaisesti paljastaa ja syventää imperialismi kapitalistisen yhteiskunnan kaikki ristiriidat, kehittää luokkasorron äärirajaansa, kärjistää äärimäisen jännittyneeksi taistelun kapitalististen valtioiden välillä, tekee väistämättömäksi imperialistiset maailmansodat, jotka järisyttävät koko vallitsevien suhteiden järjes-

telmää, ja rautaisella välttämättömyydellä vie kohden **proletariaatin maailmanvallankumousta.**

Kietoen finanssipääoman kahleilla koko maailman, verellä, raudalla ja nälällä pakottaen kaikkien maiden, kansojen ja rotujen proletaarit ikeensä alle, kiristäen jättimitassa proletariaatin riistoa, sortoa ja orjuutusta ja asettaen sen eteen välittömäksi tehtäväksi vallan valtaamisen tekee imperialismi välttämättömäksi työläisten kiinteän tiivistymisen yhtenäiseksi kaikkien maiden proletaarien kansainväliseksi armeijaksi riippumatta valtiorajoista, kansallisista, sivistyksellisistä, kielellisistä tai rotueroavaisuuksista, sukupuolesta tai ammatista. Siten imperialismi, samalla kun se kehittää ja täydentää sosialismin aineellisten edellytysten luomisprosessin, samalla tiivistää omien haudankaivajainsa armeijan, tekee proletariaatille välttämättömäksi järjestymisen **työväen kansainväliseksi taisteluyhdistykseksi.**

Toiselta puolen imperialismi lohkaisee työväenluokan paremmin toimeentulevan osan irti työväenluokan pääjoukoista. Tämä imperialismin ostama ja turmelema työväenluokan ylikerros, joka muodostaa sos.-dem. puolueiden johtavat ryhmät, joka saa etuja siirtomaiden imperialistisesta ryöstämisestä, joka on uskollinen "omalle" porvaristolle ja "omalle" imperialistiselle valtiolle, on ratkaisevissa luokkien kamppailuissa ollut proletariaatin luokkavihollisen puolella. Tämä petturuuden aiheuttama sosialistisen liikkeen hajaannus v. 1914 ja tosiasiallisesti porvarillisiksi työväenpuolueiksi muuttuneiden sosialidemokraattisten puolueiden myöhemmät petokset ovat osoittaneet, että kansainvälinen proletariaatti voi täyttää historiallisen tehtävänsä — imperialismin ikeen kukistamisen ja proletaarisen diktatuurin valloittamisen — vain säälimättömässä taistelussa sosialidemokratiaa vastaan. Kansainvälisen vallankumouksen voimien järjestäminen käy tämän takia mahdolliseksi ainoastaan kommunismin ohjelman pohjalla. **Kolmannesta, Kommunistisesta Internatsionaalesta** työväenluokan kansainvälisestä järjestöstä, joka olennoi koko maailman kumouksellisen työväen todel-

lisen yhtenäisyyden, tulee välttämättömästi vastakohta sosialidemokratian opportunistiselle Toiselle Internatsionaalelle, josta on tullut imperialistinen asioimisto työväenluokan riveissä.

Vv. 1914—1918 sota aiheutti ensimäiset yritykset uuden, vallankumouksellisen Internatsionaalen luomiseksi vastapainoksi Toiselle, sosialishovinistiselle Internatsionaalelle ja sotaisen imperialismin torjumisaseeksi (Zimmerwald, Kienthal). Proletariaatin voittoisa vallankumous Venäjällä antoi sysäyksen kommunististen puolueiden perustamiselle kapitalismin keskuksissa ja siirtomaissa. V. 1919 perustettiin Kommunistinen Internatsionaale, joka ensi kerran maailman historiassa on tosiasiallisesti, vallankumouksellisen taistelun käytännössä liittänyt Euroopan ja Amerikan proletariaatin etujoukot yhteen Kiinan ja Intian proletaarien kanssa, Afrikan ja Amerikan tummaihoisten työnraatajien kanssa.

Ollen proletariaatin yhtenäinen ja keskitetty kansainvälinen puolue on Kommunistinen Internatsionaale ainoa **Ensimäisen Internatsionaalen** periaatteiden jatkaja vallankumouksellisen proletaarisen liikkeen uudella joukkopohjalla. Ensimäisen imperialistisen sodan, kapitalismin sitä seuranneen vallankumouksellisen pulakauden, useiden vallankumouksien kokemus Europassa ja siirtomaissa; proletariaatin diktatuurin ja sosialismin rakentamisen kokemus SSSR:ssä; Kommunistisen Internatsionaalen osastojen työkokemus kiteytettynä sen kongressien päätöksissä; ja viimein, imperialistisen porvariston ja proletariaatin välisen taistelun yhä suurempi ja suurempi kansainvälistyminen, — kaikki tämä tekee välttämättömäksi Kommunistisen Internatsionaalen yhtenäisen ja sen kaikille osastoille yhteisen **ohjelman**. Siten Kominternin ohjelma, joka on proletariaatin kansainvälisen kumousliikkeen kaiken historiallisen kokemuksen korkein kriitillinen yleistys, on **taisteluohjelma proletaarisen maailman diktatuurin puolesta, taisteluohjelma maailman kommunismin puolesta.**

Yhdistäen vallankumoukselliset työläiset, jotka vievät mukanaan sorrettujen ja riistettyjen miljoonaiset

joukot porvaristoa ja sen "sosialistisia" asiamiehiä vastaan, pitää Kommunistinen Internatsionaale itseään Marxin välittömästi johtamien "Kommunistien Liiton" ja Ensimäisen Internatsionaalen historiallisena seuraajana ja II Internatsionaalen parhaiden sodanedellisten traditsioiden perillisenä. **Ensimäinen** Internatsionaale laski aatteellisen perustan kansainväliselle proletaariselle taistelulle sosialismin puolesta. **Toinen** Internatsionaale valmisti parhaana aikanansa maaperää työväenliikkeen laajalle joukkoleviämiselle. **Kolmas,** Kommunistinen Internatsionaale, jatkaen I Internatsionaalen työtä ja omaksuen II Internatsionaalen työn hedelmät, on päättävästi hyljännyt II Internatsionaalen opportunismin, sen sosialishovinismin, sen porvarillisen sosialismin vääristelyn, ja alkanut toteuttaa proletariaatin diktatuuria. Kommunistinen Internatsionaale jatkaa siten kansainvälisen työväenliikkeen kunniakkaita sankaritraditsioita: Englannin chartistien ja Ranskan v. 1831 kapinamiesten; Ranskan ja Saksan työläis-kumouksellisten v. 1848; Pariisin Kommuunin kuolemattomien soturien ja marttyyrien; Saksan, Unkarin ja Suomen vallankumouksien urheiden sotilaiden; entisen tsaarin hirmuvallan alaisten työläisten, proletariaatin diktatuurin voitokkaiden kantajien; Kiinan proletaarien — Kantonin ja Shanghain sankarien traditsioita.

Nojautuen kaikkien mantereiden ja kaikkien kansojen kumouksellisen työväenliikkeen historialliseen kokemukseen on Kommunistinen Internatsionaale teoreettisessa ja käytännöllisessä työssään täydelleen ja ehdottomasti **vallankumouksellisen marxismin** kannalla, joka on saanut edelleenkehityksensä **leninismissä,** joka ei ole mitään muuta kuin imperialismin ja proletaaristen vallankumouksien ajan marxismia.

Puolustaen ja propagoiden **Marxin-Engelsin dialektista materialismia,** käyttäen sitä todellisuuden kumouksellisena tietoamismetoodina tarkoitusperänään tämän todellisuuden kumouksellinen muuttaminen, käy Kommunistinen Internatsionaale aktiivista taistelua kaikkia porvarillisen maailmankatsomuksen muotoja vas-

taan ja teoreettisen ja käytännöllisen opportunismin kaikkia muotoja vastaan. Ollen proletariaatin johdonmukaisen luokkataistelun kannalla, alistaen proletariaatin tilapäiset, osittaiset, ryhmä- ja kansallisedut proletariaatin pysyvien, yleisten ja kansainvälisten etujen alaisiksi paljastaa Kommunistinen Internatsionaale siekailematta reformistien porvareilta ottaman opin "luokkarauhasta" sen kaikissa muodoissa. Ollen ilmaus kumouksellisten proletaarien, kapitalistisen järjestelmän haudankaivajien, historiallisesta kansainvälisen järjestymisen tarpeesta on Kommunistinen Internatsionaale ainoa kansainvälinen voima, jonka ohjelmana on proletariaatin diktatuuri ja kommunismi ja joka avoimesti esiintyy **proletariaatin kansainvälisen vallankumouksen järjestäjänä.**

I. Kapitalismin maailmanjärjestelmä, sen kehitys ja sen väistämätön perikato.

1. KAPITALISMIN YLEISET LIIKUNTALAIT JA TEOLLISUUPÄÄOMAN AIKAKAUSI

Tavaratuotannon kehityksen pohjalla kasvaneelle kapitalistiselle yhteiskunnalle on ominaista kapitalistiluokan ja suurmaanomistajain monopooli tärkeimpiin ja määrääviin tuotantovälineisiin, proletaariluokan palkkatyön riistäminen, proletaarien, joilla ei ole tuotantovälineitä ja joiden on pakko myydä työvoimansa, tavaratuotanto voiton saannin vuoksi ja kaikkeen tähän yhtynyt koko tuotantoprosessin suunnitelmattomuus ja anarkisuus. Riistosuhde ja porvariston taloudellinen herruus saavat poliittisen ilmauksensa pääoman valtiojärjestössä, joka on proletariaatin kuristamiskoneisto.

Kapitalismin historia on täydellisesti vahvistanut Marxin opin kapitalistisen yhteiskunnan kehityksen laeista ja tämän kehityksen ristiriidoista, jotka vievät

koko kapitalistisen yhteiskunnan väistämättömään perikatoonsa.

Voittoa saalistaessaan on porvaristo ollut pakotettu yhä kasvavassa mitassa kehittämään tuotantovoimia, lujittamaan ja laajentamaan kapitalististen tuotantosuhteiden valta-asemaa. Samalla on kapitalismin kehitys alati laajentuneella pohjalla uusintanut kapitalistisen järjestelmän kaikki sisäiset ristiriidat, lähinnä ratkaisevan ristiriidan työn yhteiskuhnallisen luonteen ja omistuksen yksityisen luonteen välillä, tuotantovoimien kasvun ja kapitalismin omistussuhteiden välillä. Kun vallitsevana oli tuotantovälineiden yksityisomistus, kun tuon tuotannon kulku oli anarkista ja vaistovaraista, niin rikkoontui taloudellinen tasapaino eri tuotantoalojen väliltä samalla kun kehittyi ristiriita tuotannon rajattoman laajentumispyrkimyksen ja proletaaristen joukkojen rajotetun kulutuksen välillä (yleinen liikatuotanto), mikä toi mukanaan aika ajoin toistuvat tuhoisat pulat ja proletariaatin joukkotyöttömyyden. Samoin sai vallitseva yksityisomistus ilmauksensa kilpailussa sekä eri kapitalistimaissa että myös alati kasvavilla maailmanmarkkinoilla. Kapitalistien välisen kilpakamppailun viimeksi mainitun muodon seurauksena on ollut sarja sotia, kapitalistisen kehityksen välttämättömiä seuralaisia.

Toiselta puolen ovat suurtuotannon teknilliset ja taloudelliset edut tehneet sen, että esikapitalistiset talousmuodot syrjäytettiin ja tuhottiin kilpataistelussa ja että pääoma yhä enemmän **keskittyi** (konsentroitui) **ja kokoontui** yhteen (sentralisoitui). Teollisuuden alalla ilmeni tämä keskittymisen ja yhteenkokoontumisen laki lähinnä pientuotannon suoranaisena tuhoutumisena, mutta osaksi myös sen painamisena suurliikkeiden apulaitosten asemaan. Maatalouden alalla, joka maamonopoolin ja absoluuttisen maakoron takia on pakostakin jäänyt jälkeen yleisestä kehitysvauhdista, on tämä laki saanut ilmauksensa paitsi talonpoikaiston erilaistumisessa ja sen laajojen kerroksien proletarisoitumisessa, myöskin ja pääasiallisesti siten, että talonpoikainen

pientalous alistettiin avoimissa ja peitetyissä muodoissa suurpääoman vallan alle, ja tällöin pientalous saattoi säilyttää näennäisen itsenäisyytensä ainoastaan äärimmäisellä työnraadannalla ja ainaisen alikulutuksen avulla.

Koneiden kasvava käyttö, tekniikan alituinen täydentyminen ja — tällä pohjalla — pääoman elimellisen kokoonpanon lakkaamaton kohoaminen, jota seurasi kasvava työnjako ja työn tuottavuuden ja työn voimaperäisyyden lisääntyminen, tiesivät samalla myös yhä suurempaa nais- ja lapsityön käyttöä sekä valtavien teollisten vara-armeijain muodostumista, joita alituiseen täydensivät proletarisoituva ja maaseudulta karkkoutuva talonpoikaisto sekä kaupunkien köyhtyvä pikku- ja keskiporvaristo. Pienen pääomaruhtinaiden ryhmän muodostuminen yhteiskunnallisten suhteiden toiseen napaan ja valtavien proletaarijoukkojen muodostuminen toiseen; työväenluokan riistämisasteen lakkaamaton kohoaminen; kapitalismin syvimpien ristiriitojen ja niiden seurauksien (pulien, sotien y.m.) uusintaminen laajennetulla pohjalla; yhteiskunnallisen eriarvoisuuden alituinen lisääntyminen, itse kapitalistisen tuotannonkoneiston yhteenliittämän ja kouluuttaman proletariaatin kiukun kasvaminen, — kaikki tämä on väistämättömästi vienyt kapitalismin perusteiden rikkoontumiseen ja lähentänyt sen perikadon hetkeä.

Samanaikaisesti tapahtui syvä mullistus kapitalistisen yhteiskunnan koko elintapojen ja kulttuurin rakenteessa: koroillaan elävien porvariryhmien rappeutuminen loiselämässä, perheen hajoaminen, mikä ilmaisee sen kasvavan ristiriidan, joka on naisten joukottain yhteiskunnalliseen tuotantoon vetämisen ja perhejärjestyksen sekä kotielämän muotojen välillä, jotka suuressa määrin ovat perintöä entisiltä taloudellisilta vaihekausilta; työn tarkan spesialisoitumisen, kaupunkien perin nurinkurisen kehityksen ja maalaiselämän rajoittuneisuuden pohjalla lisääntyvä kulttuurisen ja ideologisen elämän pirstoontuminen ja turmeltuminen; porvariston kykenemättömyys luomaan yhtenäistä tie-

teellistä maailmankatsomusta luonnontieteiden valtavista saavutuksista huolimatta; idealististen, mystillisten ja uskonnollisten taikaluulojen kasvu, — kaikki nämä ilmiöt ovat hälyytysmerkkejä kapitalistisen järjestelmän historiallisen lopun lähestymisestä.

2. FINANSSIPÄÄOMAN AIKAKAUSI (IMPERIALISMI).

Teollisuuskapitalismin ajanjakso oli pääasiassa "vapaan kilpailun" aikajakso, kapitalismin suhteellisen silloisen kehittymisen ja yli koko maapallon leviämisen aikaa, jolloin suoritettiin vielä vapaiden siirtomaiden jako ja niiden valloittaminen asevoimin, samalla kun herkeämättä kasvoivat kapitalismin sisäiset ristiriidat, joiden paino sälyttyi pääasiassa järjestelmällisesti ryöstettyjen, kiusattujen ja masennettujen siirtomaiden kannettavaksi.

XX vuosisataan siirryttäessä vaihtui tämä ajanjakso **imperialismin** kauteen, kapitalismin hyppäyksittäisen ja selkkauksellisen kehityksen kauteen, jolloin vapaa kilpailu alkoi nopeasti antaa tilaa monopoolille, jolloin kaikki aikaisemmin "vapaat" siirtomaat oli jo jaettu, jolloin taistelu siirtomaiden ja vaikutusalueiden uudestijaosta alkoi väistämättömästi ottaa etupäässä aseellisen taistelun muodon.

Näin saivat kapitalismin ristiriidat koko laajuudessaan ja todella maailman mitassa räikeimmän ilmauksensa **imperialismin** (finanssipääoman) **aikakautena,** joka merkitsee itse kapitalismin historiallisesti uutta muotoa, uutta suhdetta maailman kapitalistisen talouden eri osien välillä ja muuttunutta suhdetta kapitalistisen yhteiskunnan perusluokkien välillä.

Tämä uusi historiallinen aikakausi syntyi kapitalistisen yhteiskunnan tärkeimpien liikuntalakien pohjalla. Se kasvoi teollisuuskapitalismin kehityksestä, sen historiallisena jatkona. Se toi terävämpinä ilmi kapitalismin kaikki perustendenssit ja liikuntalait, sen kaikki perusristiriidat ja vastakohdat. Pääoman keskittymisen

ja yhteenkokoontumisen laki vei mahtavien monopooliyhtymien (kartellit, syndikaatit, trustit) muodostumiseen, jättimäisten, pankkien yhdeksi vyyhdeksi kietomien kombinoitujen liikkeiden uuteen muotoon. Teollisuuspääoman kasvaminen yhteen pankkipääoman kanssa, suurmaanomistuksen vetäminen kapitalistisen järjestöjen yleiseen systeemiin ja kapitalismin tämän muodon monopooliluonne muuttivat teollisuuspääoman aikakauden finanssipääoman aikakaudeksi. Teollisuuskapitalismin "vapaa kilpailu", joka oli astunut feodaalisen monopoolin ja kauppapääoman monopoolin tilalle, muuttui itse **finanssipääoman monopooliksi.** Mutta vapaasta kilpailusta kasvavat kapitalistiset monopoolit eivät vapaata kilpailua poista, vaan ovat itse sen yläpuolella ja sen rinnalla, ja siten synnyttävät sarjan erikoisen teräviä ja suuria ristiriitoja, hankauksia ja selkkauksia.

Monimutkaisten koneiden, kemiallisten menetelmien ja sähkövoiman lisääntyvä käytäntöön sovelluttaminen, pääoman elimellisen kokoonpanon kohoaminen tällä pohjalla ja tästä aiheutuva voiton normin aleneminen, jonka korkeiden kartellihintojen politiikka tilapäisesti pysäyttää vain suurimpien monopooliyhtymien suhteen, aiheuttavat siirtomaa-ylivoittojen jatkuvan jahdin ja taistelun maailman uudestijaosta. Standartisoitu joukkotuotanto vaatii uusia ulkoisia menekkimarkkinoita. Raaka-aineiden ja polttoaineiden kasvava kysyntä aiheuttaa niiden lähteiden voimakkaamman tavoittelun. Viimein korkeiden suojatullien järjestelmä, joka ehkäisee tavarain ulosvientiä ja turvaa ylivoiton ulosviedylle pääomalle, luo lisäkiihokkeita pääoman viennille. Senvuoksi tulee pääoman viennistä kapitalistisen maailmantalouden eri osien välisen taloudellisen yhteyden ratkaiseva ja erikoinen muoto. Lopputuloksena on, että siirtomaiden menekkimarkkinain, raaka-ainelähteiden ja pääoman sijoitusalueiden monopoolinen hallinta lisää tavattomasti kapitalistisen kehityksen yleistä epätasaisuutta ja kärjistää finanssipääoman "suurvaltojen" välisiä selkkauksia siirtomaiden ja vaikutusalueiden uudestijaosta.

Maailmantalouden tuotantovoimien kasvu vie näin talouselämän jatkuvaan kansainvälistymiseen ja samalla taisteluun finanssipääoman suurimpien valtioiden jo jakaman maailman uudella tavalla jakamisesta, tämän taistelun muotojen muuttumiseen ja terävöitymiseen, halpojen hintojen menetelmän yhä suuremmassa määrin vaihtamiseen väkivaltaisen painostuksen menetelmiin (boikotti, korkeat suojatullit, tullisodat, sodat sanan varsinaisessa merkityksessä j.n.e.). Kapitalismin monopoolisen muodon seuralaisina ovat siis väistämättömät imperialistiset sodat, joille laajuutensa puolesta ja tekniikkansa hävitysvoiman puolesta ei maailman historiassa ole vertoja.

3. IMPERIALISMIN VOIMAT JA VALLANKUMOUKSEN VOIMAT.

Kapitalismin imperialistinen muoto, joka ilmaisee pyrkimyksen hallitsevan luokan eri ryhmien tiivistymiseen, asettaa proletariaatin suuret joukot ei yksityistä kapitalistia vastaan, vaan yhä lisääntyvässä määrin koko kapitalistiluokkaa ja sen valtiovaltaa vastaan. Toiselta puolen murtaa kapitalismin tämä muoto ahtaiksi käyneet kansallisen valtion raja-aidat ja avartaa hallitsevan suurvaltakansan kapitalistisen valtiovallan puitteita, asettaen tätä valtaa vastaan kansallissorron alaisten kansojen miljoonaiset joukot, sekä niin sanottujen pikku kansojen keskuudessa että myös siirtomaissa. Viimein kapitalismin tämä muoto asettaa imperialistiset valtiot jyrkimmin vastakkain toistensa kanssa.

Tällaisen asiantilan vallitessa saa porvaristolle erikoisen merkityksen **valtiovalta,** josta tulee finanssikapitalistisen harvainvallan diktatuuri, sen keskitetyn mahdin ilmaus. Tämän monikansaisen imperialistisen valtion toiminnot lisääntyvät kaikkiin suuntiin. Valtiokapitalististen muotojen kasvu, jotka helpottavat sekä taistelua ulkoisilla markkinoilla (talouden sotilaallinen mobilisointi), että myös taistelua työväenluokkaa vas-

taan; militarismin hirvittävä kasvu (armeija, meri- ja ilmalaivasto, kemian ja bakteriologian käyttö); imperialistisen valtion kasvava painostus työväenluokkaa kohtaan (riiston kasvu ja suoranainen kuristus toisaalta, byrokraattisen reformistisen ylikerroksen lahjomispolitiikka toisaalta), — kaikki tämä ilmaisee valtiovallan ominaispainon valtavasti kasvaneen. Näissä oloissa muuttuu proletariaatin jokainen vähänkin suurempi esiintyminen esiintymiseksi valtiovaltaa vastaan, s.o. poliittiseksi esiintymiseksi.

Kapitalismin kehitys, ja eritoten tämän kehityksen imperialistinen vaihe uusintaa siis kapitalismin perusristiriidat yhä valtavammassa mitassa. Kilpailu pikku kapitalistien välillä lakkaa vain vaihtuakseen kilpailuksi suurkapitalistien välillä; siellä missä kilpailu suurkapitalistien välillä hetkeksi lientyy, siellä leimahtaa se pääoman mahtimiesten jättiläisliittojen ja heidän valtioidensa välisenä; pulat muuttuvat paikallisista ja kansallisista pulista useita maita käsittäviksi, ja sitten maailmanpuliksi; paikallisluontoiset sodat muuttuvat valtioliittojen sodiksi ja maailmansodiksi; luokkataistelu muuttuu yksityisten työläisryhmien eristetyistä esiintymisistä kansalliseksi, ja sitten maailman proletariaatin kansainväliseksi taisteluksi maailman porvaristoa vastaan. Vihdoin, finanssipääoman voimakkaasti järjestyneitä voimia vastaan järjestyy kaksi vallankumouksellista päävoimaa: toisaalla **kapitalististen valtioiden työväki,** toisaalla ulkomaisen pääoman ikeen sortamat **siirtomaiden kansanjoukot,** jotka marssivat kansainvälisen vallankumouksellisen proletaarisen liikkeen johdon ja hegemonian alla.

Tätä vallankumouksellista perustendenssiä herpaisee kuitenkin tilapäisesti Euroopan, Pohjois-Amerikan ja Japanin proletariaatin eräiden osien lahjominen imperialistisen porvariston puolelta ja joukkojen kumouksellisen liikkeen pelästyttämän kansallisen porvariston petos siirto- ja puolsiirtomaissa. Imperialistisen valtojen porvaristo, joka saa lisättyä ylivoittoa sekä asemansa vuoksi maailmanmarkkinoilla yleensä (kehitty-

neempi tekniikka, pääoman vienti maihin, joissa voiton normi on korkeampi j.n.e.) että siirto- ja puolsiirtomaiden ryöstämisestä, on näiden ylivoittojen nojalla kohottanut työpalkkoja "oman" työväkensä eräälle osalle, siten saaden sen harrastamaan "isänmaan" kapitalismin kehittämistä ja siirtomaiden ryöstöä sekä uskolliseksi imperialistiselle valtiolle. Tätä järjestelmällistä lahjomista on harjoitettu ja harjoitetaan erikoisen yleisesti voimakkaimmissa imperialistisissa maissa, ja on se saanut räikeimmän ilmauksensa työväen ylimystön ja työväenluokan byrokraattisten kerrosten ideologiassa ja käytännössä: sosialidemokratian ja ammatillisten järjestöjen johtavissa ryhmissä, jotka ovat osoittaneet olevansa suoranaisia porvarillisen vaikutuksen johdattimia proletariaatin keskuuteen ja kapitalistisen järjestelmän parhain tuki.

Mutta aiheutettuaan työväenluokan lahjottavan ylikerroksen kasvun hävittää imperialismi lopulta tämän kerroksen vaikutuksen työväenluokkaan, mikäli imperialismin ristiriitojen syveneminen, laajojen työläisjoukkojen aseman huononeminen ja proletariaatin joukkotyöttömyys, sotaselkkauksien valtavat kustannukset ja rasitukset, eräiden valtojen monopooliasemiensa menettäminen maailman markkinoilla, siirtomaiden erkaneminen j.n.e. huuhtovat pois pohjaa sosiali-imperialismin alta joukkojen keskuudessa. Samoin porvariston erinäisten kerrosten järjestelmällinen lahjominen siirto- ja puolisiirtomaissa, porvariston petos kansallis-vallankumouksellista liikettä kohtaan ja sen lähentyminen imperialistisiin valtoihin herpaisee vain tilapäisesti kumouksellisen pulan kehitystä. Loppukädessä tämä vahvistaa imperialistista sortoa, vähentää kansallisen porvariston vaikutusta kansanjoukkoihin, kärjistää kumouksellista pulaa, päästää valloilleen talonpoikaiston laajojen joukkojen agraarivallankumouksen ja luo edellytykset siirto- ja puolsiirtomaiden sekä epäitsenäisten maiden proletariaatin hegemonialle kansanjoukkojen taistelussa riippumattomuuden ja täydellisen kansallisen vapautumisen puolesta.

4. IMPERIALISMI JA KAPITALISMIN HÄVIÖ.

Imperialismi on suuressa määrin kehittänyt maailman kapitalismin tuotantovoimia. Se on täydentänyt kaikkien aineellisten edellytysten valmentamisen yhteiskunnan sosialistista järjestämistä varten. Sodillaan osoittaa se, että imperialistisen valtioiden rajotettujen puitteiden yli kasvaneet maailmantalouden tuotantovoimat vaativat talouden järjestämistä kansainvälisessä mitassa, maailman mitassa. Imperialismi yrittää ratkaista tämän ristiriidan siten että tulella ja miekalla raivaa tietä yhtenäiselle yleismaailmalliselle valtiokapitalistiselle trustille, joka järjestäisi koko maailmantalouden. Sosialidemokraattiset ideologit ylistelevät tätä veristä utopiaa uuden, "järjestetyn" kapitalismin rauhalliseksi metoodiksi. Todellisuudessa kohtaa tämä utopia tiellään niin suuria voittamattomia objektiivisia esteitä, että kapitalismin ehdottomasti täytyy luhistua omien ristiriitojensa painon alle. Kapitalismin epätasaisen kehityksen laki, jota imperialistinen aikakausi yhä terävöittää, tekee imperialististen valtojen pitkäaikaiset ja lujat kansainväliset yhtymät mahdottimiksi. Toiselta puolen sarja imperialistisia sotia, jotka kasvavat maailmansodiksi, joiden kautta pääoman keskittymisen laki pyrkii saavuttamaan yleismaailmallisen äärirajansa — yhtenäisen maailmantrustin —, aiheuttaa niin suurta hävitystä, sälyttää työväenluokan ja siirtomaiden miljoonien työläisten ja talonpoikain harteille niin suuret taakat, että kapitalismin täytyy ehdottomasti jo paljon aikaisemmin tuhoutua proletaarisen vallankumouksen iskuista.

Ollen korkein aste kapitalismin kehityksessä, kohottaessaan maailmantalouden tuotantovoimat valtaviin määriin, muokatessaan koko maailmaa oman kuvansa mukaiseksi, vetää imperialismi finanssi-kapitalistisen riiston piiriin kaikki siirtomaat, kaikki rodut ja kaikki kansat. Mutta pääoman monopoolinen muoto kehittää samalla yhä kasvavassa määrässä kapitalismin loismaisen turmeltumisen, mätänemisen ja lahoamisen ainek-

sia. Kun monopoolinen pääoma vississä määrin hävittää kilpailun liikkeellepanevan voiman kun se ajaa kartellihintojen politiikkaa, kun se rajottamattomasti isännöi markkinoilla, on sillä taipumuksena tuotantovoimien edelleenkehityksen pidättäminen. Kun imperialismi pusertaa tavattomat summat ylivoittoja siirtomaiden miljoonista työläisistä ja talonpojista, kun se kerää valtavan suuret tulot tästä riistosta, luo se mätänevien ja loismaisina turmeltuvien koroillaeläjä-valtioiden tyypin ja kokonaisia loiskerroksia, jotka elävät kuponkeja leikkaamalla. Kun imperialistinen aikakausi päättää sosialismin aineellisten edellytysten luomisprosessin (tuotantovälineiden keskittyminen, työn valtava yhteiskunallistuminen, työväenjärjestöjen kasvu), kärjistää se ristiriitoja "suurvaltojen" välillä ja synnyttää sotia, jotka hajottavat yhtenäisen maailmantalouden. Siksi imperialismi on **mätänevää ja kuolevaa kapitalismia.** Se on yleensä kapitalistisen kehityksen viimeinen vaihe. Se on **sosialistisen maailmanvallankumouksen aatto.**

Kansainvälinen proletaarinen vallankumous johtuu näin ollen yleensä kapitalismin, erikoisesti sen imperialistisen vaiheen kehityksen ehdoista. Kapitalistinen järjestelmä kokonaisuudessaan lähestyy lopullisen perikatonsa hetkeä. Finanssipääoman diktatuuri tuhoutuu, luovuttaa paikan **proletariaatin diktatuurille.**

II. Kapitalismin yleinen pula ja maailmanvallankumouksen ensimäinen vaihe.

1. Maailmansota ja vallankumouksellisen pulan kulku.

Imperialistinen taistelu pääoman suurimpien valtioiden välillä maailman uudestijaosta johti jo ensimäiseen imperialistiseen maailmansotaan (1914—1918). Tämä sota järkytti koko maailmankapitalismin järjestelmää ja pani alulle sen **yleisen pulakauden.** Sota alisti palvelukseensa sotivien maiden koko kansantalouden, ja luotuaan valtiokapitalismin panssaroidun nyrkin li-

säsi tavattomasti tuottamatonta kulutusta, tuhosi valtavat määrät tuotantovälineitä ja elävää työvoimaa, köyhdytti suuret kansanjoukot, säilytti lukemattomat taakat teollisuustyöväen, talonpoikain ja siirtomaakansojen kannettavaksi. Väistämättömästi kärjisti se luokkataistelua, joka kasvoi joukkojen avoimiksi kumouksellisiksi esiintymisiksi ja **kansalaissodaksi.** Imperialistinen rintama murtui heikoimmasta renkaastaan, tsaarin Venäjällä. **Helmikuun** vallankumous 1917 syöksi alas suurkartanoherroihin nojautuneen yksinvaltiuden. **Lokakuun** vallankumous kukisti porvariston vallan. Tämä voitokas proletaarinen vallankumous pakkoluovutti pakkoluovuttajat, otti porvaristolta ja kartanoherroilta pois tuotantovälineet, ensi kerran ihmiskunnan historiassa loi ja lujitti proletariaatin diktatuurin valtavan suuressa maassa, pystytti uuden valtiotyypin, **neuvostovaltion,** ja pani alulle **proletariaatin kansainvälisen vallankumouksen.**

Koko maailman kapitalismin voimakkaan järkytyksen ja luokkataistelun kärjistymisen pohjalla sekä proletariaatin Lokakuun vallankumouksen välittömän vaikutuksen alaisina puhkesi sarja vallankumouksia ja kumouksellisia nousuja sekä Europan mantereella että siirto- ja puolsiirtomaissa: tammikuussa 1918 työväen vallankumous Suomessa; elokuussa 1918 n.k. "riisimellakat" Japanissa; marraskuussa 1918 Itävallan ja Saksan vallankumoukset, joissa kumottiin puolfeodaalisten yksinvaltain komento; maaliskuussa 1919 vallankumous Unkarissa ja kapina Koreassa; huhtikuussa 1919 neuvostovalta Baierissa; tammikuussa 1920 porvarillis-kansallinen vallankumous Turkissa; syyskuussa 1920 työväki valtaa tehtaat Italiassa; maaliskuussa 1921 työväen etujoukkojen kapina Saksassa; syyskuussa 1923 kapina Bulgariassa: syksyllä 1923 kumouksellinen pula Saksassa; joulukuussa 1924 kapina Virossa; huhtikuussa 1925 kapina Marokossa, elokuussa kapina Syyriassa; toukokuussa 1926 yleislakko Englannissa; heinäkuussa 1927 työväen kapina Wienissä. Kaikki nämä tosiseikat ja vielä sellaiset tapahtumat kuin kapina Indoneesiassa,

syvä kuohunta Intiassa ja suuri Kiinan vallankumous, joka on järisyttänyt koko Aasian manteretta, ovat saman kansainvälisen vallankumousketjun renkaita, kapitalismin syvän yleisen pulan oleellisia osia. Tämä kansainvälinen vallankumouksellinen prosessi on sisältänyt sekä välittömän taistelun proletariaatin diktatuurin puolesta, että kansallisia vapaussotia, että siirtomaakapinoita imperialismia vastaan, jotka ovat erottamattomasti kytkeytyneet talonpoikaiston miljoonajoukkojen agraariseen liikkeeseen. Valtavan suuret ihmisjoukot ovat näin tulleet vedetyiksi kumoukselliseen vyöryyn. Maailmanhistoria on joutunut uuteen kehitysvaiheeseensa, kapitalistisen järjestelmän jatkuvan yleisen pulan vaiheeseen. Tällöin maailmantalouden yhtenäisyys on saanut ilmauksensa vallankumouksen kansainvälisessä luonteessa ja sen eri osien kehityksen epätasaisuus vallankumouksen eriaikaisuudessa eri maissa.

Kapitalismin terävän pulan (1918—1921) pohjalla kasvaneet vallankumouksellisen mullistuksen ensimäiset yritteet päättyivät proletariaatin diktatuurin voittoon ja lujittumiseen SSSR:ssä ja proletariaatin tappioon useissa muissa maissa. Nämä tappiot ovat ensi kädessä tulos sosialidemokraattisten johtoherrain ja ammatillisen liikkeen reformististen johtajain petollisesta menettelystä, mutta myöskin tulos siitä seikasta, että työväenluokan enemmistö ei vielä ollut kommunistien puolella ja että useissa tärkeimmissä maissa ei vielä ollut lainkaan kommunistisia puolueita. Näiden tappioiden pohjalla, jotka loivat mahdollisuuden proletariaatin ja siirtomaakansojen suurten joukkojen tiukempaan riistämiseen, massojen elintason jyrkän alentamisen pohjalla on porvaristo saavuttanut kapitalististen suhteiden osittaisen vakautumisen.

2. KUMOUKSELLINEN PULA JA VASTAVALLANKUMOUKSELLINEN SOSIALIDEMOKRATIA.

Erikoisen suureksi vastavallankumoukselliseksi voimaksi, joka aktiivisesti taistelee vallankumousta vas-

taan ja aktiivisesti tukee pääoman osittaista vakaantumista, ovat kansainvälisen vallankumouksen kulussa muodostuneet sosialidemokraattisten puolueiden ja reformististen ammatillisten järjestöjen johtavat ainekset ja toiselta puolen fasisti-malliset kapitalistiset taistelujärjestöt.

Vv. 1914—1918 sotapulan seuralaisena oli **sosialidemokraattisen Toisen Internatsionaalen häpeällinen romahdus.** Kokonaan vastoin Marxin ja Engelsin "Kommunistisen Manifestin" väitettä, että kapitalismin aikana proletaareilla ei ole isänmaata, kokonaan vastoin Stuttgartin ja Baselin kongressin sodanvastaisia päätöksiä äänestivät kansallisten sosialidemokraattisten puolueiden johtajat, yksinäisiä poikkeuksia lukuunottamatta, sotamäärärahojen puolesta, asettuivat päättävästi puolustamaan imperialistisia "isänmaita" (s.o. imperialistisen porvariston valtiojärjestöjä), ja sen sijaan että olisivat taistelleet imperialistista sotaa vastaan, astuivat sen uskollisiksi sotilaiksi, aatteenlevittäjiksi ja julistajiksi (sosiali-patriotismi, joka kasvaa sosiali-imperialismiksi). Sen jälkeen seuranneena kautena on sosialidemokratia kannattanut ryöstösopimuksia (Brest, Versailles); se on esiintynyt aktiivisena voimana kenraalien puolella proletaarisia kapinoita verisesti kukistettaessa (Noske); se on käynyt aseellista taistelua ensimäistä proletaarista tasavaltaa (Neuvosto-Venäjää) vastaan; se on kavalasti pettänyt valtaan nousseen proletariaatin (Unkari); se on mennyt imperialistiseen Kansain Liittoon (Thomas, Paul Boncour, Vandervelde); se on suoraan asettunut imperialististen orjanomistajain puolelle siirtomaaorjia vastaan (Englannin työväenpuolue); se on aktiivisesti tukenut kaikkein mustimpia työväenluokan pyöveleitä (Puola, Bulgaria); se on itse ottanut alotteen imperialistisen "sotalakien" laadinnassa (Ranska); se petti Englannin proletariaatin suuren yleislakon; se auttoi vuorityöväen lakon tukahuttamista; se on auttanut ja auttaa Kiinan ja Intian kuristamista (MacDonaldin hallitus); se on imperialistisen Kansain Liiton aatteenlevittäjä, pääoman

sananjulistaja ja järjestävä voima taistelussa proletariaatin diktatuuria vastaan SSSR:ssä (Kautsky, Hilferding).

Järjestelmällisesti ajaessaan tätä vastavallankumouksellista politiikkaa toimii sosialidemokratia kahdella sivustallaan: sosialidemokratian **oikea, avoimesti** vastavallankumouksellinen sivusta on tarpeen neuvotteluihin ja välittömän yhteyden ylläpitoon porvariston kanssa, **"vasen"** sivusta erikoisen hienoon työväen pettämiseen. Sosialidemokratian "vasemmisto", joka pelaa pasifistisilla, väliin kumouksellisillakin puheenparsilla, asettuu teossa työväkeä vastaan, erittäinkin kaikkein kireimpinä hetkinä (Englannin "riippumattomat" ja Pääneuvaston "vasemmistolaiset" johtajat yleislakon aikana v. 1926, Otto Bauer ja kumpp. Wienin kapinan aikana jne.), ja senvuoksi se on sosialidemokraattisten puolueiden kaikkein vaarallisin ryhmä. Vaikka sosialidemokratia ajaa porvariston etuja työväenluokan keskuudessa ja vaikka se on täydellisesti luokkien yhteistyön kannalla ja kannattaa liittoa porvariston kanssa, on se joinakin aikoina pakoitettu asettumaan vastustuspuolueen asemaan ja jopa näennäisesti puolustamaan proletariaatin luokkaetuja sen taloudellisessa taistelussa, jotta näin hankittuaan työväenluokan erään osan luottamuksen sitä häpeämättömämmin voisi pettää työväenluokan pysyvät edut, varsinkin ratkaisevien luokkataistelujen aikana.

Sosialidemokratian päätehtävänä on nyt rikkoa se proletariaatin yhtenäisyys, mikä on välttämätön sen taistelussa imperialismia vastaan. Kun sosialidemokratia hajoittaa ja rappeuttaa proletaarista yhteisrintamaa taistelussa pääomaa vastaan, on se imperialismin päätuki työväenluokan keskuudessa. Kaiken värinen kansainvälinen sosialidemokratia, Toinen Internatsionaale ja sen ammatillinen haaraosasto, ammatillisten järjestöjen Amsterdamin yhtymä ovat näin muodostuneet porvarillisen yhteiskunnan reserviksi, sen varmimmaksi tueksi.

3. Kapitalismin pula ja fasismi.

Sosialidemokratian rinnalla, jonka avulla porvaristo pitää kurissa työväkeä ja tuudittaa uneen sen luokkatietoisuuden, esiintyy **fasismi.**

Imperialismin aikakausi, luokkataistelun kärjistyminen ja erittäinkin imperialistisen maailmansodan jälkeen kansalaissodan aineksien karttuminen ovat vieneet parlamenttarismin vararikkoon. Tästä "uudet" hallintomenetelmät ja muodot (esimerkiksi pikku kabinettien järjestelmä, kulissientakaisten harvainvaltaisten ryhmien luominen, "kansanedustuksen" merkityksen väheneminen ja väärentäminen, "demokraattisten vapauksien" typistäminen ja poistaminen j.n.e.). Erikoisissa historiallisissa oloissa saa tämä porvarillis-imperialistisen taantumuksen hyökkäys fasismin muodon. Tällaisia ehtoja ovat: kapitalististen suhteiden epävakaisuus; se että on olemassa suuret määrät luokka-asemansa menettäneitä yhteiskunnallisia aineksia, kaupunkien pikkuporvariston ja intelligenssin laajojen kerroksien köyhtyminen, maaseudun pikkuporvariston tyytymättömyys, proletariaatin joukkonousujen alituinen uhka. Saadakseen valtansa vankemmaksi, tiukemmaksi ja kestävämmäksi on porvaristo yhä enemmän pakotettu siirtymään parlamenttaarisesta järjestelmästä puolueiden välisistä suhteista ja yhdistelmistä riippumattomaan fasistiseen toimitapaan. Tämä toimitapa, on välittömän diktatuurin toimitapa, diktatuurin, joka ideologisesti verhotaan "kansallisella aatteella" ja "ammattien" (todellisuudessa hallitsevien luokkien eri ryhmien edustuksella), se on pikkuporvariston, intelligenssin y.m. joukkojen tyytymättömyyden hyväkseen käyttämistä omanlaisensa yhteiskunnallisen demagogian avulla (juutalaisviha, osittaiset hyökkäykset koronkiskuri-pääomaa vastaan, suuttumus parlamenttaarista "lörpöttelyä" kohtaan) ja rappeuttamisen avulla luomalla fasististen taistelujärjestöjen, puoluekoneiston ja virkamiehistön tiiviin ja palkitun hierarkian; tällöin pyrkii fasismi tunkeutumaan työväenkin keskuuteen värväten työväen takapajuisimpia kerroksia, käyt-

TYÖVÄENLIIKKEEN
KIRJASTO

tämällä hyväkseen niiden tyytymättömyyttä, sosialidemokratian toimettomuutta j.n.e. Fasismin päätehtävänä on vallankumouksellisen työväen etujoukon, s.o. proletariaatin kommunististen kerroksien ja niiden toimihenkilöjoukon murskaaminen. Yhteiskunnallisen demagogian, turmelun ja aktiivisen valkoisen terrorin yhdistelmä rinnan äärimäisen imperialistisen hyökkäyshalun kanssa ulkopolitiikan alalla on fasismin luonteenomaisia piirteitä. Vaikka fasismi porvaristolle erikoisen kireinä aikoina käyttää kapitalisminvastaista sanahelinää, niin se, saatuaan valtiovallan johdon lujasti käsiinsä, yhä enemmän paljastaa itsensä suurpääoman terroristiseksi diktatuuriksi menettäen matkan varrella kapitalisminvastaiset helistimensä.

Poliittisen konjuktuurin muutoksiin mukautuen käyttää porvaristo hyväkseen sekä fasismin toimitapoja että liittoilua sosialidemokratian kanssa, minkä lisäksi kapitalismille kireimpinä hetkinä sosialidemokratia itse usein pelaa fasistista osaa. Kehityksen kulussa paljastaa se fasistisia tendessejään, mikä ei estä sitä toisenlaisen poliittisen konjuktuurin vallitessa asettumasta oppositsiopuolueena porvarillista hallitusta vastaan.. Vaikka fasismin toimitapa ja liittoilu sosialidemokratian kanssa ovatkin "normaalille" kapitalismille epätavallisia toimitapoja ja yleisen kapitalistisen pulan tunnusmerkkejä, käyttää porvaristo niitä hidastuttaakseen vallankumouksen voittokulkua.

4. Kapitalistisen vakaantumisen ristiriidat ja kapitalismin väistämätön vallankumouksellinen romahdus.

Koko sodanjälkeisen historiallisen aikajakson kokemus todistaa sen, että työväenluokkaa sortamalla ja sen elintasoa järjestelmällisesti alas painamalla saavutetaan kapitalismin vakaantuminen voi olla vain osittaista, ohimenevää, mätää.

Tekniikan hyppäyksittäinen ja kuumeenomainen kehitys, joka eräissä maissa hipoo uutta teknillistä vallankumousta, pääoman kiihtynyt keskittymis- ja yhteenko-

koontumis-prosessi, jättiläis-trustien, "kansallisten" ja "kansainvälisten" monopoolien luominen, trustien ja valtiovallan yhteen kasvaminen, ja maailman kapitalistisen talouden kasvu eivät kuitenkaan voi poistaa kapitalistisen järjestelmän yleistä pulaa. Maailmantalouden lohkeaminen kapitalistiseen ja sosialistiseen sektoriin, markkinain kutistuminen, ja liikehtiminen imperialismia vastaan siirtomaissa kärjistävät äärimmilleen kaikki kapitalismin ristiriidat, kapitalismin, joka kehittyy uudella sodanjälkeisellä pohjalla. Itse teknillinen edistys ja teollisuuden järkiperäistyttäminen, joiden nurjana puolena on monien laitoksien sulkeminen ja hävittäminen tuotannon rajoittaminen, työvoiman säälimätön rosvomainen riistäminen. vievät tavattoman suureen, tähän saakka tuntemattomaan kroonilliseen työttömyyteen. Tosiasiaksi tulee työväenluokan aseman ehdoton huonontuminen jopa useissa kehittyneissä kapitalistisissa maissa. Kiristyvä kilpailu imperialistisen maiden välillä ja alituinen sodan uhka sekä luokkien välisten selkkausten lisääntyvä jännitys luovat edellytykset uudelle, vielä korkeammalle asteelle kapitalismin yleisen pulan kehityksessä ja proletaariselle maailmanvallankumoukselle.

Tuloksena imperialistisen sotien ensi vuorosta (maailmansota vv. 1914—1918) ja työväenluokan Lokakuun voitosta entisessä Venäjän tsaarin valtakunnassa lohkesi maailmantalous kahteen periaatteellisesti vihamieliseen leiriin: **imperialistisen valtioiden leiriin ja proletariaatin diktatuurin SSSR:ässä.** Luokkarakenteiden erilaisuus, vallan luokkaluonnon erilaisuus, periaatteellinen ero sisä- ja ulkopolitiikan, talous- ja valistuspolitiikan päämäärissä, koko kehityksen periaatteellisesti erilainen suunta ajaa kapitalistisen maailman jyrkästi vastakkain voitokkaan proletariaatin valtion kanssa. Ennen yhtenäisen maailmantalouden sisällä käy nyt taistelua kaksi vastakkaista järjestelmää: kapitalismin järjestelmä ja sosialismin järjestelmä. Luokkataistelu, jota ennen käytiin sellaisissa muodoissa, jolloin proletariaatilla ei ollut omaa valtiovaltaa, uusinnetaan nyt valtavassa, todella maailman mitassa, kun maailman työväenluokalla on jo oma valti-

onsa, kansainvälisen proletariaatin ainoa isänmaa. Neuvostoliiton olemassaolo ja sen vaikutus työtätekeviin ja sorrettuihin joukkoihin koko maailmassa on jo sellaisenaan kirkas ilmaus maailman kapitalistisen järjestelmän syvästä pulasta ja historiassa aikaisemmin tuntemattomasta luokkataistelun laajenemisesta ja kärjistymisestä.

Kun kapitalistinen maailma ei kykene voittamaan sisäisiä ristiriitojaan, yrittää se luoda kansainvälisiä yhtymiä (Kansain Liitto), joiden päätarkoituksena on kumouksellisen pulan vastustamattoman kasvun pysäyttäminen ja proletaaristen tasavaltojen Liiton kukistaminen saarron tai sodan avulla. Samaan aikaan tiivistyvät SSSR:n ympärille vallankumouksellisen proletariaatin ja siirtomaiden sorrettujen joukkojen kaikki voimat: epävakaista, sisältäpäin jäydettyä, mutta hampaisiin saakka aseistettua **pääoman** maailmanliittoa vastassa seisoo **työn** yhtenäinen maailmanliitto. Imperialistisen sotien ensi vuoron tuloksena on näin kasvanut uusi, periaatteellinen, laajuuteensa ja merkityksensä puolesta maailmanhistoriallinen ristiriita: **ristiriita SSSR:n ja kapitalistisen maailman välillä.**

Toisaalta, kärjistyneet ovat myöskin **vastakohdat maailmantalouden kapitalistisen sektorin sisällä.** Maailman taloudellisen keskuksen siirtyminen Amerikan Yhdysvaltoihin, "dollari-tasavallan" muuttuminen maailman riistäjäksi on kärjistynyt suhteita Yhdysvaltojen ja europalaisen kapitalismin, lähinnä Ison Britannian kapitalismin välillä. Selkkaus vanhoista taantumuksellisista imperialistisista maista mahtavimman, Ison Britannian, ja nuoren, jo maailman hegemonian itselleen valloittaneen imperialismin suurimman maan, Yhdysvaltojen, välillä on muuttumassa finanssipääoman valtioiden välisten maailman selkkauksien akseliksi. Versaillesin rauhan kautta ryöstetty Saksa, joka taloudellisesti on vaurastunut ja jälleen astunut imperialistisen politiikan tielle, alkaa taas esiintyä vakavana kilpailijana maailmanmarkkinoilla. Tyynellä merellä punotaan ristiriitain solmua, niiden pääasiallisena pohjana siellä on Yhdysvaltain ja Japanin

selkkaus. Näiden perusvastakohtien rinnalla ovat kehittymässä eturistiriidat muuttuvien ja epävarmojen valtioryhmittymäin kesken, ja toisarvoiset valtiot näyttelevät tässä apuaseiden osaa imperialistisien jättiläisten ja niiden liittojen käsissä.

Maailman kapitalismin teollisen koneiston tuotantokyvyn kasvusta, samalla kun sisäiset markkinat Europassa ovat sodan seurauksena käyneet ahtaammiksi, kun Neuvostovaltojen liitto on poistunut puhtaasti kapitalistisen kiertokulun piiristä ja kun tärkeimmät raaka- ja polttoainelähteet on äärimmilleen monopolisoitu, on seurauksena selkkauksien paisuminen kapitalististen valtioiden välillä. "Rauhallinen" taistelu naftasta, kautsukista, puuvillasta, kivihiilestä, metalelista, markkinain ja pääoman sijoitusalueiden uudesta jaosta vie väistämättömästi **uuteen maailmansotaan,** josta tulee sitä tuhoisampi, mitä enemmän edistyy nopeasti kehittyvä sotatekniikka.

Samaan aikaan kasvavat ristiriidat **emämaiden** ja **siirto- ja puolisiirtomaiden välillä.** Europalaisen imperialismin vissinlainen heikkeneminen sodan seurauksena, kapitalismin kehitys siirtomaissa, Neuvostomaan vallankumouksen vaikutus ja keskipakoiset pyrkimykset suurimman meri- ja siirtomaavallan, Ison Britannian sisällä (Kanada, Australia, etelä-Afrika) ovat helpottaneet kapinain puhkeamista siirto- ja puolisiirtomaissa. Suuri Kiinan vallankumous, joka on vetänyt liikehtimään Kiinan kansan satamiljoonaiset joukot, merkitsee suurta murtoa koko imperialismin järjestelmässä. Lakkaamaton kumouksellinen kuohunta satojen miljoonien hindulaisten työläisten ja talonpoikain keskuudessa uhkaa murtaa imperialismin linnoituksen, Ison Britannian valta-aseman. Voimakasta Yhdysvaltain imperialismia vastaan kohdistuvien pyrkimyksien kasvu latinalaisen Amerikan maissa on voima, joka kaivaa pois pohjaa pohjois-amerikalaisen pääoman paisunnalta. Näin on vallankumouksellinen prosessi siirtomaissa, joka vetää taisteluun imperialismia vastaan maapallon asujamiston valtavan enemmistön, enemmistön, jonka muutamien mahtavimpien imperialismin "suurvaltain" finanssi-kapitalistinen harvainvalta on

alaisekseen alistanut, niin ikään ilmauksena kapitalistisen järjestelmän syvästä yleisestä pulasta. Mutta myöskin Europassa, jossa imperialismi on rautakorkonsa alle polkenut useita pikku kansoja, on kansallisuuskysymys sellainen tekijä, joka kärjistää kapitalismin sisäisiä ristiriitoja.

Viimein vallankumouksellinen pula kypsyy väistämättömästi myöskin **itse imperialismin keskuksissa:** porvariston hyökkäys työväenluokan, sen elintason, sen järjestöjen, sen poliittisten oikeuksien kimppuun, ja lisääntyvä valkoinen terrori aiheuttavat vahvistuvan vastarinnan proletariaatin laajojen joukkojen puolelta ja kärjistävät luokkataistelua työväenluokan ja trustiutuneen pääoman välillä. Työn valtavat kamppailut pääomaa vastaan, joukkojen lisääntyvä vasemmistuminen, kommunistisien puolueiden vaikutuksen ja auktoriteetin kasvu, laajojen työväenjoukkojen valtavasti kasvava myötätunto proletariaatin diktatuurin maata kohtaan, — kaikki tämä viittaa selvästi siihen, että on kypsymässä uusi vallankumouksellinen nousu imperialismin keskuksissa.

Maailman imperialismin järjestelmää ja samalla myös kapitalismin osittaista vakaantumista syövytetään näin eri puolilta: imperialistisien valtojen välisten ristiriitojen ja selkkauksien puolelta; siirtomaiden taisteluun nousevien miljoonaisten joukkojen puolelta; emämaiden vallankumouksellisen proletariaatin puolelta; viimein koko maailman kumouksellisen liikkeen hegemonin, proletariaatin diktatuurin puolelta SSSR:ssä. Kansainvälinen vallankumous on kehittymässä.

Sitä vastaan kokoaa imperialismi voimiaan. Retkikunnat siirtomaita vastaan, uusi maailmansota, sotaretki SSSR:ää vastaan — ne asettaa imperialismin päiväjärjestykseen. Tämä tuo välttämättömästi mukanaan **kansainvälisen vallankumouksen kaikkien voimien valloilleen pääsyn ja kapitalismin väistämättömän perikadon.**

III. Kommunistisen Internatsionaalen lopullinen päämäärä maailmankommunismi.

Lopullisena päämääränä, johon Kommunistinen Internatsionaale pyrkii, on **kommunismin maailmanjärjestelmän** pystyttäminen kapitalistisen maailmantalouden tilalle. Kommunistinen yhteiskunta, jota koko historiallisen kehityksen kulku on valmistanut, on ainoa ulospääsy ihmiskunnalle, sillä vain se hävittää kapitalistisen järjestelmän ristiriidat, jotka uhkaavat ihmiskunnan rappeuttaa ja viedä perikatoon.

Kommunistinen järjestelmä hävittää yhteiskunnan luokkajaon, s.o. rinnan tuotannollisen anarkian hävittämisen kanssa hävittää se kaikki riiston ja sorron lajit ja muodot. Taistelevien luokkien tilalle tulevat maailman yhtenäisen työtätekevän toverikunnan jäsenet. Ensi kerran historiassa ottaa ihmiskunta kohtalonsa omiin käsiinsä. Sen sijaan, että ihmiskunta luokkien ja kansojen välisissä taisteluissa tuhoaisi lukemattomot määrät ihmiselämää ja rikkauksia, kohdistaa se kaiken tarmonsa taisteluun luonnonvoimia vastaan, oman kollektiivisen mahtinsa kehittämiseen ja kohottamiseen.

Hävitettyään tuotantovälineiden yksityisomistuksen, muutettuaan ne yhteiskunnalliseksi omaisuudeksi asettaa kommunismin maailmanjärjestelmä maailmanmarkkinoiden ja kilpailun sokeiden voimien, yhteiskunnallisen tuotannon sokean kulun tilalle tuotannon tietoisen ja suunnitelmallisen järjestämisen, joka pyrkii tyydyttämään nopeasti kasvavat yhteiskunnalliset tarpeet. Tuotannon anarkian ja kilpailun häviämisen mukana häviävät tuhoisat pulat ja sitäkin tuhoisammat sodat. Tuotantovoimien määrättömän tuhlauksen ja yhteiskunnan kouristuksellisen kehityksen vastakohdaksi asetetaan täällä yhteiskunnan kaikkien aineellisten varojen suunnitelmallinen käyttö ja kivuton taloudellinen kehitys

tuotantovoimien rajattoman, siloisen ja nopean kehityksen pohjalla.

Yksityisomistuksen kumoaminen ja luokkien häviäminen poistaa ihmisten riistämisen toisten ihmisten puolelta. Työ lakkaa olemasta työtä luokkavihollisen hyväksi: se lakkaa olemasta ainoastaan elämisen keino ja muuttuu ensimäiseksi elämäntarpeeksi; häviää köyhyys, häviää taloudellinen eriarvoisuus ihmisten väliltä, orjuutettujen luokkien kurjuus, aineellisen elämän kurja taso yleensä; häviää ihmisten arvoastejärjestelmä työnjaossa, ja sen yhteydessä myöskin henkisen ja ruumiillisen työn ristiriita; viimein häviävät kaikki sukupuolien yhteiskunnallisen eriarvoisuuden jäljet. Samalla häviävät myöskin luokkavallan elimet, lähinnä valtiovalta. Kun se on luokkavallan olennoituma, kuolee se sitä mukaan kuin luokat kuolevat. Sen mukana kuolevat vähitellen kaikki pakkosäännöt.

Luokkien häviämistä seuraa kaikkinaisen sivistysmonopoolin häviäminen. Kulttuuri tulee yhteiseksi omaisuudeksi, ja entiset luokkaideologiat väistyvät tieteellisen materialistisen maailmankatsomuksen tieltä. Tällaisen asiantilan vallitessa käy mahdottomaksi kaikkinainen ihmisten valta toisten yli, ja avautuu valtavat alat kaikkien ihmiskuntaan sisältyvien kykyjen yhteiskunnalliselle valinnalle ja sopusointuisalle kehittymiselle.

Tuotantovoimien kasvulle ei täällä aseteta minkäänlaisia yhteiskunnallisia rajoja. Kommunistisessa yhteiskunnassa ei ole tuotantovälineiden yksityisomistusta, ei omahyötyisiä voittolaskelmia, ei keinotekoisesti ylläpidettyä suurten joukkojen tietämättömyyttä, ei niiden köyhyyttä, joka kapitalistisessa yhteiskunnassa pidättää teknillistä edistystä, eikä valtavan suuria tuottamattomia kulunkeja. Mahdollisimman tarkoituksenmukainen luonnonvoimien ja tuotannon luontoperäisten edellytyksien käyttö maailman eri osissa; kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden häviäminen, vastakohtaisuuden, joka on yhteydessä sen kanssa, että maatalous jää alati jälelle ja, että sen tekniikan taso on alhainen; tieteen ja tekniikan, tutkimustyön ja sen

käytännöllisen soveltamisen mahdollisimman täydellinen yhteen kytkeminen hyvin laajassa yhteiskunnallisessa mitassa; itse tieteellisen työn suunnitelmallinen järjestäminen; tilastollisen kirjaamisen ja talouden suunnitelmallisen säännöstelyn täydellisimpien menetelmien soveltaminen; koko järjestelmän erittäin voimakkaat sisäiset liikkeellepanevat voimat — nopeasti kasvavat yhteiskunnalliset tarpeet, — kaikki tämä takaa yhteiskunnallisen työn mahdollisimman suuren tuottavaisuuden ja vuorostaan vapauttaa inhimillistä energiaa tieteen ja taiteen valtavan kasvun hyväksi.

Maailman kommunistisen yhteiskunnan tuotantovoimien kehitys tekee mahdolliseksi koko ihmiskunnan suurten joukkojen hyvinvoinnin kohoamisen ja hyvin suuresti lyhentää sitä aikaa, minkä ihmiskunta käyttää aineelliseen tuotantoon, tekee siis mahdolliseksi historiassa ennen tuntemattoman kulttuurisen kukoistuksen. Tämä ensi kerran yhteenliittyneen, kaikki valtiolliset rajat hävittäneen ihmiskunnan uusi kulttuuri tulee, päinvastoin kuin kapitalismi, nojautumaan selviin ja avoimiin ihmisten keskinäisiin suhteisiin. Siksi hautaa se iäksi kaiken mystikan, uskonnon, ennakkoluulot ja taikauskon ja antaa voimakkaan sysäyksen kaikkivoittavan tieteellisen tietoamisen kehitykselle.

Tämä kommunismin **korkeampi** aste, jolloin kommunistinen yhteiskunta on jo kehittynyt omalla perustallaan, jolloin yhdessä ihmisten kaikinpuolisen kehityksen kanssa ovat valtavassa määrässä kasvaneet myöskin yhteiskunnalliset tuotantovoimat, jolloin yhteiskunta jo on kirjoittanut lippuunsa: "kultakin kykyjensä mukaan, kullekin tarpeidensa mukaan!" — edellyttää, historiallisena ennakkoehtonaan, kehityksensä alemman asteen, **sosialismin asteen.** Tässä kommunistinen yhteiskunta vasta astuu ulos kapitalistisesta yhteiskunnasta kantaen kaikissa suhteissa — taloudellisessa, siveellisessä ja henkisessä — sen vanhan yhteiskunnan syntymämerkkejä, jonka kohdusta se syntyy. Sosialismin tuotantovoimat eivät vielä ole kyllin kehittyneet taatakseen työn tuotteiden jaon tarpeiden mukaan;

ne jaetaan työn mukaan. Työnjaosta, s.o. määrättyje työtoimintojen kiinnittämisestä määrätyille henkilöryl mille ei vielä ole päästy, ja eritoten vielä ei ole pä piirteissäänkään poistettu vastakohtaisuutta henkisen ruumiillisen työn väliltä. Vaikka luokat onkin hävitett on vielä olemassa yhteiskunnan vanhan luokkajaon jä teitä, ja siis myöskin proletariaatin valtiovallan, pak tuksen, oikeuden jätteitä. Jälellä on siis vissejä eria voisuuden jälkiä, jotka eivät vielä ole ennättäneet poi tua. Eikä vielä ole tyyten hävitetty vastakohtaisuut kaupungin ja maaseudun väliltä. Mutta mikään yhtei kunnallinen voima ei puolusta mitään näistä jätteis eikä pidä niistä kiinni. Kun ne kytkeytyvät tuotantovo mien määrättyyn kehitystasoon, häviävät ne sitä m kaa kuin kapitalistisen järjestelmän kahleista vapa tunut ihmiskunta nopeassa tahdissa alistaa luonnonvo mat palvelukseensa, kasvattaa itsensä kommunismin he gessä ja siirtyy sosialismista **täydelliseen kommunismii**

IV. Siirtymiskausi kapitalismista sosialismiin ja proletariaatin diktatuuri.

1. Siirtymiskausi ja vallan valloittaminen proletariaati käsiin.

Kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskunnan välill on aikakausi, jona edellinen kumouksellisesti muutetaa jälkimäiseksi. Sitä vastaan myös poliittinen siirtymis kausi, jonka valtiona ei voi olla mikään muu kuin **pro letariaatin vallankumouksellinen diktatuuri.** Siirtymine imperialismin maailmandiktatuurista proletariaatin maa ilmandiktatuuriin käsittää proletariaatin pitkän taiste lukauden, sen tappioiden ja voittojen aikakauden; ka pitalististen suhteiden jatkuvan yleisen pulan ja sosia lististen vallankumouksien kasvun kauden, s.o. proleta riaatin porvaristoa vastaan käymien kansalaissotien kau den; kansallisten sotien ja siirtomaakapinain kauden

joista, vaikka itsessään eivät olekaan kumouksellisen proletariaatin sosialistisia liikkeitä, objektiivisesti tulee proletaarisen maailmanvallankumouksen oleellinen osa, mikäli ne horjuttavat imperialismin valta-asemaa; kauden, joka sisältää kapitalististen ja sosialistisen yhteiskunta-taloudellisten järjestelmien samanaikaisen olemassaolon maailmantalouden sisällä, niiden "rauhallisten" suhteiden ja niiden aseellisen taistelun kauden; sosialistisen neuvostovaltioiden liiton muodostumiskauden, imperialististen valtioiden niitä vastaan käymien sotien kauden, niiden ja siirtomaakansojen yhä kiinteämmän yhteyden kauden j.n.e.

Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki. Tämä epätasaisuus suurenee ja kärjistyy yhä enemmän imperialismin kaudella. Tästä seuraa, että proletariaatin kansainvälistä vallankumousta ei voida pitää yht'aikaisesti kaikkialla tapahtuvana kertakaikkisena tekona. Tästä seuraa, että sosialismin voitto on mahdollinen aluksi muutamissa, jopa yhdessäkin kapitalistisessa maassa erikseen otettuna. Mutta proletariaatin jokainen tällainen voitto laajentaa maailmanvallankumouksen tukipohjaa ja siis yhä enemmän kärjistää kapitalismin yleistä kriisiä. Näinollen kapitalistinen järjestelmä kokonaisuudessaan lähestyy lopullista perikatoaan. Finanssipääoman diktatuuri tuhoutuu, luovuttaa paikan proletariaatin diktatuurille.

Kun **porvarilliset** vallankumoukset merkitsivät vain jo kehkeytyneen ja taloudellisesti vallitsevan tuotantosuhteiden järjestelmän poliittista vapautumista ja siirsivät vallan toisen riistäjäluokan käsistä toisen riistäjäluokan käsiin, niin **proletariaatin** vallankumous merkitsee proletariaatin väkivaltaista tunkeutumista porvarillisen yhteiskunnan omistussuhteiden alalle, riistäjäluokkien pakkoluovuttamista ja vallan siirtymistä luokalle, joka on asettanut tehtäväkseen yhteiskunnan taloudellisen perustuksen tyyten uudeksi rakentamisen ja kaiken riiston hävittämisen. Mutta kun porvarilliset vallankumoukset vasta vuossatojen kuluessa tekivät koko maailmassa lopun feodaaliylimystön poliittisesta vallasta,

tuhoten tuon vallan useissa eri vallankumouksissa, niin proletariaatin kansainvälinen vallankumous, vaikka se ei olekaan kertakaikkinen teko, vaan käsittää kokonaisen aikakauden, voi kuitenkin — eri maiden välillä vallitsevan kiinteämmän yhteyden vuoksi — ratkaista tehtävänsä lyhyemmässä ajassa. Vasta sitten, kun proletariaatti on täydelleen voittanut koko maailmassa ja kun sen maailmanvalta on lujittunut, vasta sitten seuraa sosialistisen maailmantalouden voimakkaan rakentamisen jatkuva aikakausi.

Vallan valtaaminen proletariaatin käsiin on edellytyksenä talouden sosialististen muotojen kasvulle ja proletariaatin kulttuuriselle kasvulle, proletariaatin joka muokkaa uudeksi oman luontonsa, kypsyy yhteiskunnan johtajaksi elämän kaikilla aloilla, vetää tähän muokkausprosessiin muut luokat ja samalla luo pohjaa luokkien häviämiselle yleensä.

Taistelussa proletariaatin diktatuurin puolesta ja sitten yhteiskuntajärjestelmän uudeksi muokkauksen puolesta järjestetään kartanoherrain ja kapitalistien liittoa vastaan **työväen ja talonpoikain liitto** työväen aatteellisen ja poliittisen hegemonian alla, liitto joka on proletariaatin diktatuurin perusta.

Luonteenomaista siirtymiskaudelle kokonaisuudessaan on riistäjien vastarinnan säälimätön kukistaminen, sosialistisen rakennustyön järjestäminen, ihmisten joukkomitassa uusiksi muokkaaminen sosialismin hengessä, luokkien vähitellen häviäminen. Vasta sitä mukaa kuin nämä suuret historialliset tehtävät täytetään, alkaa siirtymiskauden yhteiskunta muuttua kommunistiseksi yhteiskunnaksi.

Maailman proletariaatin diktatuuri on näinollen välttämätön ja ratkaiseva ennakkoehto kapitalistisen maailmantalouden muuttumiselle sosialistiseksi taloudeksi. Tämä diktatuuri voi toteutua ainoastaan tuloksena sosialismin voitosta eri maissa taikka maaryhmissä, jolloin vasta muodostuneet proletaariset tasavallat solmivat liittoyhteyden jo olevien tasavaltojen kanssa, jolloin näiden liittoyhtymien verkko kasvaa sulkien pii-

riinsä myöskin imperialismin ikeestä vapautuvat siirtomaat, jolloin tällaisten tasavaltojen liitosta lopulta tulee **Maailman Sosialistisen Neuvostotasavaltojen Liitto,** joka toteuttaa ihmiskunnan yhteen liittämisen kansainvälisen, valtiovallaksi järjestyneen proletariaatin johdolla.

Vallan valtaaminen proletariaatin käsiin ei ole valmiin porvarillisen valtiokoneiston rauhallista "valtaamista" siten, että parlamentissa saadaan enemmistö. Porvaristo käyttää kaikkia väkivalta- ja terrorikeinoja suojellakseen ja lujittaakseen ryöstöomistustaan ja poliittista valta-asemaansa. Samoin kuin menneinä aikoina feodaalinen aatelisto, samoin ei porvaristokaan voi luovuttaa historiallista sijaansa ilman epätoivon vimmaista taistelua. Siksi porvariston väkivalta voidaan murtaa ainoastaan proletariaatin julmalla väkivallalla. Vallan valtaaminen proletariaatin käsiin on porvarillisen vallan väkivaltaista kukistamista, kapitalistisen valtiokoneiston (porvarillisen armeijan, poliisin, virkavaltaisen hierarkian, oikeuslaitoksen, parlamentin j.n.e.) **murskaamista** ja proletaarisen vallan **uusien** elimien **asettamista** sen **tilalle,** elimien jotka lähinnä ovat riistäjien kukistamisaseita.

2. Proletariaatin diktatuuri ja sen muoto — neuvostot.

Proletaarisen valtiovallan tarkoituksenmukaisin muoto, niinkuin on osoittanut Lokakuun vallankumouksen ja Unkarin vallankumouksen kokemus, joka mittaamattomasti on laajentanut v. 1871 Pariisin Kommuunin kokemusta, on **uusi valtiotyyppi,** joka periaatteellisesti eroaa porvarillisesta valtiosta paitsi luokkasisältönsä, myöskin sisäisen rakenteensa puolesta, nimittäin **neuvostovaltio.** Juuri tämä tyyppi, joka välittömästi kasvaa itse työtätekevien laajasta joukkoliikkeestä, turvaa joukkojen suurimman aktiivisuuden ja antaa siis varmimmat takeet lopullisesta voitosta.

Ollen demokratian ja nimenomaan **proletaarisen** demokratian korkein muoto on neuvostotyyppinen valtio jyrkästi vastakkainen **porvarilliselle** demokratialle, joka

on porvarillisen diktatuurin naamioitu muoto. Proletariaatin neuvostovalta on proletariaatin diktatuuria, on yksinomaan proletariaatin luokkavaltaa. Päinvastoin kuinas porvarillinen demokratia, tunnustaa se avoimesti luokkaluonteensa, avoimesti asettaa tehtäväkseen riistäjienta nujertamisen väestön valtavan enemmistön etujen mukaisesti. Se ottaa luokkavihollisiltaan pois poliittiset oikeudet ja se voi, erikoisten historiallisesti kehittyneiden olojen vallitessa, lujittaakseen proletariaatin johtoasemaa antaa proletariaatille juokon väliaikaisia etuoikeuksia hajanaiseen pikkuporvarilliseen talonpoikaistoon verraten. Kun proletaarinen valtio riisuu aseista ja nujertaa luokkavihollisensa, niin se pitää tätä poliittisten oikeuksien pois ottamista ja vapauden vissinlaista rajoittamista väliaikaisina taistelukeinoina riistäjiä vastaan näiden yrittäessä puolustaa tai palauttaa etuoikeuksiaan. Se kirjoittaa lippuunsa, että proletariaatti pitää vallan käsissään ei ikuistuttaakseen sitä, ei omistusryhmäeduistaan eikä ahtaasti ammatillisista eduista lähtien, vaan yhä enemmän liittääkseen maaseudun proletaarien ja puolproletaarien sekä työtätekeväin talonpoikain takapajuiset ja hajanaiset joukot yhteen työväen edistyneimpien kerroksien kanssa, vähitellen ja järjestelmällisesti poistaen luokkajaon yleensä. Kun neuvostot ovat proletariaatin johdolla käyvän suurten joukkojen yhteenliittämisen ja järjestämisen kaikkikäsittävänä muotona, vetävät ne samalla tosiasiallisesti taisteluun ja sosialismin rakennustyöhön hyvin suuret proletaarien, talonpoikain ja kaikkien työtätekeväin joukot, vetävät nämä käytännössä valtion hallintatyöhön nojautuvat kaikessa toiminnassaan työväenluokan joukkojärjestöihin, toteuttavat laajaa demokratiaa työtätekevien piirissä, ovat joukkoja verrattoman paljon lähempänä kuin mikään muu vallan muoto. Edustajien valitsemisoikeus, oikeus kutsua heidät pois, täytäntöönpanevan ja lakeja laativan vallan yhdistäminen, vaalituotantoperiaatteen mukaan (tehtaista, verstaista j.n.e.) eikä alueperiaatteen mukaan, — kaikki tämä turvaa työväenluokalle ja sen johdon alla kulkeville työtäte

kevien suurille joukoille järjestelmällisen, alituisen ja aktiivisen osanoton kaikkiin yhteiskunnallisiin asioihin — taloudellisiin, yleispoliittisiin, sotilaallisiin ja valistusasioihin — ja siten tekee jyrkäksi eron porvarillisparlamenttaarisen tasavallan ja proletariaatin neuvosto-diktatuurin välillä.

Porvarillinen demokratia, vaikka kansalaiset ovatkin muodollisesti tasa-arvoisia lain edessä, nojautuu räikeään luokkien eriarvoisuuteen aineellis-taloudellisella alalla. Kun porvarillinen demokratia jättää tyyten koskemattomaksi, puolustaa ja lujittaa kapitalistiluokan ja suurmaanomistajain monopoolia määrääviin tuotantovälineisiin, niin tällä muuttaa se muodollisen tasa-arvon lain edessä, demokraattiset oikeudet ja vapaudet, — joita käytännössä järjestelmällisesti rajotellaan — riistetyille luokille lähinnä proletariaatille vain lainopilliseksi kuvitelmaksi ja siis joukkojen pettämis- ja orjuuttamisvälineeksi. Kun n.k. demokratia on porvariston poliittisen vallan ilmaisija, niin on se sentähden kapitalistista demokratiaa. Kun neuvostovaltio ottaa riistäjäluokilta pois tuotantovälineet ja monopolisoi nämä tuotantovälineet työväenluokan käsiin hallitsevana luokkana, niin se lähinnä takaa työväenluokan ja yleensä työtätekevien oikeuksien **toteuttamisen** aineelliset **ehdot**, varaa työväenluokalle talot ja yhteiskunnalliset rakennukset, kirjapainot, kulkuvälineet j.n.e.

Yleispoliittisten oikeuksien alalla neuvostovaltio, ottamalla nämä oikeudet pois kansan vihollisilta ja riistäjiltä, ensikerran loppuun asti hävittää kansalaisten eriarvoisuuden, mikä riistojärjestelmien aikana pohjautuu sukupuolen, uskonnon ja kansallisuuden erilaisuuteen; se pystyttää tällä alalla sellaisen tasa-arvon, jollaista ei missään porvarillisessa maassa ole toteutettu; samalla proletariaatin diktatuuri tässäkin horjumatta luo aineellista perustaa, joka todella tekee madolliseksi tämän tasa-arvon toteuttamisen: sellaisia ovat toimenpiteet, jotka vapauttavat naisen, edistävät entisten siirtomaiden teollistumista j.n.e.

Neuvostodemokratia on näin ollen proletaarista demokratiaa, työtätekevien joukkojen demokratiaa, demokratiaa riistäjiä vastaan.

Neuvostovaltio riisuu porvariston täydelleen aseista ja keskittää aseet proletariaatin käsiin; se on **aseistettun proletariaatin** valtio. Aseellisten voimien järjestäminen rakentuu siinä luokkaperiaatteelle, joka vastaa koko proletaarisen diktatuurin järjestelmää ja turvaa johtavan osan teollisuusproletariaatille. Tällainen valtio lankumoukselliseen kuriin nojautuva järjestys taka samalla Punaisen armeijan ja laivaston soturien alitu sen ja kiinteän yhteyden työtätekevien joukkoje kanssa, osanoton maan hallintaan ja sosialismin raken mistyöhön.

3. Proletariaatin diktatuuri ja pakkoluovuttajain pakkoluovuttaminen.

Voittoisa proletariaatti käyttää valloittamaansa va taa **taloudellisen mullistuksen vipuna,** s.o. vipuna ku moukselliesti muokattaessa kapitalismin omistussuh teita sosialistisen tuotantotavan suhteiksi. Tämän suu ren taloudellisen kumouksen lähtökohtana on karta noherrojen ja kapitalistien pakkoluovuttaminen, s o **porvariston monopoolisen omistuksen muuttaminen proletaarisen valtion omistukseksi.**

Tällä alalla esittää Kommunistinen Internatsionaal seuraavat proletaarisen diktatuurin perustehtävät:

A. Teollisuus, liikenne, yhteyspalvelu.

a) Kaikkien yksityispääoman hallussa olevien suur teollisten laitoksien (tehtaiden, kaivoksien, sähköase mien) takavarikoiminen ja proletaarinen kansallistutta

minen, kaikkien valtion ja kuntain laitoksien siirtämi-
nen neuvostojen käsiin.

b) Yksityiskapitalistisen rautatie-, auto- ja vesiliikenteen, kuin myös ilmaliikennevälineiden (kauppa- ja matkustaja-ilmalaivasto) takavarikoiminen ja proletaarinen kansallistuttaminen, valtio ja kuntain omistamien kaikkien kuljetusvälineiden siirtäminen neuvostojen käsiin.

c) Yksityiskapitalististen yhteysvälineiden (lennätin, puhelin, radio) takavarikoiminen ja proletaarinen kansallistuttaminen, valtion, kuntain y.m. yhteyspalvelun siirtäminen neuvostojen käsiin.

d) Työväen hallinnon järjestäminen teollisuuteen. Luotava valtiolliset hallintoelimet ammattiliittojen läheisesti osaa ottaessa tähän hallintotyöhön. Turvattava tehdaskomiteoille asiain vaatima osa.

e) Muutettava teollisuus tyydyttämään laajojen työtätekevien joukkojen tarpeita. Reorganisoitava teollisuuden ne alat, jotka ovat tyydyttäneet hallitsevien luokkien kulutuskysynnän (ylellisyysesineet y.m.) Tehostettava niitä teollisuusaloja, jotka edistävät maatalouden kohoamista, jotta liitto talonpoikaiston kanssa lujittuisi, valtion talouksien nousu tulisi turvatuksi ja yleensä koko kansantalouden kehitysnopeus kiihtyisi.

B. Maatalous.

a) Kaikkien suurten maaomaisuuksien (niin yksityisten, kuin kirkon, luostarin y.m.) takavarikoiminen ja proletaarinen kansallistuttaminen kaupungissa ja maaseudulla, valtion ja kunnallisen maaomaisuuden, mukaan lukien myös metsät, maan uumenet, vedet j.n.e., siirtäminen neuvostojen käsiin, ja myöhemmin kaiken maan kansallistuttaminen.

b) Suurten maatilojen kaiken tuotannollisen omaisuuden, kuten rakennuksien, koneiston ja muun kaluston, karjan, maataloustuotannon jalostamislaitoksien

(suurten myllyjen, juusto- ja voimeijerien, kuivauslai toksien y.m.) takavarikoiminen.

c) Suurtilojen, erittäinkin sellaisten, joilla on malli talouksien merkitys taikka suuri taloudellinen ominais paino, siirtäminen proletaarisen diktatuurin elinten hal lintaan, ja neuvostotalouksien järjestäminen.

d) Siirrettävä osa entisistä kartanoiden ja muist takavarikoiduista maista, erittäinkin siellä, missä t lonpojat ovat näitä maita viljelleet vuokraperusteil ja missä ne ovat olleet talonpoikaiston taloudellise orjuuttamisen välikappaleena, talonpoikaiston (sen köy hien, ja osin keskivaraisten kerroksien) käyttöön. Se kuinka iso osa maista talonpoikaistolle luovutetaa määrää taloudellinen tarkoituksenmukaisuus ja myö välttämättömyys neutralisoida talonpoikaisto ja voitta se proletariaatin puolelle; tuo osa on ehdottomas oleva erilainen erilaisista oloista riippuen.

e) Maan oston ja myynnin tyyten kieltäminen, jot maa säilyisi talonpoikain käsissä ja estettäisiin tämä maan siirtyminen kapitalistien, maakeinottelijain y.m käsiin. Päättävä taistelu tämän lain rikkojia vastaa

f) Taistelu koronkiskontaa vastaan. Orjuuttavien s pimuksien kumoaminen. Velkojen poistaminen talonpo kaiston riistetyiltä kerroksilta. Köyhimpien talonpo kien vapauttaminen veroista j.n.e.

g) Valtion laajat toimenpiteet maatalouden tuota tovoimien kohottamiseksi; kehitettävä maataloud sähköistämistä, traktorien rakentamista, kemialliste lannoitusaineiden tuotantoa, jalostettujen siementen j jalostetun karjan tuotantoa neuvostotiloilla, melioratt visen maatalousluoton laajakantoinen järjestämine j.n.e.

h) Maaseudun osuustoiminnan ja kollektiivisen tu tannon kaikkien muotojen (osuuskunnat, kommuun y.m.) tukeminen ja rahastaminen. Järjestelmällises propagoitava talonpoikaiston osuustoiminnallista yh teenliittymistä (osuustoiminta myynnin, hankintojen luoton järjestämisen alalla) talonpoikaiston suurte joukkojen itsetoiminnan pohjalla, ja propagoitava sii

tymistä maataloudellisen suurtuotannon muotoihin, mikä — suurtuotannon kiistämättömien teknillisten ja taloudellisten etujen vuoksi — antaa suurimman välittömän taloudellisen hyödyn ja helpottaa työtätekevien talonpoikain laajempien joukkojen siirtymistä sosialismiin.

C. Kauppa ja luotto.

a) Yksityisten pankkien proletaarinen kansallistuttaminen (siirtäen proletaarisen voltion käsiin kaikki kultavarat, arvopaperit talletukset y.m.), ja valtion, kunnallisten y.m. pankkien siirtäminen proletaarisen valtion käsiin.

b) Kaiken pankkitoiminnan keskittäminen, kaikkien kansallistettujen suurpankkien alistaminen valtion keskuspankin alaisiksi.

c) Tukkukaupan ja suurten vähittäiskauppojen (tavaravarastot, elevaattorit, tavaratalot y.m.) kansallistuttaminen ja siirtäminen neuvostovaltion elinten käsiin.

d) Kaikin puolin edistettävä kulutusosuustoimintaa jakelukoneiston tärkeimpänä osana, säilyttämällä yhtenäisyys sen työssä ja turvaamalla suurten joukkojen itsetoiminnallinen osanotto sen rakentamiseen.

e) Ulkomaankaupan monopooli.

f) Julistettava mitättömäksi valtion velat ulkomaisille ja kotimaisille kapitalisteille.

D. Työnsuojelus, elämänolot y.m.

a) Työpäivän lyhentäminen 7 tuntiin ja 6 tuntiin niillä aloilla, jotka ovat työntekijöille erikoisen vaarallisia. Työpäivän edelleen lyhentäminen ja siirtyminen 5 päiväiseen työviikkoon maissa joissa tuotantovoimat ovat korkealle kehittyneet. Työpäivän säännöstely riippuen työn tuottavaisuuden kasvusta.

b) Kaikilta naisilta kiellettävä yleensä yötyö ja työ erikoisen vaarallisilla aloilla. Kiellettävä lastentyö. Ylityöt kiellettävä.

c) Erikoisesti lyhennettävä työpäivä nuorisolle (alaikäisille, alle 18 vuotiaille pisin työpäivä 6 tuntia). Nuo-

rison työn sosialistinen reorganisointi kytkemällä aineellinen tuotanto yhteen yleisen ja poliittisen kasvatuksen kanssa.

d) Yhteiskunnallinen vakuutus kaikissa muodoissaan (invalidius, vanhuus, tapaturmat, työttömyys j.n.e.), vakuutettujen täydellisen itsehallinnon pohjalla, valtion kustannuksella (ja yrittäjien kustannuksella, mikäli yksityisiä yrityksiä vielä on säilynyt).

e) Laajamittaiset terveyshoidolliset toimenpiteet, maksuttoman lääkintäavun järjestäminen. Taistelu yhteiskunnallisia tauteja vastaan (alkoholismi, sukupuolitaudit, tuberkuloosi).

f) Naisen yhteiskunnallinen verrastaminen miehen kanssa lain edessä ja elämäntavoissa, avioliitto- ja perheoikeuden perinpohjainen uudistaminen, äitiyden tunnustaminen yhteiskunnalliseksi toiminnoksi, äiteyden ja lasten suojelus. Pantava alulle lasten ja nuorison yhteiskunnallinen hoito ja kasvatus (lastenseimet, lastentarhat, lastenkodit j.n.e.). Perustettava laitoksia kotitalouden vähitellen keventämistä varten (yhteiskunnalliset keittiöt, pesulaitokset), suunnitelmallinen kulttuuritaistelu ideologiaa ja perinnäistapoja vastaan, jotka orjuuttavat naisen.

E. Asuntokysymys

a) Suurten talokiinteimistöjen takavarikoiminen.

b) Takavarikoitujen talojen luovuttaminen paikallisten neuvostojen hallintaan.

c) Työväen asuttaminen porvarillisiin kaupunginosiin.

d) Palatsien, suurten yksityisten ja yhteiskunnallisten rakennuksien jättäminen työväenjärjestöjen käyttöön.

e) Laajamittaisen asuntorakennusohjelman toteuttaminen.

F. Kansallisuus- ja siirtomaakysymys.

a) Kaikille kansakunnille rotuun katsomatta myön-

nettävä täydellinen itsemääräämisoikeus, s.o. itsemääräämisoikeus aina valtiolliseen eroamiseen saakka.

b) Kaikkien kapitalismista vapautuneiden kansojen sotavoimien ja taloudellisten voimien vapaaehtoinen yhteenliittyminen ja keskittäminen taistelua varten imperialismia vastaan ja sosialistisen talouden rakennustyötä varten.

c) Kaikinpuolinen ja päättävä taitelu kaikkia jotain kansallisuutta, kansakuntaa tai rotua vastaan suunnattuja rajoituksia ja puristusta vastaan. Kaikkien kansakuntien ja rotujen täydellinen tasa-arvoisuus.

d) Turvattava kapitalismista vapautuneiden kansakuntien kansallinen kulttuuri ja tuettava sitä neuvostovaltion kaikilla voimilla ja varoilla, johdonmukaisesti noudattaen proletaarista linjaa tämän kulttuurin sisällön kehittämisessä.

e) Kaikin puolin edistettävä ennen sorrettujen "alueiden", "rajamaakuntien" ja "siirtomaiden" taloudellista, poliittista ja kulttuurista kasvua niiden sosialistisen uudistamisen suuntaan, päämääränä vankan perustan luominen todellista ja täydellistä kansallista tasaveroisuutta varten.

f) Taistelu shovinismin, kansallisvihan, rotuennakkoluulojen ja feodaalisen ja kapitalistisen barbaarisuuden muiden ideoloogisten tuotteiden kaikkia jäännöksiä vastaan.

G. Ideoloogisen vaikutuksen välineet.

a) Kirjapainojen kansallistuttaminen.

b) Sanomalehti- ja kustannustoimen monopolisoiminen.

c) Suurten elokuvalaitoksien, teatterien y.m. kansallistuttaminen.

d) Käytettävä kansallistutettuja "henkisen tuotannon" välineitä työtätekevien laajamittaiseen poliittiseen ja yleiseen valmistamiseen sekä uuden sosialistisen kulttuurin rakentamiseen proletaariselle luokkaperustalle.

4. Proletaarisen diktatuurin talouspolitiikan perusteet.

Kaikkia näitä proletariaatin diktatuurin tehtäviä toteutettaessa on välttämättä pidettävä mielessä seuraavat seikat:

1) Maan yksityisomistuksen täydellistä kumoamista ja kaiken maan kansallistuttamista ei voida heti toteuttaa kehittyneimmissä kapitalistisissa maissa, joissa yksityisomistuksen periaate on ehtinyt syvälle juurtua talonpoikaiston laajojen kerroksien keskuudessa. Näissä maissa voidaan kaiken maan kansallistuttaminen suorittaa vain vähitellen, useiden siirtymistoimenpiteiden kautta.

2) Tuotannon kansallistuttamista ei saa, se on sääntö, ulottaa pieniin ja keskisuuriin talouksiin (talonpoikain, käsityöläisten, pienten ja keskisuurten kauppiaiden, pienteollisuuden harjoittajain y.m.s. talouksiin).

Ensinnäkin siksi, että proletariaatti ei voi olla tekemättä tarkkaa eroa yksinkertaisen tavarantuottajan, joka voidaan ja joka pitää vähitellen vetää sosialistisen rakennustyön uomaan, työllään hankkiman omaisuuden ja kapitalistin riistämällä hankkiman omaisuuden välillä, jonka poistaminen on sosialistisen rakennustyön välttämätön ehto.

Toiseksi siksi, että vallan ottaneella proletariaatilla ei voi, varsinkaan diktatuurin ensi vaiheissa, olla riittävää määrää järjestäviä voimia kyetäkseen paitsi murskaamaan kapitalismin, myöskin välittömästi järjestämään pienten ja keskisuurten yksilöllisten tuotantoyksikköjen yhteyden uudella, sosialistisella perustalla. Nämä pienet yksilölliset taloudet (lähinnä talonpoikaistaloudet) tullaan vasta vähitellen, järjestelmällisesti ja voimakkaasti tukemalla niiden kollektivisoitumisen kaikkia muotoja proletaarisen valtion puolelta, vetämään tuotannon ja jaon yleiseen sosialistiseen järjestöön. Niiden talousmuodot väkivaltainen murtaminen ja niiden pakolla kollektivisoiminen veisi vain kielteisiin tuloksiin.

3) Kun ei ainoastaan siirtomaissa, puolsiirtomaissa ja taloudellisesti takapajuisissa maissa, joissa pikkuporvarilliset joukot muodostavat väestön valtavan enemmistön, vaan myöskin kapitalistisen maailmantalouden keskuksissa (Yhdysvallat, Saksa, ja vississä määrin myös Englanti) on olemassa huomattava määrä pieniä tuotantoyksikköjä (lähinnä talonpoikaistaloudet, farmaritaloudet, käsityöläisten pikkukauppiaiden y.m. taloudet), niin se tekee — kehityksen alkuasteilla — välttämättömäksi **taloudellisen yhteyden markkinamuotojen,** rahajärjestelmän j.n.e. jossain määrin säilyttämisen. Talousmuotojen erilaisuus (yhteiskunnallistutetusta suurteollisuudesta alkaen pientalonpojan ja käsityöläisen talouteen asti), jota pakostakin seuraa näiden erilaisten talousmuotojen taistelu; näitä talousmuotoja vastaava luokkien ja luokkaryhmien erilaisuus erilaisine taloudellisen toiminnan kiihokkeineen ja niiden erilaisten taloudellisten etujen taisteluineen; vihdoin se, että taloudellisen elämän kaikilla aloilla on jälellä porvarillisesta yhteiskunnasta perittyjä tottumuksia ja perinnäistapoja, joista ei voida heti vapautua, kaikki tämä vaatii proletariaatin taloudelliselta johdolta, että se oikein osaa — markkinasuhteiden pohjalla — kytkeä yhteen sosialistisen suurteollisuuden ja yksinkertaisten tavarantuottajain pientalouden, s.o. kytkeä niin, että taataan johtava osa sosialistiselle teollisuudelle, ja samalla talonpoikaistalouksien koko pääjoukon mahdollisimman nopea vaurastuminen. Senpätähden, mitä suurempi on hajanaisen pientalonpoikaisen työn ominaispaino maan koko taloudessa, sitä suurempi on markkinasuhteiden piiri, mitä pienempi on välittömän suunnitelmallisen ohjauksen merkitys, sitä suuremmassa määrässä perustuu yleinen talous-suunnitelma vaistovaraisesti kehkeytyvien taloudellisten suhteiden ennakkoarvioon. Päinvastoin, mitä pienempi on pientalouden ominaispaino, mitä merkitsevämpi on yhteiskunnallistetun työn osuus, mitä valtavampi on keskitettyjen ja yhteiskunnallistettujen tuotantovälineiden määrä, sitä pienempi markkinasuhtei-

den piiri, sitä suurempi suunnitelman merkitys vaistovaraisuuteen verraten, sitä merkitsevämpiä ja laajemmalle ulottuvia ovat välittömän suunnitelmallisen ohjauksen menetelmät niin tuotannon alalla kuin jaonkin alalla.

Yhteiskunnallistetun suurtalouden tekniliset ja taloudelliset edut, talouden kaikkien tärkeimpien hallitsevien kukkuloiden (teollisuuden, liikenteen, suurten maatalouksien, pankkien j.n.e.) keskittäminen proletaarisen valtion käsiin, talouden suunnitelmallinen ohjaus, koko valtiokoneiston voima (budjetti, verot, hallinnollinen lainsäädäntö ja lainsäädäntö yleensä) vievät, kun proletariaatin diktatuurin puolelta ajetaan oikeaa luokkapolitiikkaa, s.o. kun oikein arvioidaan luokkasuhteet, siihen että alituiseen ja järjestelmällisesti tungetaan pois yksityispääoman jätteitä ja myöskin uusia kapitalistisia ituja niin kaupungissa kuin maaseudullakin (suurtalonpojat, kulakit), ituja joita enemmän tai vähemmän vapaan kaupan ja markkinasuhteiden oloissa syntyy yksinkertaisten tavarantuottajain talouden kehityksen yhteydessä. Toisaalta, rinnan tämän kanssa käy talonpoikaistalouden pääjoukkojen (pientalouksien ja keskivarakkaiden talouksien) järjestelmällinen ohjaaminen kehittyvän sosialismin yleiseen systeemiin talonpoikaistalouden osuustoimintaan liittymisen ja kollektiivisten talousmuotojen kasvun kautta. Markkinasuhteisiin yhtyneet, ulkonäöltään kapitalistiset taloustoiminnan muodot ja menetelmät hintalaskelmat, työn maksaminen rahalla, kauppa, luotto ja pankit j.n.e.) ovat sosialistisen kumouksen väkivipuja, mikäli nämä vivut yhä lisääntyvässä määrässä palvelevat tyypiltään johdonmukaisen sosialistisia laitoksia, s.o. talouden sosialistista sektoria.

Näin siis markkinasuhteet proletaarisen diktatuurin oloissa, neuvostovaltio ajaessa oikeaa politiikkaa, kantavat kehityksessään omaa häviötään: edistäessään yksityispääoman pois tunkemista, talonpoikaistalouden uudeksi muokkausta ja tuotantovälineiden jatkuvaa kiertymistä ja keskittymistä proletaarisen valtion

käsiin ne samalla edistävät **markkinasuhteiden poistamista yleensä.**

Siinä tapauksessa, että kapitalistit järjestävät sotilaallisen interventsion ja pitkäaikaisen vastavallankumouksellisen sodan proletariaatin diktatuuria vastaan — mikä on todennäköistä —, täytyy taloudellisen johdon pitää lähtökohtanaan lähinnä proletaarisen diktatuurin puolustuksen etuja; tällöin saattaa käydä välttämättömäksi sotakommunistinen talouspolitiikka (**"sotakommunismi"**), joka ei ole mitään muuta kuin järkiperäisen kulutuksen järjestämistä sotilaallisen puolustuksen tarkoituksessa samalla kun tiukemmin puristetaan kapitalistisia ryhmiä (takavarikot, pakko-otot j.n.e.), kun vapaa kauppa ja markkinasuhteet enemmän tai vähemmän täydellisesti poistetaan, kun räikeästi rikotaan pientuottajain yksilölliset taloudelliset kiihokkeet, mikä on yhteydessä maan tuotantovoimien alenemisen kanssa. Vaikka tämä "sotakommunismin" politiikka rikkoo työväenluokalle vihamielisten väestökerroksien aineellisen perustan maan rajojen sisäpuolella, vaikka se takaa käsillä olevien varastojen järkiperäisen jaon, vaikka se auttaa proletaarisen diktatuurin sotilaallista taistelua ja siitä saa historiallisen perustelunsa, ei sitä kuitenkaan voida pitää proletariaatin diktatuurin "normaalin" talouspolitiikan järjestelmänä.

5. Proletariaatin diktatuuri ja luokat.

Proletariaatin diktatuuri on **proletariaatin luokkataistelun jatkamista uusissa oloissa.** Proletariaatin diktatuuri on tiukkaa taistelua, veristä ja veretöntä, väkivaltaista ja rauhallista, sotaista ja taloudellista, kasvatuksellista ja hallinnollista, vanhan yhteiskunnan voimia ja perinnäistapoja vastaan, ulkoisia kapitalistisia vihollisia vastaan, riistäjäluokkien jätteitä vastaan maan rajojen sisäpuolella, uuden porvariston ituja vastaan, joita syntyy vielä syrjäyttämättömän tavaratuotannon pohjalla.

Kansalaissodan päätyttyä jatkuu tiukka luokkataistelu uusissa muodoissa, lähinnä sosialististen talousmuotojen taisteluna vanhojen talousmuotojen jätteitä ja niiden uusia ituja vastaan, ja tällöin taistelun muodot muut-

tuvat sosialistisen kehityksen eri vaiheissa; sen ensi vaiheissa saattaa tämä taistelu määrätyissä oloissa kärjistyäkin.

Proletariaatin politiikan muita luokkia ja yhteiskunnallisia ryhmiä kohtaan maan rajojen sisäpuolella määräävät proletariaatin diktatuurin alkuasteella seuraavat seikat:

1) **Suurporvaristo ja kartanoherrat,** näille uskolliset upseeriston osat, kenraalit ja korkeampi virkamiehistö ovat työväenluokan johdonmukaisia vihollisia, joita vastaan säälimätön taistelu on välttämätön. Näiden vissin osan järjestävien voimien käyttäminen on mahdollista, mutta yleensä vasta diktatuurin lujittamisen ja riistäjien kaikkien salaliittojen ja kapinain ratkaisevan kukistamisen jälkeen.

2) Porvarillisten perinnäistapojen alaisena kasvaneen, yläpäästään pääoman komentavaan koneistoon kiinteästi kytkeytyneen **teknillisen intelligenssin** suhteen täytyy proletariaatin, samalla kun se siekailemattomasti tukahuttaa proletariaatille vihamielisten intelligenssikerroksien jokaisen vastavallankumouksellisen esiintymisen, samalla ottaa huomioon, että pakko käyttää tätä ammattitaitoista yhteiskunnallista voimaa sosialistisessa rakennustyössä, kaikin tavoin kannustaen puolueettomia ja erityisesti työväen vallankumoukselle ystävällisiä ryhmiä. Kehitellessään koko yhteiskunnan mitassa käyvän sosialistisen, taloudellisteknillisen ja kulttuurisen rakennustyön perspektiivejä täytyy proletariaatin järjestelmällisesti valloittaa teknillistä intelligenssiä puolelleen alistaen sen aatteellisen vaikutuksensa alaiseksi ja turvaten sen kiinteän yhteistyön yhteiskunnan uudeksi rakentamisessa.

3) **Talonpoikaiston** suhteen on kommunistisen puolueiden tehtävänä, maatalousproletariaattiin nojautumalla, vetää puolelleen maaseudun kaikki riistetyt ja työtätekevät kerrokset. Tehden tarkan eron eri ryhmien välillä talonpoikaiston keskuudessa ja arvioiden niiden ominaispainon pitää voitokkaan proletariaatin kaikin tavoin tukea talonpoikaiston vähäväkisiä, puolproletaarisia kerroksia, luovuttamalla niille osan kartanoiden maista, ke-

ventämällä niiden taistelua koronkiskurin pääomaa vastaan j.n.e. Proletariaatin pitää, edelleen, neutralisoida talonpoikaiston keskivarakkaat kerrokset ja säälimättömästi tukahuttaa pieninkin vastustus kartanoherrojen kanssa liittoilevan maalaisporvariston puolelta. Sikäli kuin diktatuuri lujittuu ja sosialistinen rakennustyö edistyy täytyy proletariaatin siirtyä neutralisoimispolitiikasta lujan liiton politiikkaan keskivarakkaiden talonpoikaisjoukkojen kanssa silti lainkaan asettumatta minkäänlaisen vallanjaon kannalle. Sillä proletariaatin diktatuuri ilmaisee toiselta puolen sen tosiasian, että vain teollisuustyöväki kykenee johtamaan koko työtätekevien joukkoa, toiselta puolen proletariaatin diktatuuri, ollen proletariaatin yksinvaltaa, on samalla erikoinen luokkaliiton muoto proletariaatin, työtätekevien etujoukon, ja työtätekevien lukuisten ei-proletaaristen kerroksien tai niiden enemmistön välillä, liiton pääomaa vastaan, liiton jonka päämääränä on pääoman täydellinen kukistaminen porvariston vastustuksen ja sen valtaan palaamispyrkimyksien täydellinen tukahuttaminen, liiton jonka päämääränä on sosialismin lopullinen luominen ja lujittaminen.

4) **Kaupunkien pikkuporvaristo,** joka alituisesti heilahtelee äärimäisestä mustasotnialaisuudesta aina myötätuntoon proletariaattia kohtaan, pitää niin ikään neutralisoida ja mahdollisuuksien mukaan voitaa proletariaatin puolelle. Tämä saavutetaan siten, että säilytetään sen pikku omaisuus, vissi taloudellisen vaihdon vapaus hävitetään orjuuttava koronkiskurin luotto ja että sitä eri tavoin autetaan proletariaatin puolelta taistelussa kapitalistisen sorron kaikkia muotoja vastaan.

6. Joukkojärjestöt proletariaatin diktatuurin systeemissä.

Kaikkia näitä proletaarisen diktatuurin tehtäviä täytettäessä muuttuvat jyrkästi **joukkojärjestöjen,** lähinnä **työväenjärjestöjen tehtävät ja toiminnot.** Työväen joukkojärjestöt, joissa proletariaatin laajimmat kerrokset ensinnä järjestöllisesti tiivistyvät ja saavat kasvatuksensa, **ammattiliitot (teollisuusliitot)** ovat kapitalismin vallitessa

lakkotaistelun, ja sitten trustiutunutta pääomaa ja sen valtiota vastaan käytävän joukkotaistelun tärkeimmät aseet. Proletariaatin diktatuurin aikana muuttuvat ne sen tärkeimmäksi voimavivuksi, sellaiseksi kommunismin kouluksi, joka vetää proletariaatin valtavat joukot tuotannon sosialistiseen hallintatyöhön, muuttuvat järjestöksi, joka välittömässä yhteydessä valtiokoneiston kaikkien osien kanssa, vaikuttaa sen kaikkiin työaloihin, puolustaa työväenluokan pitkäaikaisia ja jokapäiväisiä etuja, ja käy taistelua neuvostovaltion elinten byrokraattista turmeltumista vastaan. Ammatilliset järjestöt muuttuvat näinollen proletariaatin taloudellisten ja yleisvaltiollisten järjestöjen selkärangaksi, mikäli ne antavat johtavaa voimaa rakennustyötä varten, mikäli ne vetävät tähän työhön proletariaatin laajat kerrokset ja mikäli ne asettavat erikoiseksi tehtäväkseen taistelun virkavaltaisia vääristelyjä vastaan, joita väistämättömästi kasvaa proletariaatille vieraiden luokkavaikutuksien ja suurten joukkojen vielä riittämättömän kulttuurin maaperästä.

Työväenluokan osuustoiminnallisista järjestöistä, joille kapitalismin oloissa — vastoin reformistisia haaveita — lankeaa suhteellisen vähäpätöinen osa ja jotka kapitalistisen järjestelmän yleisten olojen vaikutuksesta ja johtajiensa reformistisen politiikan seurauksena usein muuttuvat tuon kapitalistisen järjestelmän lisäkkeeksi, voi ja täytyy — proletariaatin diktatuurin aikana — tulla jakelukoneiston tärkeimpiä osia.

Vihdoin **talonpoikaiston maataloudellinen osuustoiminta** (myynti-, osto-, luotto- ja tuotannolliset osuuskunnat) — edellyttäen että johto on kunnollinen, että käydään järjestelmällistä taistelua kapitalistisia aineksia vastaan ja että taataan todella laajojen, proletariaattia kannattavien työtätekevien joukkojen tehokas osanotto siihen — voi ja sen täytyy muuttua yhdeksi perustavista järjestömuodoista, jotka yhdistävät kaupungin ja maaseudun. Talonpoikaistalouksien osuustoiminnalliset yhtymät, jotka — mikäli olivat elinvoimaisia — kapitalismin oloissa enimmäkseen väistämättömästi itse muuttuivat kapitalistisiksi yrityksiksi, koska olivat riippuvaiset kapitalistisesta te-

ollisuudesta, kapitalistisista pankeista, kapitalistisesta talouspiiristä yleensä ja koska niitä johtivat reformistit, maalaisporvaristo, jopa joskus kartanoherrat, kehittyvät proletaarisen diktatuurin oloissa toisenlaisten suhteiden järjestelmässä ja ovat riippuvaiset proletaarisesta teollisuudesta, proletaarisista pankeista j.n.e. Kun proletariaatti ajaa oikeata politiikkaa, kun järjestelmällisesti käydään luokkataistelua kapitalistisia aineksia vastaan sekä osuusjärjestöjen ulko- että niiden sisäpuolella, kun sosialistinen teollisuus johtaa, tulee maataloudelllisesta osuustoiminnasta yksi maaseudun sosialistisen uudistamisen, sen kollektivisoimisen tärkeimmistä vipusimista. Tämä kaikki ei sulje pois sitä mahdollisuutta, että joissakin maissa sekä kulutus- että eritoten maataloudelliset osuustoiminnalliset yhtymät, porvariston ja sen sosialidemokraattisen asiamiesten johdolla, muodostuvat alkuaikoina vastavallankumouksellisen toiminnan ja työväenvallankumouksen taloudellisen rakennustyön jarrutuksen tukikohdiksi.

Kaikessa taistelu- ja rakennustyössä, jota suorittavat mitä erilaisimmat proletariaatin järjestöt, joiden pitää olla neuvostovaltion tosiasiallisina voimavipuina, sen yhdistäjinä työväenluokan kaikkien kerroksien suuriin joukkoihin, turvaa proletariaatti tahdon ja toiminnan yhtenäisyyden **kommunistisen puolueen johtavan osan** kautta proletariaatin diktatuurin järjestelmässä.

Proletaarinen puolue nojautuu välittömästi ammatillisiin ja useihin muihin järjestöihin, jotka käsittävät työväen suuret joukot, ja niiden kautta myös talonpoikaiston suuret joukot (neuvostot, osuuskunnat, kommunistinen nuorisoliitto y.m.), johtaen näiden vipujen välityksellä koko neuvostojärjestelmää. Proletariaatti voi täyttää uuden yhteiskunnan järjestäjän tehtävänsä ainoastaan silloin, kun kaikki joukkojärjestöt tinkimättä tukevat neuvostovaltaa, ainoastaan silloin kun luokkatahto on täysin yhtenäinen, ainoastaan silloin kun puolue johtaa.

7. Proletariaatin diktatuuri ja kulttuurivallankumous.

Tämä **uuden inhimillisen yhteiskunnan järjestäjän** tehtävä edellyttää itse proletariaatin **kulttuurista kypsymistä,** sitä että proletariaatti itse muokkaa uudeksi oman luontonsa, että se alituiseen nostaa esiin yhä uusia ja uusia kaadereita, jotka osaavat käyttää tieteen, tekniikan ja hallinnan kaikkia apuneuvoja sosialismin ja uuden kulttuurin rakennustyössä.

Porvarillinen vallankumous feodalismia vastaan edellyttää, että itse feodaalisen yhteiskunnan uumenissa on jo olemassa uusi luokka, joka kulttuurisen kypsyytensä puolesta on hallitsevan luokan yläpuolella ja joka jo feodaalisen yhteiskunnan puitteissa johtaa taloudellista elämää. **Proletaarinen** vallankumous kehittyy toisenlaisissa oloissa. Kun työväenluokka on kapitalistisessa yhteiskunnassa taloudellisesti riistetty, poliittisesti sorrettu ja **kulttuurisesti poljettu** luokka, niin se muokkaa uudeksi oman luontonsa vasta siirtymiskaudella, vasta **sen jälkeen kun on valtiovallan valloittanut,** vasta murskaamalla porvarillisen sivistysmonopoolin ja valloittamalla kaiken tieteen, vasta suurenmoisen rakennustyön kokemuksen pohjalla. Kommunistisen tietoisuuden joukkomitassa syntymistä varten ja itse sosialismin asialle on välttämätön **ihmisten muuttuminen joukkomitassa,** mikä on mahdollinen ainoastaan käytännöllisessä liikkeessä, vallankumouksessa; vallankumous on siis välttämätön paitsi senvuoksi että millään muulla keinolla ei voida kukistaa **hallitsevaa** luokkaa, myöskin senvuoksi, että **kukistava** luokka voi vain vallankumouksessa puhdistua vanhan yhteiskunnan kaikesta kuonasta ja tulla kykeneväksi uutta yhteiskuntaa luomaan.

Hävittäessään kapitalistiluokan yksinoikeuden tuotantovälineisiin täytyy työväenluokan hävittää myöskin **porvarillinen yksinoikeus sivistykseen,** s.o. valloittaa kaikki koulut ylimpiin asti. Proletariaatin asialle erikoisen tärkeä tehtävä on **ammattimiesten** (spesialistien) valmentaminen työväenluokasta niin tuotannon alalle (insinöörit, teknikot, organisaattorit j.n.e.), kuin sotatai-

don, tieteen, taiteen y.m. aloille. Tämän tehtävän rinnalla on **proletaaristen joukkojen yleisen kulttuuritason** kohottamistehtävä, niiden poliittinen valmistaminen, tietotason ja teknillisen ammattitaidon kohottaminen, totuttaminen yhteiskunnalliseen työhön ja hallintaan, taistelu porvarillisten ja pikkuporvarillisten ennakkoluulojen jätteitä vastaan j.n.e.

Vain sitä mukaa kuin proletariaatti asettaa omat edistyneimmät kerroksensa kaikille näille sosialistisen rakennustyön ja kulttuurisen "komentosilloille", vain sitä mukaa kuin nämä kerrokset yhä enemmän kasvavat vetäen uusia ja yhä uusia luokan jäseniä kulttuurikumouksellisen muokkauksen prosessiin ja vähitellen poistaa itse luokan sisällä jaon "edistyneisiin" ja "takapajuisiin" proletariaatin kerroksiin, luodaan samalla sekä voitokkaan sosialistisen rakennustyön tae, että tae byrokraattista mätänemistä ja luokkatunnon menettämistä vastaan.

Mutta vallankumouksen prosessissa muokkaa proletariaatti uudeksi paitsi oman luontonsa, myöskin **muiden luokkien,** lähinnä kaupungin ja maaseudun lukuisain pikkuporvarillisten kerroksien, eritoten talonpoikaiston työtätekevien kerroksien luonnon. Saattaessaan laajat joukot osallisiksi kulttuurikumoukseen, vetäessään ne sosialistisen rakennustyön prosessiin, liittäessään ne yhteen ja kommunistisesti valistaessaan niitä kaikin käytettävissään olevin keinoin, käydessään päättävää taistelua kaikkia proletaarivastaisia ja ryhmäkuntaisia ideologioita vastaan, erikoisen sitkeästi ja järjestelmällisesti poistaessaan maaseudun yleistä ja kulttuurista takapajuisuutta työväenluokka samalla valmistelee — talouden kollektiivisten muotojen kasvunpohjalla **— yhteiskunnan luokkajaon poistamista.**

Kulttuurivallankumouksen — joka käsittää suuret joukot — tehtävien joukossa on erikoinen sijansa taistelulla kansojen ooppiumia, **uskontoa** vastaan, taistelulla jota on käytävä järjestelmällisesti ja järkähtämättä. Proletaarisen vallan pitää poistaa kaikki valtion avustus kirkolle, joka on hallitsevien luokkien asioimisto, pitää poistaa kaikki kirkon sekaantuminen valtiollisesti järjes-

tettyyn valistus- ja kasvatustoimintaan sekä säälimättömästi tukahuttaa kirkollisten järjestöjen vastavallankumouksellinen toiminta. Proletaarinen valta sallii uskon vapauden ja poistaa aikaisemmin vallitsevana olleen uskonnon etuoikeutetun aseman mutta samalla harjoittaa se kaikin käytettävissä olevin keinoin propagandaa uskontoa vastaan ja rakentaa kaiken kasvatus- ja valistustyön tieteellisen materialistisen maailmankatsomuksen pohjalle.

8. Taistelu proletariaatin maailmandiktatuurin puolesta ja vallankumouksien päätyypit.

Proletariaatin kansainvälinen vallankumous muodostuu eriaikaisista ja erilaisista prosesseista: puhtaasti proletaarisista vallankumouksista; tyypiltään porvarillis-demokraattisista vallankumouksista, jotka kasvavat proletariaatin vallankumouksiksi; kansallisista vapaussodista; siirtomaan vallankumouksista. Vasta **lopputuloksena** vie kumouksellinen prosessi **proletariaatin maailman diktatuuriin.**

Imperialistisena kautena kärjistynyt kapitalismin kehityksen epätasaisuus on aiheuttanut kapitalismin tyyppien erilaisuuden, sen erilaiset kypsyysasteet eri maissa, vallankumouksellisen prosessin erilaiset ja erikoiset ehdot. Nämä seikat tekevät historiallisesti aivan väistämättömiksi **proletariaatin valtaan tulon erilaiset tiet ja tempot,** tekevät useissa maissa välttämättömiksi vissinlaiset siirtymisasteet, jotka vievät proletariaatin diktuuriin, ja sitten myöskin **rakentuvan sosialismin erilaiset muodot eri maissa.**

Proletaraatin diktatuurin siirtymisen erilaiset ehdot ja tiet eri maissa voidaan kaavallisesti johtaa kolmeen perustyyppiin.

Korkean kapitalismin maat (Yhdysvallat, Saksa, Englanti y.m.), joissa tuotantovoimat ovat valtavan suuret, joissa tuotanto on korkeaan mittaan keskittynyt ja pientalouden merkitys suhteellisen vähäinen, joissa porvarillis-demokraattinen valtiojärjestys on jo kauan sitten kehkeytynyt. Näissä maissa on ohjelman perusvaatimuk-

sena poliittisella alalla suoraan siirtyminen proletariaatin diktatuuriin. Talouden alalla on luonteenomaisinta: kaiken suurtuotannon pakkoluovuttaminen; valtion neuvostotalouksien järjestäminen huomattavassa määrässä ja päinvastoin suhteellisen vähäisen maamäärän luovuttaminen talonpoikaistolle; vaistovaraisten markkinasuhteiden verraten pieni piiri; yleensä sosialistisen kehityksen ja erikoisesti talonpoikaistalouden kollektivisoinnin nopea tahti.

Kapitalistisen kehityksen **keskitason** maat (Espanja, Portugali, Puola, Unkari, Balkanin maat y.m.), joiden maataloudessa puolfeodaalisten suhteiden huomattavia jätteitä, joilla on vissi minimimäärä sosialistiseen rakennustyöhön välttämättömiä aineellisia edellytyksiä, joissa porvarillis-demokraattinen kehitys on vielä epätäydellinen. **Toisissa** näistä maista on mahdollinen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen enemmän tai vähemmän nopea kasvaminen sosialistiseksi vallankumoukseksi; **toisissa** proletaaristen vallankumouksien tyypit, mutta niillä suuri määrä luonteeltaan porvarillis-demokraattisia tehtäviä. Näissä maissa voi siis käydä niin, että proletariaatin diktatuuri ei toteudu heti, vaan vasta siirryttäessä proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattisesta diktatuurista proletariaatin sosialistiseen diktatuuriin; siellä missä vallankumous kehittyy välittömästi proletaarisena vallankumouksena, siellä edellyttää se että proletariaatti johtaa laajoja talonpoikaisia agraariliikkeitä; agraarivallankumous näyttelee yleensä hyvin suurta, toisinaan aivan ratkaisevaa osaa; suurten maaomaisuuksien pakkoluovuttamisprosessissa jää huomattava osa takavarikoidusta maasta talonpoikaiston käyttöön; markkinasuhteiden piiri proletariaatin voiton jälkeen huomattava; talonpoikaiston osuustoimintaan liittäminen ja sitten myös sen tuotannollinen yhteenliittäminen ottaa suuren tilan sosialistisen rakennustyön muiden tehtävien joukossa. Sosialistisen rakennustyön temppo suhteellisen hidas.

Siirto- ja puolsiirtomaat (Kiina, Intia y.m.) sekä **riippuvassa asemassa** olevat maat (Argentina, Brasilia y.m.), joissa teollisuuden vissejä alkuituja, joskus aika kehitty-

nyttäkin teollisuutta, joka kuitenkin useimmissa tapauksissa on riittämätön itsenäiseen sosialistiseen rakennustyöhön, maat joissa vallitsevina ovat keskiaikaiset feodaaliset suhteet eli "aasialaisen tuotantotavan" suhteet niin maan taloudessa kuin sen poliittisessa päällysrakenteessakin, ja joissa vihdoin ulkomaisten imperialistisien ryhmien käsiin ovat keskittyneet tärkeimmät teollisuus-, kauppa- ja pankkilaitokset, tärkeimmät liikennevälineet, suuret maatilukset ja plantaasit j.n.e. Keskeisin merkitys näissä maissa on taistelulla feodalismia vastaan, esikapitalistisia riistomuotoja vastaan ja johdonmukaisesti suoritettavalla talonpoikaiston agraarivallankumouksella toiselta puolen, taistelulla ulkomaista imperialismia vastaan kansallisen riippumattomuuden puolesta toiselta puolen. Siirtyminen proletariaatin diktatuuriin on näissä maissa mahdollinen vain useiden valmentavien asteiden kautta, tuloksena kokonaisesta aikajaksosta, jona porvarillis-demokraattinen vallankumous kasvaa sosialistiseksi vallankumoukseksi, ja menestyksellinen sosialistinen rakennustyö on — useimmissa tapauksissa — mahdollinen vain ehdolla että saadaan suoranaista tukea proletaarisen diktatuurin maiden puolelta.

Vieläkin takapajuisemmissa maissa (esim. Afrikan eräissä osissa), joissa tuskin lainkaan on taikka ei ollenkaan ole palkkatyöväkeä, joissa väestön enemmistö elää heimoasteella ja joissa vielä on säilynyt alkuperäisten sukumuotojen jätteitä, joista miltei tyyten puuttuu kansallinen porvaristo ja joissa ulkomainen imperialismi näyttelee lähinnä sotilaallisen valtaajan osaa, joka ottaa pois maat, — näissä maissa on keskeisin merkitys taistelulla kansallisen vapautuksen puolesta. Kansallinen kapina ja sen voitto voi näissä maissa avata tien kehitykselle sosialismiin lainkaan kulkematta kapitalismin vaiheen kautta, jos proletaarisen diktatuurin maat todella antavat niille voimakasta apua.

Aikakautena, jona kehittyneissä kapitalisissa maissa työntyy päiväjärjestykseen vallan valloittaminen proletariaatin käsiin, jolloin jo on olemassa proletariaa-

tin diktatuuri SSSR:ssä, diktatuuri joka on yleismaailmallinen tekijä, voivat siirto- ja puolisiirtomaiden vapausliikkeet, jotka aiheutuvat maailman kapitalismin tunkeutumisesta niihin, huolimatta yhteiskunnallisten suhteiden kypsymättömyydestä näissä maissa erikseen otettuina, johtaa niiden **sosialistiseen kehitykseen, kun ne saavat apua ja tukea proletaarisen diktatuurin ja yleensä kansainvälisen työväenliikkeen puolelta.**

9. Taistelu proletariaatin maailmandiktatuurin puolesta ja siirtomaavallankumoukset.

Vallankumouksen erikoiset ehdot tärkeimmissä siirtoja puolsiirtomaissa, väistämätön pitkä taistelukausi proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin puolesta ja tämän diktatuurin proletariaatin diktatuuriksi kasvamisen puolesta, sekä lopuksi kansallisten tekijöiden ratkaiseva merkitys asettavat näiden maiden kommunistisille puolueille sarjan **erikoisia** tehtäviä, jotka ovat proletariaatin diktatuurin yleisiin tehtäviin valmentavana asteena. Tärkeimpinä näistä erikoisista tehtävistä pitää Kommunistinen Internatsionaale seuraavia:

1) Ulkomaisen imperialismin vallan, feodaalien ja kartanoherrain virkavallan kukistaminen.

2) Proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin pystyttäminen neuvostojen pohjalla.

3) Täydellinen kansallinen riippumattomuus ja valtiollinen yhdistyminen.

4) Valtiovelkojen mitättömiksi julistaminen.

5) Imperialisteille kuuluvien suurten liikeyrityksien (teollisten, liikenne-, pankki- y.m. yrityksien) kansallistuttaminen.

6) Kartanoherrain, kirkon ja luostarin maiden takavarikoiminen. Kaiken maan kansallistuttaminen.

7) 8 tunnin työpäivän toteuttaminen.

8) Työläis-talonpoikaisen vallankumousarmeijan järjestäminen.

Sitä mukaa kuin myöhempi taistelu kehittyy ja syvenee (porvariston sabotaasi, näille porvariston kerroksille kuuluvien yritysten takavarikoiminen, mikä väistämättömästi kasvaa suurteollisuuden kansallistuttamiseksi) niissä siirto- ja puolsiirtomaissa, joissa proletariaatti näyttelee johtajan hegemonian osaa, sitä mukaa tulee johdonmukainen porvarillis-demokraattinen vallankumous kasvamaan proletariaatin vallankumoukseksi. Niissä siirtomaissa, joissa proletariattia ei ole, täytyy imperialistien vallan kumoamisen merkitä kansan (talonpoikain) neuvostojen vallan järjestämistä, ulkolaisten tuotantolaitoksien ja maiden takavarikoimista ja niiden siirtämistä valtion käsiin.

Taistelun kannalta imperialismia vastaan ja vallan valloittamisen kannalta työväenluokan käsiin on siirtomaavallankumouksilla ja kansallisilla vapausliikkeillä valtavan suuri merkitys. Siirto- ja puolsiirtomailla on siirtymiskaudella merkitystä myöskin siksi, että suhteessa teollisuusmaihin, jotka ovat **maailman kaupunki,** ovat ne **maailman maaseutu,** ja ..kysymys ..sosialistisen maailmantalouden järjestämisestä, teollisuuden oikein kytkemisestä maatalouteen on huomattavassa määrässä kysymys suhteesta imperialismin entisiin siirtomaihin. **Veljellinen taisteluliitto siirtomaiden raatajajoukkojen kanssa on senvuoksi yksi maailman teollisuusproletariaatin tärkeimmistä tehtävistä, proletariaatin, joka on hegemoni ja johtaja taistelussa imperialismia vastaan.**

Siten maailmanvallankumouksen kulku, nostattaessaan emämaiden työväen taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta, nostattaa myöskin siirtomaiden sadat miljoonat työläiset ja talonpojat taisteluun ulkomaista imperialismia vastaan. Kun on olemassa sosialismin keskuksia neuvostotasavaltojen muodossa, kun näiden taloudellinen voima alati kasvaa, niin imperialismilta lohjenneet siirtomaat taloudellisesti lähentyvät ja vähitellen yhtyvät maailman sosialismin teollisten kehtojen kanssa, tulevat vedetyiksi sosialistisen rakennustyön uomaan sivuuttaen kapitalismin myöhemmän kehitysvaiheen,

vaiheen jona kapitalismi on vallitsevana järjestelmänä, ja saavat nopean taloudellisen ja kulttuurisen edistyksen mahdollisuuden. Valtiollisesti ryhmittyen proletaarisen diktatuurin keskuksien ympärille liittyvät takapajuisten entisten siirtomaiden talonpoikaisneuvostot sekä työväen ja talonpoikain neuvostot netisissä kehittyneemmissä siirtomaissa yhä kasvavan neuvostotasavaltojen liiton yleiseen järjestelmään ja samalla siis proletariaatin maailmandiktatuurin järjestelmään.

Sosialismin kehitys uutena tuotantotapana saa yleismaailmallisen valtavuutensa.

V. Proletariaatin diktatuuri SSSR:ssä ja kansainvälinen sosialistinen vallankumous.

1. Sosialismin rakentaminen SSSR:ssä ja luokkataistelu.

Kapitalistisen järjestelmän syvän pulan selvimpänä ilmauksena on maailmantalouden lohkeaminen kapitalismin maihin ja rakentuvan sosialismin maihin. Proletariaatin diktatuurin sisäinen lujittuminen SSSR:ssä, sosialistisen rakennustyön saavutukset, SSSR:n vaikutuksen ja arvovallan kasvu proletaaristen joukkojen ja sorrettujen siirtomaakansojen keskuudessa merkitsevät senvuoksi **kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen** jatkumista, vahvistumista ja paisumista.

Kun neuvostotasavaltojen työväellä oli omassa maassaan riittävästi välttämättömiä aineellisia edellytyksiä paitsi kartanoherrojen ja porvariston kukistamiseen myöskin täydellisen sosialismin rakentamista varten, niin se kansainvälisen proletariaatin avustamana sankarillisesti torjui sisäisen ja ulkonaisen vastavallankumouksen aseellisten voimien hyökkäyksen, on lujittanut liittonsa talonpoikaiston kanssa ja saa-

vuttanut suuria tuloksia sosialistisen rakennustyön alalla.

Proletaarisen sosialistisen teollisuuden sellainen yhteys talonpoikaisen pientalouden kanssa, joka takaa sekä maatalouden tuotantovoimien kasvun että sosialistisen teollisuuden johtavan osan; tämän teollisuuden liitto maatalouden kanssa sen sijaan kun se kapitalistisena tyydyttää loisluokkien tuottamatonta kulutusta; tuotantoa ei harjoiteta kapitalistisen voiton takia, vaan joukkotarpeiden tyydyttämisen vuoksi näiden nopeasti kasvaessa, mikä viime kädessä suuresti kiihdyttää koko tuotantoprosessia; vihdoin, talouden hallitsevien kukkoloiden pitkälle menevä keskittäminen proletaarisen valtion käsiin, yhä lisääntyvät suunnitelmallisen ohjauksen ainekset ja tähän liittyvä taloudellinen säästö sekä tuotantovälineiden tarkoituksenmukaisin jako, — kaikki tämä on tehnyt proletariaatille mahdolliseksi nopean kulun eteenpäin sosialistisen rakennustyön tiellä.

Kohottaessaan koko kansantalouden tuotantovoimia, horjumatta pitäessään suuntaa SSSR:n teollistamista, jonka nopean tahdin määrää koko kansainvälinen ja sisäinen tilanne, SSSR:n proletariaatti, huolimatta järjestelmällisesti toistuvista finanssi- ja taloudellisen boikotin yritteistä kapitalististen valtojen puolelta, samalla kohottaa kansantalouden yhteiskunnallistetun (sosialistisen) sektorin ominaispainoa niin koko maan tuotantovälineiden alalla kuin myös maan kokonaistuotannon ja yleisen tavaravaihdon alalla. Valtion sosialistinen teollisuus, kulkulaitos ja pankkijärjestelmä vetää näin valtion kaupan ja nopeasti kasvavan osuustoiminnan välitysvipujen kautta, kun maa on kansallistettu ja maan teollistaminen edistyy, yhä enemmän ja enemmän mukaansa talonpoikain pienet ja kääpiötaloudet.

Erikoisesti maatalouden alalla käy tuotantovoimien nousu sellaisissa oloissa, jotka rajottavat talonpoikaiston erilaistumista (maan kansallistuttaminen ja siis maapalstojen oston ja myynnin kielto, jyrkästi ylenevä verotus, köyhän ja keskivarakkaan väen osuustoiminnan ja köyhien ja keskivarakaiden joukkojen tuotannollisten yhty-

mien finanssiointi, lainsäädäntö palkkatyöstä, useiden poliittisten ja yhteiskunnallisten oikeuksien poistaminen kulakeilta, erikoinen köyhän väen järjestäminen j.n.e.). Mutta sikäli kuin sosialistisen teollisuuden tuotantovoimat eivät ole kasvaneet niin suuriksi, että laajassa mitassa voitaisiin antaa maataloudelle uusi teknillinen perusta ja siten nyt heti suorittaa nopeasti talonpoikaistalouksien tuotannollinen yhdistäminen suuriksi yhteiskunnallisiksi talouksiksi (kollektiivisiksi talouksiksi) sikäli kasvaa jossain määrin myös kulakkiaines, joka rakentelee taloudellista, ja sitten myös poliittista liittoa n.k. "uuden porvariston" aineksien kanssa.

SSSR:n proletariaatilla on käsissään talouden määräävät hallitsevat kukkulat; järjestelmällisesti tunkee se pois yksityispääoman jätteitä kaupungeissa, pääoman jonka osuus on "uuden talouspolitiikan" viime aikoina tavattoman jyrkästi laskenut; kaikilta puolilta asettaa se rajoja maaseudun riistäjäkerroksille, joita tavara- ja rahasuhteiden pohjalla kasvaa, se tukee neuvostotalouksia maaseudulla ja yhä enemmän rakentaa uusia; se vetää yksinkertaisten tavarantuottaja-talonpoikain pääjoukot neuvostollisen talousjärjestyksen yleiseen systeemiin ja siis sosialistiseen rakennustyöhön nopeasti edistyvän osuustoiminnan kautta, jonka kasvu proletaarisen diktatuurin oloissa ja sosialistisen teollisuuden taloudellisesti johtaessa on yhtä kuin sosialismin kehitys; se siirtyy jälleenrakentamis-prosessista maan koko tuotanto-teknillisen perustan laajennettuun uusintamiseen, — se asettaa itselleen suurlaitoksien rakentamistehtävän ja alkaa jo toteuttaa sitä (yleensä tuotantovälineiden tuotanto, erikoisesti raskas teollisuus ja sähköistäminen), ja myynti-, osto- ja luotto-osuustoiminnan jatkuvan kehittämisen rinnalla— talonpoikaiston välittömän yhä enemmän joukottain tuotannolliseen osuustoimintaan liitämistehtävän kollektivismin pohjalla, mikä vaatii vankkaa aineellista tukea proletaarisen valtion puolelta.

Kun sosialismi näinollen jo on ratkaiseva taloudellinen voima, joka pääpiirteissään määrää talouden koko

TYÖVÄENLIIKKEEN KIRJASTO

kehityksen SSSR:ssä, niin se samalla ottaa kehityksessään pitkiä askeleita järjestelmällisesti voittaen vaikeudet, jotka johtuvat maan pikkuporvarillisesta luonteesta ja ovat yhteydessä luokkaristiriitojen tilapäisen kärjistymisen aikojen kanssa.

Kun on pakko varustaa teollisuus uudella koneistolla, kun on pakko suorittaa suurmittaista perustavaa rakennustyötä, niin se ei voi olla aiheuttamatta useita suuria vaikeuksia sosialistisen kehityksen tielle, vaikeuksia joille pohjimmaisen selvityksen antaa maan teknillis-taloudellinen takapajuisuus ja rappeutuminen imperialistisen sodan ja kansalaissodan vuosina. Tästä huolimatta työväenluokan ja laajojen työtätekevien joukkojen elintaso kuitenkin lakkaamatta kohoaa, ja teollisuuden sosialistisen järkiperäistyttämisen ja tieteellisen järjestämisen yhteydessä otetaan vähitellen käytäntöön 7 tunnin työpäivä, mikä avaa työolojen ja työväenluokan elämän jatkuvan paranemisen perspektiivin.

SSSR:n taloudellisen vaurastumisen ja sosialistisen sektorin ominaispainon yhtäjaksoisen lisääntymisen pohjalla, nojautuen maaseudulla köyhään väkeen ja lujassa liitossa talonpoikaiston pääjoukon, keskivarakkaan kanssa, hetkeksikään pysäyttämättä taistelua kulakkeja vastaan, vetää kumoustaisteluissa karaistuneen kommunistisen puolueen johdolla yhdistynyt työväenluokka sosialistiseen rakennustyöhön yhä laajemmat kymmenien miljoonien työtätekevien joukot. Pääasiallisina keinoina tässä ovat: laajojen joukkojärjestöjen kehittäminen (puolue johtavana voimana, ammatilliset järjestöt koko proletaarisen diktatuurin selkärankana, kommunistinen nuorisoliitto, kaikki osuustoiminta, työläis- ja talonpoikaisnaisten järjestöt, erilaiset n.s. "vapaaehtoiset yhdistykset", työläis- ja talonpoikaiskirjeenvaihtajien järjestöt, urheilujärjestöt, tieteelliset ja valistusjärjestöt), joukkojen alotteellisuuden kaikinpuolinen kannustus, yhä uusien työläiskerroksien nostaminen johtaville paikoille talouden ja hallinnon kaikilla aloilla. Keskeymätön joukkojen vetäminen sosia-

listisen rakennustyön prosessiin, koko valtiollisen ja taloudellisen, ammatillisen ja puoluekoneiston verestäminen yhä uusilla ja uusilla työntekijöillä proletaarien joukosta, uusien sosialistisen kaaderien järjestelmällinen valmentaminen korkeammissa oppilaitoksissa, erikoiskursseilla y.m. rakennustyön kaikille aloille työläisistä yleensä ja työläisnuorisosta erikoisesti, — nämä ovat pääasiallisimmat takeet proletariaatin välittömästi hallitsevan johtokerroksen virkavaltaista luutumista tai yhteiskunnallista turmeltumista vastaan.

2. SSSR ja sen kansainväliset kumoukselliset velvollisuudet.

Lyötyään Venäjän imperialismin ja vapautettuaan kaikki tsaarin valtakunnan entiset siirtomaat ja sorretut kansat, järjestelmällisesti luomalla vankkaa perustaa niiden kulttuuriselle ja valtiolliselle kehitykselle niiden alueita teollistamalla, vahvistamalla Liiton perustuslaissa autonoomisten alueiden, autonoomisten tasavaltojen ja liittotasavaltojen oikeudellisen aseman ja täydellisesti toteuttamalla kansojen itsemääräämisoikeuden turvaa proletariaatin diktatuurin SSSR:ssä ei ainoastaan muodollisen, vaan myöskin tosiasiallisen tasa-arvoisuuden Liiton erikansallisuuksille.

Kun SSSR on proletariaatin diktatuurin ja rakentuvan sosialismin maa, työväenluokan suurenmoisten voittojen maa, työväen ja talonpoikain liiton maa, marxismin lipun alla kulkevan uuden kulttuurin maa, tulee siitä ehdottomasti kaikkien sorrettujen luokkien yleismaailmallisen liikkeen tukikohta, kansainvälisen vallankumouksen kehto, maailmanhistorian suurin tekijä. SSSR:stä saa maailman proletariaatti ensi kerran todella oman isänmaansa, siirtomaiden liikehtimisille tulee siitä suuri vetovoimakeskus.

SSSR on näinollen kapitalismin yleisen pulan oloissa hyvin tärkeä tekijä paitsi siksi, että se irtaannuttuaan maailman kapitalistisesta järjestelmästä on

luonut perustan uudelle, sosialistiselle talousjärjestelmälle, myöskin siksi, että se yleensä näyttelee valtavan suurta kumouksellista osaa, proletaarisen vallankumouksen kansainvälisen liikkeellepanevan voiman osaa, joka kannustaa kaikkien maiden proletaarit valtaa valloittamaan; että se on elävä esimerkki siitä, kuinka työväenluokka kykenee, paitsi murskaamaan kapitalismin myöskin rakentamaan sosialismin; että se on esikuva niistä veljellisistä keskinäissuhteista kaikkien maiden kansallisuuksien välillä Maailman Sosialistisen Neuvostotasavaltojen Liiton ja siitä kaikkien maiden työtätekevien taloudellisesta yhtymisestä sosialismin yhtenäiseksi maailmantaloudeksi, mitkä valtiovallan valloittaneen maailman proletariaatin täytyy pystyttää.

Kun samanaikaisesti on olemassa kaksi talousjärjestelmää, sosialistinen järjestelmä SSSR:ssä ja kapitalistinen järjestelmä muissa maissa, niin se asettaa proletariaatin valtion tehtäväksi kapitalistisen maailman puolelta tulevien iskujen (boikotin, saarron j.n.e.) torjumisen, ja pakottaa samalla taloudellisesti manöveeraamaan ja käyttämään hyväkseen taloudellisia yhteyksiä kapitalististen maiden kanssa (ulkomaankaupan monopoolijärjestyksen avulla, joka on sosialismin menestyksellisen rakentamisen perusehtoja, luoton, lainojen, konsessioiden y.m. muodossa). Päälinjana tässä on oleva pyrkimys mahdollisimman laajoihin yhteyksiin ulkomaiden kanssa, mutta niissä puitteissa mitkä ovat SSSR:lle edullisia, s.o. lähinnä vahvistavat teollisuutta itse SSSR:ssä, luovat perustaa omalle raskaalle teollisuudelle ja sähköistämiselle ja omalle sosialistiselle konerakennukselle. Vain sikäli kuin turvataan tämä SSSR:n taloudellinen itsenäisyys kapitalistisessa piirityksessä, vain sikäli luodaan varma tae sosialistisen rakennustyön murskaamisen vaaraa vastaan SSSR:ssä ja sitä vaaraa vastaan että SSSR muuttuisi maailman kapitalistisen järjestelmän lisäkkeeksi.

Toisaalta kapitalistiset valtiot, huolimatta niiden kiinnostuksesta SSSR:n markkinoihin, horjuvat alitui-

sesti kauppaetujen ja SSSR:n vaurastumisen aiheuttaman pelon välillä, vaurastumisen joka tietää kansainvälisen vallankumouksen kasvua. Pääpyrkimyksenä imperialistisen valtojen politiikassa on kuitenkin pyrkimys SSSR:n saartamiseen ja vastavallankumoukselliseen sotaan sitä vastaan päämääränään sen kukistaminen ja yleismaailmallisen porvarillisen terrorikomennon luominen.

Nämä imperialismin järjestelmälliset yritteet poliittisesti saartaakseen SSSR:n ja sotaisen päällekarkauksen kasvava vaara eivät estä NKP (b):ta, Kommunistisen Internatsionaalen osastoa, joka johtaa proletaarista diktatuuria SSSR:ssä, täyttämästä kansainvälisiä velvollisuuksia ja antamasta tukea kaikille sorretuille, tukea kapitalististen maiden työväenliikkeelle, tukea siirtomaakansojen liikehtimiselle imperialismia vastaan, tukea taistelussa kansallista sortoa vastaan ilmenipä se missä muodossa tahansa.

3. Kansainvälisen proletariaatin velvollisuudet SSSR kohtaan.

Kansainvälinen proletariaatti, jolle SSSR on ainoa isänmaa, saavutusten tärkein suojelija ja kansainvälisen vapautumisen tärkein tekijä, on puolestaan velvollinen auttamaan sosialistisen rakennustyön menestymistä SSSR:ssä ja kaikin keinoin puolustamaan sitä hyökkäyksiltä kapitalististen valtojen puolelta.

"Maailman poliittinen tilanne on nyt nostanut päiväjärjestykseen proletariaatin diktatuurin, ja maailmanpolitiikan kaikki tapahtumat keskittyvät väistämättömästi yhden keskipisteen **ympärille, nimittäin**: koko maailman porvariston taisteluun Venäjän Neuvostotasavaltaa vastaan, jonka täytyy ehdottomasti ryhmittää ympärilleen toiselta puolen kaikkien maiden eturivin työläisten neuvostolliset liikehtimiset, toiselta puolen siirtomaiden ja sorrettujen kansallisuuksien kaikki kansalliset vapausliikkeet". (Lenin.)

Siinä tapauksessa, että imperialistiset valtiot hyökkäävät SSSR:n kimppuun ja syttyy sota sitä vastaan, täytyy kansainvälisen proletariaatin vastata rohkeilla ja pontevilla joukkoesiintymisillä ja taistelulla imperialistisen hallitusten kukistamisen puolesta tunnussananaan proletariaatin diktatuuri ja liitto SSSR:n kanssa.

Siirtomaissa, erittäinkin SSSR:n kimppuun hyökkäävän imperialistisen maan siirtomaissa pitää käyttää tilaisuutta, minkä imperialismin sotavoimien pois vieminen tarjoaa, ponnistaa kaikki voimat taistelun kehittämiseen imperialismia vastaan ja kumouksellisten esiintymisten järjestämiseen päämääränä imperialismin ikeen kukistaminen ja täydellisen riippumattomuuden valloittaminen.

Sosialismin kehitys SSSR:ssä ja sen kansainvälisen vaikutuksen kasvu mobilisoi sitä vastaan kapitalistisen valtojen ja niiden sosialidemokraattisten asioimiston kiukun, mutta herättää myöskin suurenmoisen myötätunnon sitä kohtaan koko maailman laajoissa työtätekevissä joukoissa, kaikkien maiden sorrettujen luokkien valmeuden taisteluun kaikilla keinoilla proletariaatin diktatuurin maan puolesta siinä tapauksessa että imperialistit hyökkäävät sen kimppuun.

Tällä tavoin nykyisen maailmantalouden ristiriitojen paisuminen, yleisen kapitalistisen pulan kehittyminen ja imperialistien sotainen hyökkäys SSSR:n kimppuun vievät väistämättömästi valtavaan vallankumoukselliseen räjähdykseen, jonka täytyy haudata kapitalismi useissa niin sanotuista sivistysmaista, valtavasti laajentaa proletaarisen diktatuurin tukipohjaa ja siten ottaa jättiläisaskel eteenpäin sosialismin lopullista voittoa kohden koko maailmassa.

VI. Kommunistisen Internatsionaalen strategia ja taktiikka taistelussa proletariaatin diktatuurin puolesta.

1. Kommunismille vihamieliset ideologiat työväenluokassa.

Taistelussa kapitalismia vastaan proletariaatin diktatuurin puolesta joutuu vallankumouksellinen kommunismi vastakkain lukuisten virtauksien kanssa työväenluokan keskuudessa, virtauksien jotka ilmaisevat sen, että työväenluokka on ideologisesti suuremmassa tai pienemmässä määrässä imperialistisen porvariston alaisena, taikka heijastavat ideologista painostusta pikkuporvariston puolelta, joka aika ajoin kapinoi finanssipääoman kahlekomentoa vastaan, mutta ei kykene sitkeään ja tieteellisesti harkittuun strategiaan ja taistelutaktiikkaan eikä käymään tätä taistelua järjestetysti proletariaatille ominaisen ankaran kurin pohjalla.

Se valtava yhteiskunnallinen voima, mikä imperialistisella valtiolla kaikkine apukoneistoineen — kouluineen, sanomalehtineen, teattereineen, kirkkoineen — on, ilmenee lähinnä siinä että työväenluokan keskuudessa on uskonnollisia ja **reformistisia** virtauksia, jotka ovat pahin este proletariaatin sosialistisen vallankumouksen tiellä.

Kristilliset, uskonnolliset väritetyt suunnat työväenluokan keskuudessa saavat ilmauksensa kristillisissä **ammattiliitoissa,** jotka usein välittömästi kytkeytyvät porvariston vastaaviin poliittisiin järjestöihin ja liittyvät johonkin hallitsevan luokan kirkolliseen järjestöön (katooliset ammattiliitot, kristilliset nuorisoyhdistykset, juutalaiset sionistiset järjestöt j.n.e.). Kaikilla näillä virtauksilla, jotka ovat proletariaatin eräiden osien ideologisen orjuuden räikein tuote, on useimmiten romanttis-feodaalinen väritys. Näiden järjestöjen johtajat, jotka uskonnon pyhällä vedellä siunaavat kapitalistisen komennon kaikki konnuudet ja terrorisoivat laumansa haudanta-

kaisten rangaistusten hirmukuvilla, ovat kaikkein **taantumuksellisimpia** luokkavihollisen joukkueita työväenluokan keskuudessa.

Kauppiasmaisen kyynillisenä ja maallisena imperialistisena muotona proletariaatin alistamisessa porvariston ideologisen vaikutuksen alaiseksi on nykyinen **"sosialistinen" reformismi.** Se kopioi pääsäännöksensä imperialistisen politiikan laintauluista, sillä on nykyään esikuvanaan tietoisesti sosialistivastainen ja avoimen vastavallankumouksellinen "Amerikan Työn Liitto". Amerikan lakeijamaisen ammatillisen byrokratian "aatteellisesta" diktatuurista, joka vuorostaan ilmaisee Amerikan dollarin "aatteellista" diktatuuria, on tullut, Englannin reformismin ja sen työväenpuolueen kuninkaallisten sosialistien välityksellä, koko kansainvälisen sosialidemokratian ja Amsterdamin Internatsionaalen johtajien teorian ja käytännön tärkein osa, ja Saksan ja Itävallan sosialidemokratian johtajat koristelevat näitä teorioja marxilaisilla lauseparsilla siten peitellen marxismin täydellistä kavaltamistaan. "Sosialistinen" reformismi, joka on vallankumouksellisen kommunismin päävihollinen työväenliikkeessä ja jolla on laaja järjestöllinen tukikohta sosialidemokrattisissa puolueissa ja niiden kautta reformistisissa ammattijärjestöissä, paljastaa koko politiikassaan ja koko teoreettisessa kannanotossaan itsensä voimaksi, joka on suunnattu **proletaarista vallankumousta vastaan.**

Ulkopolitiikan alalla ovat sosialidemokraattiset puolueet "isänmaan puolustuksen" lipulla aktiivisesti avustaneet imperialistista sotaa. Imperialistisen valtion väkivaltainen laajentamispyrkimys ja "siirtomaapolitiikka" saavat niiltä kaikinpuolista kannatusta; orientointi imperialististen valtojen vastavallankumouksellisen "pyhän liiton" "Kansain Liiton" puolueen, "ultraimperialismin" julistaminen, joukkojen mobilisoiminen valheellisilla pasifistisilla tunnussanoilla ja samaan aikaan imperialismin aktiivinen tukeminen sen hyökkäyksissä SSSR:n kimppuun ja sen tulevassa sodassa SSSR:ää vastaan, — siinä reformismin ulkopolitiikan pääpiirteet.

Sisäpolitiikan alalla on sosialidemokratia asettanut

tehtäväkseen kapitalistisen komennon suoranaisen edistämisen ja suoranaisen avustamisen. Kapitalistisen järkiperäistyttämisen ja kapitalismin vakaantumisen täydellinen tukeminen; luokkarauhan, "teollisuusrauhan" turvaaminen, työväenjärjestöjen ymppääminen kapitalistien ja imperialistisen ryövärivaltion järjestöihin; n.k. "taloudellisen demokratian" käytäntö, joka tosiasiallisesti on täydellistä alistumista trustiutuneen pääoman alaisuuteen; imperialistisen valtion ja eritoten sen valheellisten demokraattisten kylttien palvominen; tämän valtion elinten, sen poliisin, armeijan, santarmiston, sen luokkaoikeuden aktiivinen rakentaminen; tämän valtion puolustaminen vallankumouksellisen kommunistisen proletariaatin kaikilta hyökkäyksiltä ja sosialidemokratian pyövelinosa kumouksellisten kriisien aikoina, — tälläinen on reformismin sisäpolitiikan linja. Ollen käyvinään ammatillista taistelua, asettaa reformismi tälläkin alalla päätehtäväkseen tämän taistelun käymisen niin, että kapitalistiluokka olisi turvattu kaikilta vakavilta häiriöiltä ja että ainakin kapitalistisen omistuksen perusteet säilyisivät kokonaan koskemattomina.

Teorian alalla on sosialidemokratia täydelleen pettänyt marxismin, kulkenut revisionistisen vaiheen kautta ehta liberaali-porvarilliseen reformaattoriuteen ja avoimeen sosiali-imperialismiin: Marxin opin kapitalismin ristiriidoista on se korvannut porvarillisella opilla kapitalismin sopusointuisesta kehityksestä; opin kriiseistä ja proletariaatin kurjistumisesta on se luovuttanut arkistoon; kovan ja liekehtivän luokkataisteluopin on se muuttanut äiteläksi luokkarauhan julistamiseksi; opin luokkaristiriitojen kärjistymisestä on se vaihtanut poroporvarilliseen juttuun pääoman "demokratisoitumisesta"; sen opin tilalle, että sodat ovat kapitalismin aikana väistämättömiä, on se asettanut porvarillisen pasifismi-harhan ja "ultra-imperialismin" valheellisen julistamisen; opin kapitalismin vallankumouksellisesta murskaamisesta on se vaihtanut "terveen", rauhallisesti sosialismiksi muuttuvan kapitalismin väärään rahaan; revolutsionin (vallankumouksen) tilalle on se asettanut evolutsionin (kehityksen); porva-

rillisen valtion murskaamisen tilalle sen aktiivisen rakentamisen; opin proletaarisesta diktatuurista on se vaihtanut oppiin kokoomuksesta porvariston kanssa; opin kansainvälisestä proletaarisesta solidaarisuudesta oppiin imperialistisen isänmaiden puolustamisesta; Marxin dialektisen materialismin on se vaihtanut idealistiseen filosofiaan ja keikailuun porvariston uskonnollisilla jätteillä.

Tämän sosialidemokraattisen reformismin sisällä erottuu sarja suuntia, jotka sosialidemokratian porvarillisen turmeltumisen kannalta katsoen ovat erikoisen kuvaavia.

Konstruktiivinen sosialismi (Mac Donald ja kumpp.), joka jo nimessään kantaa taisteluaatosta kumouksellista proletariaattia vastaan ja aatosta myönteisestä suhtautumisesta kapitalistiseen järjestelmään, jatkaa fabiolaisuuden liberaalis-filantrooppisia, kumousvastaisia ja porvarillisia perinnäistapoja (Webb-puolisot, Bernhard Shaw, lordi Olivier y.m.). Vaikka periaatteessa hylkää proletariaatin diktatuurin ja väkivaltaiset keinot taistelussa porvaristoa vastaan, kannattaa se väkivaltaista taistelua proletariaattia ja siirtomaakansoja vastaan. "Konstruktiivinen sosialismi" on kapitalistisen valtion apologeetta (puolustelija), se julistaa valtiokapitalismia muka sosialismina, julistaa — yhdessä kummankin pallopuoliskon vulgaarisimpain imperialismin ideologien kanssa — luokkataisteluopin "esitieteelliseksi" opiksi, julistaa sanoissa kohtuullista kansallistuttamis-ohjelmaa lunastusmaksuin, maakoron verottamista, perintöjen verotusta ja ylivoittojen veroitusta kapitalismin hävittämiskeinoina. "Konstruktiivinen sosialismi on SSSR:n proletariaatin diktatuurin jyrkkä vastustaja ja täydellisessä liitossa porvariston kanssa proletariaatin kommunistisen liikkeen ja siirtomaavallankumouksien aktiivinen vihollinen.

"Konstruktiivisen sosialismin" erikoinen muoto on **"kooperatismi"** eli **"kooperatiivinen sosialismi"** (Charles Gide, Totomianz ja kumpp.), joka samoin jyrkästi hylkää luokkataistelun ja propagoi kuluttajien osuustoiminnalista järjestymistä keinona kapitalismin voittamiseksi rauhallista tietä, mutta käytännössä kaikin tavoin avustaa kaptalismin lujittumista. "Kooperatismi", jolla

kulutusosuustoiminnan joukkojärjestöissä on laaja propagandakoneisto lakkaamatta ja järjestelmällisesti vaikuttaakseen laajoihin joukkoihin, käy kiukkuista taistelua vallankumouksellista työväenliikettä vastaan, estäen sen päämäärien toteuttamista, ja on se nyt aktiivisimpia tekijöitä reformistisen vastavallankumouksen leirissä.

N. k. "kiltasosialismi" (Penty, Orage, Hobson y.m.) on eklektinen yrite yhdistää "vallankumouksellinen" syndikalismi porvarillis-liberaaliseen fabiolaisuuteen, anarkistinen epäkeskitys ("kansalliset teolliset kiltat") valtiokapitalistiseen keskitykseen, keskiajan ammattikuntainen käsityöläisen rajoittuneisuus nykyaikaiseen kapitalismiin. Lähtökohtanaan sanallinen vaatimus "työpalkkajärjestelmän" hävittämisestä "epänormaalisena" laitoksena, joka pitää poistaa työväen kontrollilla teollisuuden yli, kiltasosialismi tyyten kiertää tärkeimmän kysymyksen, kysymyksen vallasta. Pyrkien liittämään työläiset, intelligentit ja teknikot kansallisten teollisten "kiltojen" liittoon ja muuttamaan nämä kiltat rauhallisin keinoin ("kontrolli sisältäpäin") teollisuuden hallintoelimiksi porvarillisen valtion puitteissa puolustaa kiltasosialismi teossa tätä porvarillista valtiota, hämää sen luokkaluonteen, imperialistisen proletaarivastaisen luonteen ja esittää sen "luokkien ulkopuoliseksi" "kuluttajain" etujen edustajaksi, vastapainona kiltoihin järjestyneille "tuottajille". Julistamalla "funktsionaalista demokratiaa", s.o. kapitalistisen yhteiskunnan luokkien edustusta, luokkien jotka kuvitellaan ammateiksi erikoisine yhteiskunnallis-tuotannollisine toimintoineen, raivaa kiltasosialismi tietä fascismin "korporatiiviselle valtiolle". Hylkäämällä parlamenttarismin ja samalla hylkäämällä "suoran toiminnan" saattaa enemmistö kiltasosialisteista työväenluokan täydelliseen toimettomuuteen ja passiivisesti alistumaan porvariston alaiseksi. Se edustaa siis jonkunlaista tradeunionistista haaveellista opportunismia ja sellaisena se ei voi näytellä muuta kuin kumousvastaista osaa.

Sosialidemokraattisen reformismin erikoisena muotona on vielä **itävaltalainen marxismi** (austromarxismi). Kun itävaltalainen marxismi on sosialidemokratian "vasem-

man" siiven osa, on se hienoin työtätekevien joukkojen pettämismuoto. "Itävaltalainen marxismi" prostituoi marxilaisen terminologian ja samalla päättävästi hylkää kumouksellisen marxismin perusteet ("Itävallan marxilaisten" kantilaisuus, machismi j.n.e. filosofian alalla), keikailee uskonnolla, kopioi englantilaisilta reformisteilta opin "funktionaalisesta demokratiasta", on "tasavallan rakentamisen", s.o. porvarillisen valtion rakentamisen kannalla, suosittelee "luokkien yhteistyötä" n.k. "luokkavoimien tasapainon" aikoina, siis juuri silloin, kun vallankumouksellinen kriisi on kypsymässä. Tämä teoria merkitsee sitä, että proletaarisen vallankumouksen kukistamiseksi oikeutetaan liitto porvariston kanssa sillä varjolla, että muka puolustetaan "demokratiaa" taantumusta vastaan. Se väkivalta, minkä itävaltalainen marxismi pitää hyväksyttävänä taantumuksen hyökätessä, muuttuu objektiivisesti ja käytännössä väkivallaksi proletariaatin vallankumousta vastaan. Itävaltalaisen marxismin "funktsionaalinen osa" on niiden työläisten pettämistä, jotka jo ovat kulkemassa kommunismiin, ja sentähden on itävaltalainen marxismi erikoisen vaarallinen proletariaatin vihollinen, vaarallisempi kuin ryövärimäisen sosiali-imperialismin avoimet puoltajat.

Kun kaikki nämä virtaukset, ollen "sosialistisen" reformismin oleellisia osia, ovat imperialistisen porvariston asioimistoja työväenluokan keskuudessa, niin toisalla törmää kommunismi vastakkain useiden pikkuporvarillisten virtauksien kanssa, jotka heijastavat ja ilmaisevat epävakaiden yhteiskunnallisten kerroksien horjuntaa (kaupunkien pikkuporvaristo, rappeutuva kaupunkien pikkuväki, ryysyköyhälistö, luokka-aseman menettänyt intelligenssi-köyhälistö, köyhtyvät käsityöläiset, talonpoikaiston eräät kerrokset j.n.e.). Nämä virtaukset, joiden tunnusmerkkinä on tavaton poliittinen epävakaisuus, peittelevät usein vasemmistolaisilla puheenparsilla oikeistolaista politiikkaansa taikka lankeavat seikkailuihin, asettavat voimien objektiivisen arvion tilalle kirkuvan poliittisen huitoilun, usein heilahtavat

uskomattomasta kumouksellisesta pöyhkeilystä mitä syvimpään pessimismiin ja todella kapituloituvat vihollisen edessä. Visseissä oloissa, eritoten poliittisen tilanteen jyrkästi muuttuessa ja silloin, kun on pakko tilapäisesti perääntyä, saattaa näistä virtauksista tulla proletaaristen rivien vaarallisimpia hajottajia ja samalla proletariaatin kumouksellisen liikkeen jarru.

Anarkismi, jonka huomattavimmat edustajat (Krapotkin, Jean Grave y.m.) vv. 1914—1918 sodan aikana petturimaisesti siirtyivät imperialistisen porvariston puolelle, kieltää laajojen, keskitettyjen ja kurinalaisten proletariaatin järjestöjen tarpeellisuuden ja siten jättää proletariaatin voimattomana pääoman mahtavien järjestöjen jalkoihin. Julistamalla yksilöllistä terroria vieroittaa se proletariaatin joukkajärjestymisen ja joukkotaistelun menetelmistä. Kun anarkismi hylkää proletariaatin diktatuurin abstraktisen vapauden nimessä, niin riistää se proletariaatilta tärkeimmän ja terävimmän aseen porvaristoa, sen armeijoja, sen kaikkia kuristuelimiä vastaan. Kun anarkismi pysytteleikse loitolla kaikesta joukkoliikkeestä proletaarisen taistelun tärkeimmissä keskuksissa, niin se muuttuu yhä enemmän lahkokunnaksi, joka koko taktiikallaan, kaikilla esiintymisillään, m.m. esiintymisillään työväenluokan diktatuuria vastaan SSSR:ssä, objektiivisesti liittyy kumousvastaisten voimien yhteisrintamaan.

"Vallankumouksellinen" syndikalismi, jonka ideologeista monet kriitillisimpänä sota-aikana siirtyivät fasisti-tyyppisten "anti-parlamenttaaristen" vastavallankumouksellisten leiriin taikka muuttuivat sosialidemokraattisiksi rauhallisiksi reformisteiksi, samoin kuin anarkismi kieltämällä poliittisen taistelun (eritoten vallankumouksellisen parlamenttarismin) ja proletariaatin vallankumouksellisen diktatuurin, julistamalla ahtaan ammattikuntaista epäkeskitystä työväenliikkeessä yleensä ja ammatillisessa liikkeessä erikoisesti, kieltämällä proletariaatin puolueen, kieltämällä kapinan välttämättömyyden ja antamalla uuden arvion suurlakosta ("kädet ristissä-taktiikka") estää työväenjoukkojen jonkunlaista vai-

kutusvaltaa. Sen hyökkäykset SSSR:n kimppuun, jotka ovat yhteydessä proletaarisen diktatuurin yleensä kieltämisen kanssa, asettavat sen tässä suhteessa samalle laudalle sosialidemokratian kanssa.

Politiikan peruskysymyksessä, **kysymyksessä proletariaatin diktatuurista** yhtyvät kaikki nämä virtaukset ja suunnat **sosialidemokratiaan,** tähän proletaarisen vallankumouksen päävihollisen työväenliikkeessä. Siksi ne kaikki esiintyvät enemmän tai vähemmän määrätysti yhtenä rintamana sosialidemokratian kanssa SSSR:ää vastaan. Toiselta puolen sosialidemokratia, joka kokonaan ja täydelleen on pettänyt marxismin, nojautuu yhä enemmän ja enemmän fabiolaisten, konstruktiivisten ja kiltasosialistien ideologiaan. Nämä virtaukset muuttuvat II Internatsionaalen porvarillisen "sosialismin" viralliseksi liberaalis-reformistiseksi ideologiaksi.

Siirtomaissa ja sorrettujen kansojen ja rotujen keskuudessa yleensä törmää kommunismi työväenliikkeessä omanlaistensa virtauksien vaikutukseen, virtauksien jotka määrätyssä kehitysvaiheessa ovat näytelleet jonkunlaista myönteistä osaa, mutta jotka uudessa kehitysetapissa muuttuvat taantumukselliseksi voimaksi.

Sunjatsenismi Kiinassa on ollut pikkuporvarillisen, kansallisen "sosialismin" ideologiaa. Opissa "kolmesta periaatteesta" (natsionalismi, demokratia ja sosialismi) on käsitteellä kansa peitetty ja salattu käsite luokat, sosialismi esitetty epämääräisenä yhteiskunnallisen hyvinvoinnin tilana eikä erikoisena tuotantotapana, jonka toteuttaa erikoinen luokka, proletariaatti; taistelu imperialismia vastaan ei ollut kytketty luokkataistelun kehitysperspektiiveihin maan rajojen sisäpuolella. Siksi sunjatsenismi, joka Kiinan vallankumouksen ensi vaiheessa näytteli hyvin suurta myönteistä osaa, on tuloksena luokkien jatkuvasta erilaistumisesta maassa ja Kiinan vallankumouksen myöhemmän kulun tuloksena muuttunut kumouksen kehityksen ideologisesta muodosta sen kehityksen kahleeksi. Sunjatsenismin epigonit, kaikin tavoin paisutellen juuri niitä ideologisia

piirteitä, jotka ovat tulleet objektiivisesti taantumuksellisiksi, ovat samalla muuttaneet sunjatsenismin Kuomin Tangin viralliseksi ideologiaksi, Kuomin Tangin josta on tullut avoin vastavallankumouksellinen voima. Kiinan proletariaatin ja työtäekevän talonpoikaiston ideologista valmentamista täytyy siis seurata päättävä taistelu kuomintangilaista petosta vastaan ja sunjatsenismin ideologian jätteiden voittaminen.

Sellaiset virtaukset kuin **gandhilaisuus** Intiassa, jotka ovat täynnä uskonnollisia käsityksiä, jotka idealisoivat kaikkein takapajuisimpia ja taloudellisesti taantumuksellisia elämänmuotoja, jotka näkevät ulospääsyn tilanteesta palaamisessa näihin takapajuisiin muotoihin, eikä proletaarisessa sosialismissa, jotka julistavat passiivisuutta ja luokkataistelun kieltämistä, muuttuvat kumouksen kehitysprosessissa avoimesti taantumuksellisiksi voimaksi. Gandhilaisuus muuttuu yhä enemmän ideologiaksi, joka suuntautuu kansanjoukkojen kumousta vastaan. Sitä vastaan pitää kommunismin puolelta kohdistaa päättävä taistelu.

Harveylaisuus, joka aikaisemmin oli pikkuomistaja ja työläisneekerien ideologiana Amerikassa ja jolla vielä nytkin on jonkinlainen vaikutus neekerijoukkoihin, on samoin nyt muuttunut esteeksi näiden joukkojen kumouksellistuttamisen tielle. Kun se aikaisemmin esiintyi neekerien täydellisen yhteiskunnallisen tasa-arvoisuuden puolesta, on se nyt muuttunut omanlaisekseen neekerien "sionismiksi", joka sen sijaan ,että olisi taistellut Amerikan imperialismia vastaan esitti tunnussanan: "takaisin Afrikaan!" Tämä vaarallinen ideologia, jolla ei ole minkäänlaisia tosi demokraattisia piirteitä ja joka pelaa aristokraattisilla olemattoman "neekeri-kuningaskunnan" attribuuteilla, pitää tiukasti torjua, koska se ei edistä, vaan päinvastoin estää neekerien joukkotaistelua vapautensa puolesta Amerikan imperialismia vastaan.

Kaikkien näiden virtauksien vastakohtana on **proletaarinen kommunismi.** Ollen kansainvälisen vallankumouksellisen työväenluokan suuri ideologia eroaa se

kaikista näistä virtauksista, lähinnä sosialidemokratiasta siinä, että se, täydelleen Marxin-Engelsin opin mukaisesti, käy teoreettista ja **käytännöllistä vallankumouksellista taistelua proletariaatin diktatuurin puolesta, käyttää siinä proletaarisen joukkotoiminnan kaikkia muotoja.**

2. Kommunistisen strategian ja taktiikan päätehtävät.

Kommunistisen Intrenatsionaalen menestyksellinen taistelu proletariaatin diktatuurin puolesta edellyttää, että jokaisessa maassa on tiivis, taisteluissa karaistunut, kurintuntoinen, keskitetty ja joukkojen kanssa kiinteässä yhteydessä oleva kommunistinen puolue.

Puolue on työväenluokan etujoukko, joka muodostuu luokan parhaista, tietoisimmista, aktiivisimmista ja miehekkäimmistä jäsenistä. Se olennoi koko proletaarisen taistelun kaiken kokemuksen. Nojautuen marxismin vallankumoukselliseen teoriaan, edustaen koko luokan yleisiä ja pitkäaikaisia etuja olennoi puolue proletaaristen periaatteiden, proletaarisen tahdon ja proletaarisen kumouksellisen toiminnan yhtenäisyyden. Se on vallankumouksellinen järjestö, jonka tiivistää rautainen kuri ja demokraattisen keskityksen ankara vallankumouksellinen järjestys, joka saavutetaan sen kautta, että porletaarinen etujoukko on tietoista ja vallankumoukselle uhrautunutta, että se osaa olla katkeamattomassa yhteydessä proletaaristen joukkojen kanssa, että poliittinen johto on oikea, itse joukkojen tarkistama ja selvittämä omien kokemustensa pohjalla.

Ratkaistaakseen historiallisen tehtävänsä, proletariaatin diktatuurin valloittamisen, täytyy kommunistisen puolueen ensin asettaa ja saavuttaa seuraavat **strateegiset** päämäärät:

Oman luokan enemmistön, mukaan lukien työläisnaiset ja työläisnuorison, voittaminen vaikutuksensa alaiseksi. Tämän saavuttamiseksi on välttämätöntä hankkia kommunistipuolueelle ratkaiseva vaikutus proletariaatin laajoihin joukkojärjestöihin (neuvostot, am-

matilliset järjestöt, työmaakomiteat, osuuskunnat, urheilu-, valistus- y.m. järjestöt). Erikoisen tärkeä merkitys proletariaatin enemmistön valloittamisen kannalta katsoen on **ammatillisten järjestöjen** valtaamisella, näiden työväenluokan todella joukkojärjestöjen, sen jokapäiväiseen taisteluun kytkeytyvien järjestöjen valtaamisella. Työ taantumuksellisissa ammattiliitoissa ja niiden taidolla valloittaminen, ammatillisesti järjestyneiden suurten joukkojen luottamuksen voittaminen, reformististen johtajien syrjäyttäminen ja niiden poistaminen "vahtipaikoistaan" on valmennuskauden tärkeimpiä tehtäviä.

Proletariaatin diktatuurin valloittaminen edellyttää myöskin sitä, että toteutetaan proletariaatin hegemonia **työtätekevien joukkojen laajojen piirien** suhteen. Tämän toteuttaakseen täytyy kommunistipuolueen voittaa vaikutuksensa alaisiksi kaupunkien ja maaseudun köyhälistön, intelligenssin alempien kerroksien ja yleensä n.k. "pieneläjäin", s.o. pikkuporvarillisten kerroksien suuret joukot. Erikoisen suuri merkitys on työllä puolueen vaikutuksen turvaamiseksi **talonpoikaiston** keskuudessa. Kommunistipuolueen täytyy hankkia itselleen proletariaattia lähinnä olevien maaseudun väestökerroksien, nimittäin maataloustyöväen ja maaseudun köyhälistön varma täydellinen kannatus. Sitä varten on välttämätön palkollisten erikoinen järjestö, sen kaikin puolin tukeminen taistelussa maaseudun porvaristoa vastaan ja tarmokas työ palstatilallisten ja pientalonpoikain keskuudessa. Talonpoikaiston keskikerroksien suhteen pitää kommunistipuolueen (mikäli on kysymys kehittyneen kapitalismin maista) ajaa niiden neutralisoimispolitiikkaa. Voitokkaan kommunistisen vallankumouksen välttämättömänä edellytyksenä on se, että proletariaatti, josta tulee koko kansan etujen ajaja ja suurten kansanjoukkojen johtaja niiden taistelussa finanssipääoman sortoa vastaan, ratkaisee kaikki nämä tehtävät.

Proletariaatin maailmantaistelun kannalta katsoen ovat Kommunistisen Internatsionaalen tärkeimpinä

strateegisina tehtävinä kumouksellisen taistelun tehtävät **siirtomaissa, puolsiirtomaissa ja epäitsenäisissä maissa.** Tämä taistelu edellyttää sitä, että vallankumouksen lipun alle voitetaan siirtomaiden työväenluokan ja talonpoikaiston laajat joukot, mikä on mahdoton ilman läheisintä yhteistyötä sortajakansojen proletariaatin ja sorrettujen kansojen työtätekevien joukkojen välillä.

Järjestäessään vallankumousta imperialismia vastaan proletaarisen diktatuurin lipun alla n.k. "kulttuurivaltiossa" tukee Kommunistinen Internatsionaale jokaista liikettä imperialistista väkivaltaa vastaan siirtomaissa, puolsiirtomaissa ja epäitsenäisissä maissa (esim. latinalaisessa Amerikassa); harjoittaa propagandaa shovinismin kaikkia muotoja vastaan ja suurten ja pienten orjuutettujen kansojen ja rotujen imperialistista polkemista vastaan (suhde neekereihin, "keltaiseen työhön", juutalaisviha j.n.e.) ja tukee näiden kansojen ja rotujen taistelua sortavan kansan porvaristoa vastaan. Erikoisen tarmokkaasti käy Kommunistinen Internatsionaale taistelua shovinismia vastaan suurvaltakansojen keskuudessa, shovinismia jota julistaa sekä imperialistinen porvaristo, että sen sosialidemokraattinen asioimisto, II Internationaale, aina asettaen imperialistisen porvariston käytännön vastakkain Neuvostoliiton käytännön kanssa, joka on toteuttanut tasaarvoisten kansojen veljelliset suhteet.

Imperialismin maissa pitää kommunististen puolueiden antaa järjestelmällistä apua siirtomaiden kumouksellisille vapausliikkeille ja yleensä sorrettujen kansallisuuksien liikkeille. Aktiivisimmin ovat velvolliset antamaan niille apua lähinnä sen maan työläiset, josta sorrettu kansa on finanssitaloudellisesti ja poliittisesti riippuvainen. Kommunistipuolueiden pitää avoimesti tunnustaa siirtomaiden oikeus eroamiseen ja propagoida tätä eroamista, s.o. propagoida siirtomaiden riippumattomuutta imperialistisesta valtiosta, tunnustaa niille oikeus aseelliseen puolustautumiseen imperialismia vastaan (s.o. kapinan ja vallankumouksellisen sodan oikeus,) propagoida ja kaikilla mahdollisilla kei-

noilla aktiivisesti tukea tätä puolustautumista. Tätä samaa linjaa ovat kommunistiset puolueet velvolliset ajamaan kaikkien sorrettujen kansojen suhteen.

Itse **siirto- ja puolsiirtomaissa** on kommunististen puolueiden velvollisuus käydä rohkeata ja johdonmukaista taistelua ulkomaista imperialismia vastaan ja samalla ehdottomasti propagoida aatosta lähentymisestä ja liitosta imperialististen maiden proletariaatin kanssa; avoimesti esittää, julistaa ja toteuttaa agraarivallankumouksen tunnussanaa, nostattaen talonpoikaiston laajat joukot kartanoherrojen sortoa kukistamaan ja käyden taistelua papiston, lähetyssaarnaajien y.m.s. aineksien taantumuksellista, keskiaikaista vaikutusta vastaan.

Päätehtävänä näissä maissa on työväen ja talonpoikaiston **itsenäinen** järjestäminen (proletariaatin kommunistinen luokkapuolue, ammatilliset järjestöt, talonpoikaisneuvostot, ja komiteat, kumouksellisen tilanteen vallitessa neuvostot j.n.e.) ja niiden vapauttaminen kansallisen porvariston vaikutusvallan alta, porvariston jonka kanssa tilapäiset sopimukset ovat hyväksyttäviä vain sikäli mikäli porvaristo ei estä työväen ja talonpoikain vallankumouksellista järjestämistä ja todella käy taistelua imperialismia vastaan.

Määritellessään **taktillista** linjaansa pitää jokaisen kommunistipuolueen arvioida tosiasiallinen sisäinen ja ulkoinen tilanne, luokkavoimien keskinäissuhde, porvariston aseman vankkuus ja voimat, proletariaatin valmeentumisen aste, välikerroksien asenne j.n.e. Kaikista näistä ehdoista riippuen määrittelee puolue tunnuksensa ja taistelumenetelmänsä, lähtien siitä että mahdollisimman laajojen joukkojen mobilisoiminen ja järjestäminen tämän taistelun mahdollisimman korkealla tasolla on välttämätön. Heittäessään sarjan siirtymistunnuksia vallankumouksellisen tilanteen kehkeytyessä ja esittäessään sarjan konkreettisen tilanteen määräämiä osittaisvaatimuksia pitää puolueen alistaa nämä vaatimukset ja nämä tunnukset palvelemaan vallankumouksellista päämääräänsä — vallan valloittamista ja porvarillis-kapitalistisen yhteiskunnan kukistamista. Yhtä vähän sallitta-

vaa on irtaantuminen työväenluokan jokapäiväisistä tarpeista ja jokapäiväisestä taistelusta kuin puolueen toiminnan rajoittaminen näihin jokapäiväisiin tarpeisiin ja jokapäiväiseen taisteluun. Puolueen tehtävä on, **lähtien** näistä jokapäiväisistä pikku tarpeista, johtaa työväenluokka **vallankumouksellisen taisteluun vallasta.**

Vallankumouksellisen nousun aikana, jolloin hallitsevat luokat ovat hämmennyksissä, jolloin suuret joukot ovat kumouksellisen kuohunnan tilassa, jolloin välikerrokset horjuvat proletariaatin puoleen, jolloin joukot ovat valmiit esiintymään ja uhreja antamaan, nousee proletariaatin puolueen tehtäväksi joukkojen johtaminen suoraan hyökkäykseen porvarillisen valtion kimppuun. Tämä saavutetaan propagoimalla yhä terävöityviä siirtymistunnuksia (tunnussanat: neuvostot, työväen kontrolli tuotannossa, talonpoikaiskomiteat kartanojen maiden valtaamista varten, porvaristo riisuttava aseista ja proletariaatti aseistettava j.n.e.) sekä järjestämällä **joukkoesiintymisiä,** joita palvelemaan pitää alistaa puolueen agitatsion ja propagandan kaikki alat, myöskin parlamenttitoiminta. Näihin joukkoesiintymisiin kuuluvat: lakot, lakkojen ja mielenosoituksien yhteen kytkeminen, lakkojen ja aseellisten mielenosoituksien yhteenkytkeminen, viimein suurlakko yhtyneenä aseelliseen kapinaan porvariston valtiovaltaa vastaan. Viimemainittu taistelun korkein muoto nojautuu sotataidon sääntöihin, se edellyttää sotasuunnitelman, sen edellytyksenä on taisteluliikkeiden hyökkäysluonne, proletariaatin altis uhrautuvaisuus ja sankaruus. Tällaisten esiintymisten välttämättömänä edellytyksenä on laajojen joukkojen järjestyminen taisteluyhtymiksi, joiden pelkkä muoto jo vetää puoleensa ja nostattaa liikehtimään mahdollisimman suuret määrät työtätekeviä (työväen ja talonpoikain edustajain neuvostot, sotamiesneuvostot j.n.e.) ja tehostettu kumouksellinen työ armeijassa ja laivastossa.

Uusiin, terävimpiin tunnuksiin siirryttäessä on välttämättä pidettävä ohjeena leninismin poliittisen taktiikan pääsääntöä, joka vaatii taitoa johtaa joukot kumouksellisiin asemiin niin, että nämä joukot itse oman kokemuk-

sensa pohjalla saisivat vakuuden puolueen linjan oikeudesta. Jollei tätä sääntöä noudateta, niin se väistämättömästi vie irtaantumiseen joukoista, seikkailutaktiikkaan ja kommunismin ideologiseen turmeltumiseen "vasemmistolaiseksi" doktrinäärisyydeksi, pikkuporvarilliseen "äkkijyrkkään" seikkailupolitiikkaan. Yhtä vaarallista on myöskin se, että jätetään käyttämättä korkein kohta vallankumouksellisen tilanteen kehityksessä, kohta jona proletariaatin puolueelta vaaditaan rohkeata ja päättävää hyökkäystä vihollisen kimppuun. Tällaisen tilanteen ohi päästäminen kapinaa alkamatta — se on alotteen luovuttamista viholliselle ja vallankumouksen johtamista tappioon.

Milloin vallankumouksellista nousua ei ole pitää kommunistisen puolueiden esittää, työtätekevien jokapäiväisistä tarpeista lähtien, **osittais**tunnuksia **ja osittais**vaatimuksia, kytkien ne Kommunistisen Internatsionaalen perusvaatimuksiin. Tällöin eivät kommunistipuolueet kuitenkaan saa esittää sellaisia **siirtymis**-tunnuksia, jotka on tarkoitettu erikoisesti kumouksellisen tilanteen aikaa varten ja jotka sen ulkopuolella muuttuvat kapitalististen järjestöjen systeemiin kasvamisen tunnuksiksi (esim. työväen kontrollin tunnus y.m.). Osittaisvaatimukset ja osittaistunnukset ovat yleensä oikean taktiikan välttämätön ehto, kun taas siirtymistunnuksien sarja on irroittamattomasti sidottu vallankumoukselliseen tilanteeseen. Toisaalta "periaatteellinen" kieltäytyminen osittaisvaatimuksista ja siirtymistunnuksista ei sovi yhteen kommunismin taktillisten periaatteiden kanssa, sillä käytännössä johtaa se puolueen passiivisuuteen ja irrottaa sen joukoista. **Yhteisrintama-taktiikka,** keinona jolla saadaan parhaat tulokset taistelussa pääomaa vastaan, joukkojen luokkamobilisoimis-keinona, reformististen ylikerroksien paljastamis- ja eristämiskeinona, sisältyy tärkeimpänä osana kommunistipuolueiden taktiikkaan **koko vallankumousta edeltävänä aikajaksona.**

Yhteisrintama-taktiikan oikein sovelluttaminen ja joukkojen puolellemme voittaminen yleensä edellyttävät vuorostaan järjestelmällistä sitkeää työtä ammatil-

lisissa järjestöissä ja proletariaatin muissa joukkojärjestöissä. Ammaattiliittoon, taantumuksellisimpaankin, jos se on joukkojärjestö, kuuluminen on jokaisen kommunistin suoranainen velvollisuus. Vain alituisella, johdonmukaisella työllä ammattiliitoissa ja työpaikoilla sitkeimmin ja tarmokkaimmin puolustaakseen työväen etuja, ja säälimättä taistelemalla reformistista byrokratiaa vastaan voidaan vallata työväen taistelun johto ja vetää puolueen puolelle ammatillisesti järjestyneet työväen joukot.

Vastapainoksi reformistien hajotuspolitiikalle puolustavat kommunistit jokaisessa maassa ja kansainvälisessä mitassa **ammatillisten järjestöjen yhtenäisyyttä** luokkataistelun pohjalla, kaikin tavoin tukien ja tehostaen **Ammattiliittojen Punaisen Internatsionaalen työtä.**

Esiintyessään kaikkialla työväenjoukkojen ja yleensä työtätekevien joukkojen polttavia päivän tarpeita puolustaen, käyttäen kumouksellisen agitatsion ja propagandan tarkoituksiin porvarillisen parlamentin puhujalavaa, alistaen kaikki osaistehtävät palvelemaan taistelua proletariaatin diktatuurin puolesta esittävät Kommunistisen Interntsionaalen puolueet osittaisvaatimuksia ja osittaistunnuksia seuraavilla pääaloilla:

Työväenkysymyksen alalla sanan ahtaassa merkityksessä **taloudellisen** taisetlun kysymykset (taistelu trustiutuneen pääoman hyökkäystä vastaan, palkkakysymykset, kysymykset työpäivästä, pakollisista sovintotuomioistuimista, työttömyyskysymys), jotka **muuttuvat** yleispoliittisen taistelun kysymyksiksi (suuret teolliset selkkaukset, järjestymis- ja lakko-oikeus y.m.); kysymykset, joilla on välittömästi **poliittinen** luonne (verot, kallis aika, fascismi, kumouksellisten puolueiden vainoaminen, valkoinen terrori, hallituksen päivän politiikka yleensä); vihdoin **maailman**politiikan kysymykset: suhde SSSR:ään ja siirtomaa-vallankumouksiin, taistelu kansainvälisen ja ammatillisen liikkeen yhtenäsyyden puolesta, taistelu imperialismia ja sodanvaaraa vastaan, järjestelmällinen valmennustyö taisteluun imperialistista **sotaa** vastaan.

Talonpoikaiskysymyksen alalla ovat tällaisia osittaisvaatimuksia ne vaatimukset, jotka koskevat veropolitiik-

kaa, talonpoikaiston kiinnitysvelkoja, taistelua koronkiskurin pääomaa vastaan, vähämaisten talonpoikain maanälkää, vuokramaksuja y.m. Lähtien näistä osittaistarpeista pitää kommunistipuolueen yhä terävöittää niitä vastaavia tunnuksia, yleistäen ne suuromistajien maiden takavarikoinnin tunnuksessa ja työväen ja talonpoikain hallituksen tunnuksessa (työväen ja talonpoikain hallitus on proletaarisen diktatuurin vastine kehittyneissä kapitalistisissa maissa, proletaraatin ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin vastine takapajuisissa maissa ja useissa siirtomaissa).

Välttämätöntä on niinikään tehdä järjestelmällistä työtä proletaarisen ja talonpoikaisen **nuorison** keskuudessa (pääasiassa KNI:n ja sen jaostojen kautta) **ja naisten,** sekä työläis- että talonpoikaisnaisten keskuudessa, lähtien heidän elämänsä ja taistelunsa erikoisista ehdoista ja kytkien heidän vaatimuksensa proletariaatin yleisiin vaatimuksiin ja taistelutunnuksiin.

Taistelussa **siirtomaakansojen** sortoa vastaan pitää kommunistipuolueiden **itse siirtomaissa** esittää niissä vallitsevan erikoisen tilanteen määräämiä osittaisvaatimuksia, kuten: kaikkien kansojen ja rotujen täydellinen tasa-arvo; kaikkien ulkomaalaisille myönnettyjen etuoikeuksien kumoaminen; järjestymisvapaus työväelle ja talonpojille; työpäivän lyhentäminen; lasten työn kieltäminen; orjuuttavien sopimuksien kumoaminen; vuokramaksujen alentaminen ja poistaminen; verojen pienentäminen; verojen boikotti j.n.e. Kaikki nämä osittaisvaatimukset pitää alistaa palvelemaan kommunistipuolueiden päävaatimuksia, nimittäin: maan täydellinen poliittinen riippumattomuus ja imperialistien karkoittaminen, työväen ja talonpoikain hallitus, maa kansan haltuun, 8 tunnin työpäivä j.n.e. **Imperialismin** maissa ovat kommunistipuolueet velvolliset, samalla kun tukevat tätä taistelua itse siirtomaissa, vaatimaan imperialistisen sotavoimien pois tuomista, harjoittamaan propagandaa armeijassa ja laivastossa puolustaen vapautensa puolesta taistelevia sorrettuja maita, mobilisoimaan joukot boikottamaan so-

taväen ja aseistuksen kuljetusta, tässä yhteydessä järjestämään lakkoja ja muita joukkoprotestin muotoja j.n.e.

Erikoisella huolella pitää Kommunistisen Internatsionaalen järjestelmällisesti valmistella taistelua **imperialistisen sotien** vaaraa vastaan. Siekailematta paljastettava sosiali-shovinismi, sosiali-imperialismi ja pasifistiset fraasit, joilla salaillaan porvariston imperialistisia suunnitelmia; propagoitava Kommunistisen Internatsionaalen tärkeimpiä tunnuksia; jokapäiväinen järjestävä työ tähän suuntaan ehdottomasti kytkien yhteen julkiset ja salaiset toimintatavat; organisatoorinen työ armeijassa ja laivastossa, — tällaista pitää kommunistisen puolueiden työn olla. Kommunistisen Internatsionaalen tärkeimpinä tunnuksina on tässä pidettävä seuraavia tunnuksia: imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi; "oman" imperialistisen hallituksen tappio; SSSR:n ja siirtomaiden puolustaminen kaikin keinoin siinä tapauksessa että syttyy imperialistinen sota niitä vastaan. Näiden tunnussanojen propagoiminen, "sosialistisen" sofismien ja Kansain Liiton "sosialistisen" verhon paljastaminen, vuosien 1914—1918 sodan kokemuksien alituinen muistuttaminen ovat Kommunistisen Internatsionaalen jokaisen osaston ja jokaisen jäsenen tinkimättömiä velvollisuuksia.

Vallankumouksellisen työn ja vallankumouksellisten esiintymisten yhteisvaikutuksen aikaansaaminen ja niiden tuloksekkaimman johtamisen takia on kansainväliselle proletariaatille välttämätön **kansainvälinen luokkakuri,** jonka tärkeimpänä edellytyksenä on kommunistisen rivien mitä ankarin kansainvälinen kurinalaisuus. Tämän kansainvälisen kommunistisen kurinalaisuuden pitää ilmetä osittaisten ja paikallisten etujen alistumisena liikkeen yleisiin ja pysyviin etuihin ja siinä että kaikki kommunistit ehdottomasti täyttävät Kommunistisen Internatsionaalen johtavien elinten päätökset.

Vastakohtana sosialidemokraattiselle II Internatsionaalelle, jonka jokainen puolue alistuu "oman" kansallisen porvaristonsa ja "isänmaansa" kuriin, tuntevat Kommunistisen Internatsionaalen osastot ainoastaan yhden kurin, kansainvälisen proletariaatin kurin, joka takaa

kaikkien maiden työväen voiton taistelussa maailman proletaarisen diktatuurin puolesta. Vastakohtana II Internatsionaalelle, joka hajottaa ammatilliset järjestöt, käy taistelua siirtomaakansoja vastaan ja harrastaa yhtenäisyyttä porvariston kanssa, on Kommunistinen Internatsionaale se järjestö, joka taistelee kaikkien maiden proletaarien yhtenäisyyden puolesta, kaikkien rotujen ja kaikkien kansojen työtätekevän väen yhtenäisyyden puolesta niiden taistelussa imperialismin sortoa vastaan.

Rajattoman rohkeina käyvät kommunistit tätä taistelua kansainvälisen luokkarintaman kaikilla osilla huolimatta porvariston verisestä terrorista, varmasti vakuutettuina siitä, että välttämätön ja väistämätön on proletariaatin voitto.

"Kommunistit halveksivat salata mielipiteitään ja aikomuksiaan. He selittävät avoimesti, että heidän päämääränsä voidaan saavuttaa vain väkivaltaisesti kumoamalla koko tähänastinen yhteiskuntajärjestys.

Vaviskoot vallassaolevat luokat kommunistisen kumouksen koittaessa. Proletaareilla ei siinä ole muuta menetettävää kuin kahleensa. Heillä on koko maailma voitettavana.

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!"

Liite.

Kommunistisen Internatsionaalen säännöt.

I. Perustavia määräyksiä.

1. Kommunistinen Internatsionaale — Kansainvälinen työväenyhdistys — on eri maiden kommunististen puolueiden yhtymä, yhtenäinen kommunistinen maailmanpuolue. Ollen koko maailman proletariaatin kumousliikkeen johtaja ja järjestäjä, kommunismin periaatteiden ja päämäärien kantaja, taistelee Kommunistinen Internatsionaale työväenluokan enemmistön ja vähäväkisen talonpoikaiston laajojen kerrosten voittamisesta puolelleen, proletariaatin diktatuurin pysyttämisen puolesta koko maailmassa, sosialististen neuvostotasavaltojen maailmanliiton luomisen puolesta, luokkien tyyten hävittämisen ja sosialismin — kommunistisen yhteiskunnan ensi asteen — toteuttamisen puolesta.

2. Kaikki Kommunistiseen Internatsionaaleen kuuluvat puolueet kantavat nimeä: sen ja sen maan kommunistinen puolue (Kommunistisen Internatsionaalen osasto). Kussakin maassa voi olla ainoastaan yksi Kommunistiseen Internatsionaaleen kuuluva kommunistinen puolue, Kominternin osasto.

3. Kommunistisen puolueen ja Kommunistisen Internatsionaalen jäsenenä voi olla jokainen, joka hyväksyy vastaavan kommunistisen puolueen ja Kommunistisen Internatsionaalen ohjelman ja säännöt, on jäsenenä ja aktiivisena työntekijänä puolueen alemmassa perusjärjestössä, alistuu puolueen ja Kommunistisen Internatsionaalen kaikkiin päätöksiin ja maksaa säännöllisesti jäsenmaksunsa.

4. Kommunistisen puolueen perusjärjestö on työpaikkasolu (tehtaassa, kaivoksessa, konttoorissa, varastossa, maatilalla j.n.e.,) joka liittää yhteen kaikki laitoksessa työskentelevät puolueen jäsenet.

5. Kommunistinen Internatsionaale ja sen osastot rakentuvat demokraattisen sentralismin perusteille; sen pääperiaatteina ovat: a) puolueen kaikki johtavat elimet, niin alemmat kuin ylemmätkin, valitaan (puoluejäsenten yleisissä kokouksissa, konferensseissa, edustajakokouksissa ja kongresseissa); b) puolue-elimet antavat määräajoin valitsijoilleen selostuksen toiminnastaan; c) ylempien puolue-elinten päätökset alemmille velvoittavia, tiukka puoluekuri; Kommunistisen Internatsionaalen, sen elinten ja johtavien puoluekeskuksien päätöksien viipymätön täytäntöönpano.

Puolueen jäsenet ja puolue-elimet keskustelevat puoluekysymyksistä vain siihen asti kunnes vastaavat puolue-elimet ovat niistä päätöksen tehneet. Sen jälkeen kun Kominternin kongressit, kansallisten osastojen puoluekokoukset tai Kominternin ja sen osastojen johtavat elimet ovat niistä päätöksen tehneet on päätös ehdottomasti toteutettava, silloinkin kun osa puolueen jäsenistä tai paikallisista puoluejärjestöistä ei päätöstä hyväksy.

Kun puolue toimii maanalaisena on ylemmillä puolue-elimillä oikeus nimittää alemmat elimet sekä käyttää koopteerausta ehdalla, että se alisetaan ylempien puolue-elinten jälkeenpäin hyväksyttäväksi.

6. Kaikissa työväen ja talonpoikain joukkojärjestöissä ja niiden elimissä (ammatillisissa järjestöissä, osuuskunnissa, urheiluliitoissa, sotaan osallistuneiden järjestöissä, niiden edustajakokouksissa ja konferensseissa) kuin myös kunnallishallinoissa ja neuvostoissa, parlamenteissa jne pitää, jos niissä on edes kaksi puoluejäsentä, järjestää kommunistiryhmät tarkoitusperänä puolueen vaikutuksen vahvistaminen ja puolueen politiikan ajaminen näissä järjestöissä.

7. Kommunistiryhmät ovat vastaavien puolue-elinten alaisia.

Huomautus 1: Kommunistiryhmät kansainvälisissä järjestöissä (Punainen Ammatillinen Internatsionaale, Kansainvälinen kumoustaistelijain avustusyhdistys,

Kansainvälinen työväen apu j.n.e.) ovat Kommunistisen Internatsionaalen Toimeenpanevan Komitean alaisia.

Huomautus 2: Kommunistiryhmien järjestörakenne ja niiden työn ohjaamismuoto määritellään Kommunistisen Internatsionaalen Toimeenpanevan Komitean ja Kominternin osastojen Keskuskomitean erikoisilla ohjeilla.

2. Kommunistisen Internatsionaalen kongressi.

8. Kommunistisen Internatsionaalen korkein elin on kaikkien Kommunistiseen Internatsionaaleen kuuluvien puolueiden (osastojen) ja järjestöjen edustajain kongressi.

Kongressi harkitsee ja ratkaisee ohjelma-, taktiikka- ja järjestökysymykset, jotka ovat yhteydessä Kommunistisen Internatsionaalen ja sen eri osastojen toiminnan kanssa. Vain Kommunistisen Internatsionaalen kongressi on oikeutettu tekemään muutoksia Kommunistisen Internatsionaalen ohjelmaan ja sääntöihin.

Kunkin osaston päätösvaltaisten äänien määrä kongressissa määrätään itse kongressin erikoisella päätöksellä kunkin puolueen jäsenmäärän ja maan poliittisen merkityksen mukaan. Imperatiivisia mandaatteja ei tunnusteta vaan julistetaan jo etukäteen pätemättömiksi.

9. Kommunistisen Internatsionaalen ylimääräinen kongressi voidaan kutsua kolle jos sitä vaativat useammat puolueet, joilla edellisessä kongressissa on yhteensä ollut vähintään puolet päätösvaltaisista äänistä.

10. Kongressi valitsee Kommunistisen Internatsionaalen Toimeenpanevan Komitean (KI:n TPK) ja Kansainvälisen Kontrollikomitean (KI:n KK).

11. Toimeenpanevan Komitean kotipaikan määrää kongressi.

3. Kommunistisen Internatsionaalen Toimeenpaneva Komitea ja sen elimet.

12. Kommunistisen Internatsionaalen johtavana elimenä kahden kongressin välisenä aikana on sen Toimeenpaneva Komitea, joka **antaa Kommunistisen Internatsionaalen kaikille osastoille** velvoittavia ohjeita ja kontrolloi niiden toimintaa.

KI:n TPK julkaisee Kommunistisen Internatsionaalen pää-äänenkannattajaa vähintään neljällä kielellä.

13. KI:n TPK:n päätökset ovat velvoittavia Kommunistisen Internatsionaalen kaikille osastoille ja pitää näiden viivyttelemättä toteuttaa ne. Osastoilla on oikeus vedota KI:n TPK:n päätöksistä kongressiin, mutta osastoja ei vapauteta näiden päätöksien täyttämisestä ennen kuin kongressi on ne kumonnut.

14. Kommunistisen Internatsionaalen eri osastojen keskuskomiteat ovat vastuuvelvolliset puoluekokouksilleen ja KI:n TPK:lle. KI:n TPK:lla on oikeus kumota ja muuttaa niin osastojen puoluekokouksien kuin niiden keskuskomiteainkin päätöksiä, ja myöskin oikeus hyväksyä niitä velvoittavia päätöksiä. (katso 13).

15. KI:n TPK:lla on oikeus erottaa Kommunistisesta Internatsionaalesta kokonaisia osastoja, ryhmiä taikka yksityisiä jäseniä, jotka rikkovat Kommunistisen Internatsionaalen ohjelmaa ja sääntöjä taikka sen kongressien ja TPK:n päätöksiä. Erotetuilla on oikeus vedota KI:n kongressiin.

16. KI:n TPK vahvistaa Kommunistisen Internatsionaalen eri osastojen ohjelmat. Jos KI:n TPK ei ohjelmaa hyväksy, on osastolla oikeus vedota KI:n kongressiin.

17. Kommunistisen Internatsionaalen eri osastojen johtavat lehdet (äänenkannattajat) ovat velvolliset julkaisemaan KI:n TPK:n kaikki päätökset ja viralliset asiakirjat; nämä päätökset pitää mahdollisuuden mukaan julaista myös osastojen muissa lehdissä.

18. KI:n TPK:lla on oikeus ottaa Kommunistiseen Internatsionaaleen kommunismille myötätuntoisia järjestöjä ja puolueita neuvottelevalla äänivallalla.

19. KI:n TPK valitsee TPK:lle selostusvelvollisen Puhemiehistön, joka on vakinaisesti toimiva elin ja suorittaa KI:n TPK:n istuntojen välisenä aikana kaiken TPK:n työn.

20. KI:n TPK:lla ja sen Puhemiehistöllä on oikeus perustaa vakinaisia toimistoja (Länsi-Euroopan, Etelä-Amerikan, Idän y.m. KI:n TPK:n toimistoja) saadakseen aikaan kiinteämmän yhteyden eri osastojen kanssa ja kyetäkseen paremmin ohjaamaan niiden työtä.

Huomautus: KI:n TPK:n vakinaisten toimistojen toimintapiirin määrää KI:n TPK tai sen Puhemiehistö. Kommunistisen Internatsionaalen osastoille, joille ulotetaan KI:n TPK:n vakinaisten toimistojen toimintapiiri, on annettava tiedoksi näiden valtuudet.

21. Osastot ovat velvolliset toteuttamaan KI:n TPK:n vakinaisten toimistojen ohjeet ja direktiivit. KI:n TPK:n vakinaisten toimistojen ohjeista ja direktiiveistä voivat vastaavat osastot vedota KI:n TPK:aan tai sen Puhemiehistöön. Mutta se ei vapauta osastoja täyttämästä vakinaisten toimistojen päätöksiä siihen asti, kunnes KI:n TPK tai sen Puhemiehistö on ne kumonnut.

22. KI:n TPK ja sen Puhemiehistö on oikeutettu lähettämään valtuutettujaan Kommunistisen Internatsionaalen eri osastoihin. Valtuutetut valmentaa tehtäviinsä KI:n TPK tai sen Puhemiehistö ja ovat valtuutetut näille vastuussa toiminnoistaan. KI:n TPK:n valtuutetuilla on oikeus osallistua niin keskuselinten kuin paikallistenkin järjestöjen kaikkiin kokouksiin ja istuntoihin siinä osastossa, johon heidät on lähetetty. KI:n TPK:n valtuutetut täyttävät tehtävänsä kiinteässä yhteydessä osaston Keskuskomitean kanssa; mutta heidän esiintymisensä osaston puoluekokouksissa, konferensseissa ja neuvottelukokouksissa voivat erinäisissä tapauksissa suuntautua myöskin osaston Keskuskomiteaa vastaan, jos Keskuskomitean linja poikkeaa KI:n

TPK:n direktiiveistä. KI:n TPK:n valtuutettujen erikoisena velvollisuutena on valvoa Kominternin kongressien ja TPK:n päätöksien täyttämistä.

KI:n TPK:lla ja sen Puhemiehistöllä on niinikään oikeus lähettää instruktoreja Kommunistisen Internatsionaalen eri osastoihin. Instruktorien oikeudet ja velvollisuudet määrittelee KI:n TPK, jolle instruktorit ovat vastuuvelvolliset työstään.

23. KI:n TPK:n istuntoja pidetään vähintään kerran 6 kuukaudessa. Istunnot ovat päätösvaltaisia jos läsnä on vähintään puolet TPK:n jäsenistä.

24. KI:n TPK:n Puhemiehistön istuntoja pidetään vähintään kerran kahdessa viikossa. KI:n TPK:n Puhemiehistön istunnot ovat päätösvaltaisia kun läsnä on vähintään puolet Puhemiehistön jäsenistä.

25. Puhemiehistö valitsee poliittisen sihteeristön, joka on ratkaisuvaltainen elin ja myöskin valmistelee kysymykset KI:n TPK:n ja sen Puhemiehistön istuntoihin, ja on näiden toimeenpaneva elin.

26. Puhemiehistö nimittää Kommunistisen Internatsionaalen aikakaus- ja muiden julkaisujen toimitukset.

27. KI:n TPK:n Puhemiehistö muodostaa osaston työtä varten työtätekevien naisten keskuudessa, vakinaisia komiteoita Kominternin määrättyjen osastoryhmien (maasihteeristöt) työn ohjausta varten sekä muita KI:n työssä välttämättömiä osastoja.

4. Kansainvälinen Kontrollikomitea.

28. Kansainvälinen Kontrollikomitea käsittelee kysymyksiä, joiden sisältönä on Kommunistiseen Internatsionaaleen kuuluvien osastojen yhtenäisyys ja tiiviys kuin myöskin eri osastojen yksityisten jäsenten kommunisteina käyttäytymisen arviointi.

Näinollen Kansainvälinen Kontrollikomitea:

a) käsittelee poliittisten erimielisyyksien pohjalla kurinpitorangaistusten alaisiksi joutuneiden puoluejäsenten valitukset kommunististen puolueiden keskuskomiteain toimintoja vastaan;

b) käsittelee samantapaiset, kommunistipuolueiden keskuselinten jäseniä koskevat asiat, kuin myös ne yksityisiä puoluejäseniä koskevat asiat, jotka itse katsoo tarpeellisiksi harkittavakseen alistaa taikka jotka KI:n TPK:n ratkaisuvaltaisten elinten ehdotuksesta sen harkittaviksi tulevat;

c) suorittaa KI:n raha-asiain tarkastuksen.

Kansainvälinen Kontrollikomitea ei sekaannu puolueiden poliittisiin erimielisyyksiin eikä järjestöllis-hallinnollisiin selkkauksiin.

KI:n KK:n kotipaikan määrää KK sopimalla KI:n TPK:n kanssa.

5. Kommunistisen Internatsionaalen osastojen ja KI:n TPK:n keskinäiset suhteet.

29. Kommunistiseen Internatsionaaleen kuuluvien osastojen Keskuskomiteat kuin myös myötätuntoisina otettujen järjestöjen Keskuskomiteat ovat velvolliset säännölisesti lähettämään KI:n TPK:lle istuntojensa pöytäkirjat ja selostukset työstään.

30. Valtuuksien jättäminen kesken toimikauden osastojen Keskuskomiteain yksityisten jäsenten tai kokonaisten ryhmien puolelta katsotaan kommunistisen liikkeen hajottamiseksi. Mikään johtava paikka puolueessa ei kuulu yksin vastaavan mandaatin haltijalle, vaan koko Kommunistiselle Internatsionaalelle. Eri osastojen johtaviin keskuselimiin valitut jäsenet voivat jättää mandaattinsa ennen uusintavaaleja ainoastaan KI:n TPK:n suostumuksella. Eroamiset, jotka eri osastojen Keskuskomiteat ovat ilman KI:n TPK:n suostumusta hyväksyneet, eivät ole päteviä.

31. Kommunistiseen Internatsionaaleen kuuluvien osastojen, eritoten emämaiden ja näiden siirtomaiden osastojen, samoin naapurimaiden osastojen pitää ylläpitää kiinteää järjestöllistä ja informatoorista yhteyttä keskenään, lähettää edustajiaan toinen toisensa konferensseihin ja puoluekokouksiin ja myöskin — KI:n TPK:n suostumuksella — vaihtaa johtavia voimia.

32. Kaksi tai useampia Kommunistisen Internatsionaalen osastoja, joita (kuten Skandinavian maiden ja Balkanin maiden osastoja) sitovat toisiinsa yhteiset taistelun ehdot, voivat, KI:n TPK:n suostumuksella, yhtyä KI:n TPK:n ohjauksen ja kontrollin alla työskenteleviksi liitoiksi tarkoitusperänään toimintojensa yhdenmukaistuttaminen.

33. Kominternin osastojen on säännöllisesti suoritettava jäsenmaksut KI:n TPK:lle. Jäsenmaksujen suuruuden määrää KI:n TPK.

34. Eri osastojen niin sääntömääräiset kuin ylimääräisetkin puoluekokoukset voidaan kutsua koolle ainoastaan KI:n TPK:n suostumuksella.

Jos joku osasto ei kutsu Kominternin kogressin edellä koolle puoluekokousta on sen — ennen kuin valitsee edustajat kongressiin — kutsuttava kogressin kysymyksien valmistelua varten koolle puoluekonferenssi taikka Keskuskomitean täysistunto.

35. Kommunistisen nuorison kansainvälinen liitto (Kommunistinen Nuoriso-Internatsionaale) on Kommunistisen Internatsionaalen täysvaltainen osasto ja KI:n TPK:n alainen.

36. Kommunististen puolueiden pitää olla valmiina siirtymään maanalaisen toiminnan tilaan. KI:n TPK on velvollinen antamaan puolueille apuaan näiden valmistellessa siirtymistä maanalaiseen toimintatilaan.

37. Kommunistisen Internatsionaalen osastojen yksityisillä jäsenillä on oikeus siirtyä maasta toiseen ainoastaan sen osaston Keskuskomitean suostumuksella, jonka jäseniä he ovat.

Asuinpaikkaansa muuttaneet kommunistit ovat velvolliset liittymään sen maan osastoon, johon ovat siirtyneet. Kommunisteja, jotka ovat poistuneet maasta ilman osastonsa Keskuskomitean lupaa, ei voida ottaa Kommunistisen Internatsionaalen muihin osastoihin.

SISÄLTÖ.

Siv.

Johdanto 3

I. Kapitalismin maailmanjärjestelmä, sen kehitys ja sen väistämätön perikato.

1. Kapitalismin yleiset liikuntalait ja teollisuuspääoman aikakausi. 7
2. Finanssipääoman aikakausi (imperialismi). 10
3. Imperialismin voimat ja vallankumouksen voimat 12
4. Imperialismi ja kapitalismin häviö 15

II. Kapitalismin yleinen pula ja maailmanvallankumouksen ensimäinen vaihe.

1. Maailmansota ja vallankumouksellisen pulan alku 16
2. Kumouksellinen pula ja vastavallankumouksellinen sosialidemokratia. 18
3. Kapitalismin pula ja fasismi 21
4. Kapitalistisen vakaantumisen ristiriidat ja kapitalismin väistämätön vallankumouksellinen romahdus 22

III. Kommunistisen Internatsionaalen lopullinen päämäärä, maailman kommunismi 27

TYÖVÄENLIIKKEEN KIRJASTO

IV. Siirtymiskausi kapitalismista sosialismiin ja proletariaatin diktatuuri.

1. Siirtymiskausi ja vallan valloittaminen proletariaatin käsiin 30
2. Proletariaatin diktatuuri ja sen muoto — neuvostot 33
3. Proletariaatin diktatuuri ja pakkoluovuttajien pakkoluovuttaminen 36

A. Teollisuus, liikenne, yhteyspalvelu . —
B. Maatalous 37
C. Kauppa ja luotto 39
D. Työnsuojelus ja elämänehdot ym. . —
E. Asuntokysymys 40
F. Kansallisuus ja siirtomaakysymys . —
G. Ideologisen vaikutuksen välineet . 41

4. Proletaarisen diktatuurin talouspolitiikan perusteet 42
5. Proletariaatin diktatuuri ja luokat 45
6. Joukkojärjestöt proletariaatin diktatuurin systeemissä 47
7. Proletariaatin diktatuuri ja kulttuurivallankumous 50
8. Taistelu proletariaatin maailman diktatuurin puolesta ja vallankumouksen päätyypit. 52
9. Taistelu proletariaatin maailmandiktatuurin puolesta ja siirtomaavallankumoukset 55

V. Proletariaatin diktatuuri SSSR : ssa ja kansainvälinen sosialistinen vallankumous.

1. Sosialismin rakentaminen SSSR : ssa ja luokkataistelu 57
2. SSSR ja sen kansainväliset kumouksselliset velvollisuudet 61

3. Kansainvälisen proletariaatin velvollisuudet SSSR kohtaan 63

VI. Kommunistisen Intarnatsionaalen strategia ja taktiikka taistelussa proletariaatin diktatuurin puolesta.

1. Kommunismille vihamieliset ideologiat työväenluokassa 65
2. Kommunistisen strategian ja taktiikan päätehtävät 74

LIITE:

Kommunistisen Internatsionaalen säännöt. 84

Hinta 40 kop.
Pn

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО «КИРЬЯ»
ЛЕНИНГРАД 1931 ПЕТРОЗАВОДСК